

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி

MANONMANIAM SUNDARANAR UNIVERSITY

TIRUNELVELI

தொலைநெறித் தொடர்கல்வி இயக்ககம்

DIRECTORATE OF DISTANCE AND CONTINUING EDUCATION

B.A TAMIL

இரண்டாம் பருவம் - Semester II

விருப்பப்பாடம்

செம்மொழித் தமிழ்

முனைவர் ரெ.சுகிதா ராணி

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழியல் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக

முதுகலை விரிவாக்க மையம்

நாகர்கோவில்

அலைபேசி எண் : 9487185553

Email ID : suhitharani@gmail.com

செம்மொழித் தமிழ்

Unit-I - செம்மொழி -தகுதி

செம்மொழிகளின் தகுதிகள், அறிஞர்களின் கருத்துகள், செம்மொழி-இலக்கணம், உலகச் செம்மொழி வரலாறு, கிரேக்க மொழி, இலத்தீன் மொழி, சமஸ்கிருதம், ஹீப்ரு போன்ற செம்மொழிகள் குறித்த அறிமுகம்.

Unit-II - தமிழ்-செம்மொழி ஏற்பளிப்பு

தமிழ் செம்மொழியாக ஏற்கப்படுவதற்குத் தமிழ் அறிஞர்களின் பங்களிப்பு. இலக்கண இலக்கிய வளர்ச்சி அறிவியல் தமிழ், இணையப் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்ச் செம்மொழி வரலாறு, மொழி அறிஞர்களின் ஏற்பு, பரிதிமாற் கலைஞரின் முழக்கம், சங்கங்களின் தீர்மானங்கள், இந்திய அமைச்சகத்தின் ஏற்பு, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் முயற்சி, தமிழக அரசின் செம்மொழி அறிக்கை, தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாட்டு உரைகள். பல்கலைக்கழகங்களின் பெரும்பங்கு - போராட்டங்களின் வெற்றி - பயன்கள் - செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்.

Unit- III இந்தியச் செம்மொழிகள்-அறிமுகம்

இந்தியச் செம்மொழிகள் சமஸ்கிருத மொழி, பாரசீக மொழி, பிராகிருத மொழி, பாலி மொழி. அராபி மொழி-வாழும் செம்மொழி தமிழ் -தமிழ்ச் செம்மொழி தொடர்பாகச் செய்ய வேண்டுவன.

Unit – IV தமிழின் தொன்மை

தமிழின் தொன்மை- தமிழின் சிறப்புகள் முதல் மொழி தமிழ் - தமிழ்ச் செம்மொழியின் பண்புகள் தமிழ் இலக்கியச் செம்மை - தமிழ்ச் செம்மொழி இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் சிறப்புகள் - தமிழ்ச் செம்மொழி இலக்கியத்தின் கட்டமைப்பு.

Unit-V தமிழின் சிறப்புகள்

செம்மொழித் தமிழ் இலக்கியங்கள் செவ்விலக்கியங்கள்,இந்தியச்செவ்விலக்கியங்கள். தொல்காப்பியம், இறையனார் களவியல் உரை, சங்க இலக்கியங்கள், இரட்டைக் காப்பியங்கள், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், முத்தொள்ளாயிரம் செவ்வியல் இலக்கியக் கூறுகள் - தமிழ் செம்மொழி நூல்கள் தொகுப்பு

முறைகள் பதிப்பு முயற்சிகள் -தமிழ்ச் செம்மொழி
நூல்கள் குறித்த நினைவுக் குறிப்புகளும்
அட்டவணைகளும்.

Text book(s)

1. தமிழின் செம்மொழித் தன்மையும் உலக
இலக்கியங்களும் - கா. மீனாட்சி சுந்தரம்,
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2012.
2. தமிழ் செம்மொழி வரலாறு, கி. ஆதிநாராயணன்,
பாரி நிலையம் சென்னை.
3. செம்மொழித் தமிழ் சிறப்பும் வரலாறும், பெ.சுயம்பு,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை,2010.

அலகு - 1

செம்மொழிகளின் தகுதிகள்

ஒரு மொழி சிறந்த மொழியாகவும், உயர்ந்த மொழியாகவும் இருக்கலாம். அதிகமான மக்களால் பேசவும் எழுதவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வரலாம். ஆனால், அது சிறப்பான மொழியாகக் கருதப்படுமே தவிர செம்மொழியாகக் கருதப்படாது.

ஒரு மொழியைச் செம்மொழியாக ஏற்க அதற்கு மொழியியல் அடிப்படையில் 11 தகுதிகள் இருந்திடல் வேண்டும். அவை. 1.தொன்மை (Antiquity), 2. தனித்தன்மை (Individuality), 3. பொதுமைப் பண்பு (Common character), 4.நடுவு நிலைமை (Neutrality), 5.தாய்மைத்தன்மை (Parental kinship), 6.பண்பாடு, கலை, பட்டறிவு வெளிப்பாடு, 7.பிறமொழித் தாக்கமில்லாத் தனித்தன்மை, 8.இலக்கிய வளம் (Literary Process), 9. உயர் சிந்தனை (Noble ideas and ideals), 10. கலை, இலக்கியத் தனித்தன்மை வெளிப்பாடு-பங்களிப்பு, 11.மொழிக் கோட்பாடு (Linguistic Principles) ஆகியனவாகும்.

அறிஞர்களின் கருத்துகள்

கில்பெர்ட் சிலேட்டர்

பழங்காலத்தில் தமிழ் மொழி செவ்வியல் நிலையை எய்தியது. இது திராவிட நாகரிகத்தின் தனிச்சிறப்பை உலகத்திற்குக் காட்டும் சான்றாக நிலைபெற்றுவிட்டது. மேலும், கிரேக்கர்களோடு தமிழர்கள் தொடர்பு கொள்வதற்கு முன்பே, தமிழ்மொழி செவ்வியல் நிலையை அடைந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

கமில்சுவலபில்

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தேர்ந்தெடுத்த தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களோடு ஒப்பிடும் தகுதியுடையன. உலக இலக்கியப் படைப்புகளில் சங்க இலக்கியத் தொடர்கள், உச்சநிலையை எட்டிப்பிடிக்கின்றன என்று கூறியுள்ளார்.

ஜார்ஜ் எல். ஹார்ட்

தமிழ் மொழி மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது. இது சமஸ்கிருதத்திலிருந்து உருவாகவில்லை. இது இந்தியாவிலேயே தோன்றிய இலக்கிய மரபுடையது. சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீன், சீனம், பாரசீகம், அரபுமொழி ஆகியவற்றுக்கு இணையான செவ்வியல் இலக்கியங்களை இது பெற்றுள்ளது. நவீன இந்தியாவின் பண்பாட்டு மரபு ஆகியவற்றுக்கு முதன்மை

ஆதாரமாகத் தமிழ்மொழி பயன்பட்டு வருகின்றது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஏ.கே.இராமானுஜம்

இன்றுள்ள இந்திய மொழிகளில் செவ்வியல் மொழியாக அமைந்து அதே செழுமையுடன் தொடரும் ஒரே மொழி தமிழ் என்று சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

தாமஸ் பர்ரோ

மொழி பழங்காலத்தில் தமிழ்மொழிலிலிருந்து ஏராளமான சொற்களைக் கடன் வாங்கிக்கொண்டது என்று பெருமைபட கூறியுள்ளார்.

செம்மொழி-இலக்கணம்

ஒரு மொழி செம்மொழி என வரையறுத்தற்குரிய தகுதிகளுள் மிக முதன்மையானது அம்மொழி செவ்விலக்கியங்களைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும். ஓர் இலக்கியம் செவ்விலக்கியமா என அறிதற்கான உரைகல்லாகத் தகுதிகள் சிலவற்றை அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அவை:

- 1.தொன்மை
2. பிறமொழிக் கலப்பின்மை (தூய்மை)
- 3.தனித்தன்மை
4. துல்லியம்
- 5.செறிவு
- 6.தனக்கே உரிமையுடைமை

7. நேர்த்தி

8. எளிமை

9. கட்டுப்பாடு

10. உலகளாவிய தன்மை

11. பலமொழி இலக்கியங்களுக்குக் கொடை

12.பிற்கால இலக்கியங் களுக்கு விதை (நீண்ட மரபுடைமை)

13. உயர்ந்த குறிக்கோள்

14. சமயம், இனம் முதலிய சார்பின்மை

15. இயற்கைத்தனம்

16. முருகியல்

என்பனவாகும்.

செம்மை அல்லது செவ்வியல் தன்மை என்பதற்கு ஆங்கில அகராதிகள் மிக உயர்ந்த தரம் அல்லது தகுதியைப் பெற்றிருத்தல் (having very high standrad or quality) என்று விளக்கம் தருகின்றன. மேலே குறிக்கப்பெற்ற யாவற்றையும் இத்தகைய வரையறைக்குள் அடக்கி விடலாம். செம்மை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுக்கும் குறைவில்லாத நேர்த்தி என்றுதான் பொருள். முற்றிலும் முழுமையான (perfection) இலக்கியங்களைச் செவ்விலக்கியங்கள் எனலாம்.

செவ்விலக்கியத்திற்கான இப்பண்புகள் யாவற்றையும் உலகளாவிய சார்பற்றதும், உயர்ந்த குறிக்கோளை உடையதுமான கருத்துக்களை, செறிவான சொற்களால், எளிய

நடையில் விவரிக்கிற, தொன்மைக் காலத்திலிருந்தே தனிவகை மரபாக, ஒரு கட்டுக் கோப்புக்குள் அமைக்கப் பெற்று, தனக்குப்பின் தோன்றுகிற இலக்கியங்களுக்கு விதையாக இருக்கிற, இயற்கைத்தனம் நிறைந்த இலக்கியமே செவ்விலக்கியம் என்று தொகுத்துக் கூறலாம்.

தொடக்கக் காலத்தில் மேலை நாட்டினரிடமே செம்மொழி, செவ்விலக்கியம் என மொழிகளையும் இலக்கியங்களையும் திறனாய்வு செய்து கணிக்கும் போக்குக் காணப்பெற்றது. கிரேக்கம், இலத்தீன் மொழிகளை மட்டுமே செம்மொழிகள் என்றும், அவற்றிலுள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பெற்ற இலக்கியங்களை மட்டுமே செவ்விலக்கியங்கள் என்றும் வரையறுத்தனர். பின்னர் இந்த வரிசையில் சமஸ்கிருத மொழியும் இலக்கியங்களும் உலக அளவில் சேர்க்கப்பெற்றன. தொடர்ந்து பாரசீகம், சீனம் எனச் செம்மொழிகள், செவ்விலக்கியங்களின் தொகை பெருகியது.

உலகச் செம்மொழி வரலாறு

உலக அளவில் மிகத் தொன்மைக் காலத்திலேயே செம்மொழி எனும் சொல்லுக்கு இணையான சொற்களைப் பெயராகக் கொண்ட மொழிகள் இரண்டே எனலாம். ஒன்று தமிழ்,

மற்றொன்று சமஸ்கிருதம். தமிழில் செந்தமிழ் எனும் சொல் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட, செவ்வியல் தரம் வாய்ந்த, சீராக்கப்பட்ட, ஒழுங்கு நெறிகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட தமிழ் எனப் பொருள்படும். சமஸ்கிருதம் என்பதும் அவ்வாறே. செந்தமிழ், சமஸ்கிருதம் இரண்டும் மிகப் பழங்காலத்தில் வழங்கப்பெற்றமையால் அவற்றில் பேச்சு மொழிகளும் இலக்கிய வகைகளும் பல்கின. எனவே அவை யாவற்றையும் ஒருவழிப்படுத்தி, ஒரு கட்டுக்கோப்பான அமைப்பிற்குள் கொண்டு வந்த முயற்சியின் விளைவே செந்தமிழ், சமஸ்கிருதம் எனும் இரு சொற்களுமாகும்.

இந்நாளில் உள்ளவாறான செம்மொழி எனும் கருத்தியலை ஐரோப்பிய மொழியறிஞர்களே உருவாக்கினர். அவர்கள் கண்டறிந்த தகுதிகளின் அடிப்படையில் கிரேக்க மொழியும் இலத்தீன் மொழியும் மட்டுமே செம்மொழிகள் எனப் போற்றப்பட்டன. கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் இவ்விரு மொழிகளுமே செம்மொழிகள் என அறியப்பட்டிருந்தன. ஆனால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர்ச் செம்மொழிப் பட்டியலில் மேலும் சில மொழிகள் சேர்க்கப்பட்டன.

வில்லியம் ஜோன்ஸ், மாக்ஸ் முல்லர் போன்ற பேரறிஞர்கள் வடமொழியான சமஸ்கிருதத்தையும் அதன் இலக்கிய

வளத்தையும் கற்று, உலகெங்கும் பரவச் செய்தனர். அம்மொழியின் இலக்கியங்கள் பல செவ்வியல் தரம் மிக்கு இருத்தல் உணரப்பட்டது. கிரேக்க, இலத்தீன் மொழிகளைப் போன்று சமஸ்கிருதமும் செம்மொழியே என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. பின்னர் மேலும் சில மொழிகள் இத்தகைய சிறப்பினை எய்தின.

உலக மொழிகளுள் சில செம்மொழிகளாக ஏற்றுப் போற்றப்படுகின்றன. அவை தொடர்ந்து விவரிக்கப் படுகின்றன.

கிரேக்க மொழி

ஐரோப்பிய மொழிகளின் தாய்

உலகின் தொன்மையான நாகரிகத்திற்குச் சொந்தமான மாந்தர்களுள் கிரேக்கர்களும் அடங்குவர். மருத்துவம். கணிதம், வானியல், தத்துவம் எனப் பல்வேறு துறைகளில் மாபெரும் அறிஞர்கள் பலரை உலகிற்கு ஈந்த மக்கள் கிரேக்கர்கள். எனவே இவர்களின் மொழியும் பல்வேறு துறைகள் சார்ந்த சொல் வளத்தை நிரம்பப் பெற்றுள்ளது.

கிரேக்க மொழி ஆங்கிலம், இலத்தீன் போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றிற்கு வளர்ப்புத் தாயாகி சொல் வளத்தையும் இலக்கிய முன்மாதிரிகளையும் வாரி வழங்கியுள்ளது. ஐரோப்பிய

மொழிகள் பலவற்றிற்கு இது தாய்மொழியாக விளங்குகிறது. இம்மொழி மேலைநாட்டு மொழிகளில் மிகப் பழைமையானது.

கிரேக்க மொழி சமஸ்கிருதம், இலத்தீன் மொழிகளோடு சொல்லமைப்பில் ஒப்புமை உடையது. இம்மூன்றிலும் சொற்கள் பல ஒலியமைப்பில் பெரிதும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன.

ஐரோப்பியர்கள் கிரேக்க மொழியே உலகிலுள்ள மொழிகளுள் அழகு, நேர்த்தி, இனிமை உடையது என்பர். இதன் எழுத்தொலிகள் இசை போன்று இனிமையும் மென்மையும் உடையன என்று கூறுவர்.

கிரேக்க மொழி மிகப் பழங்காலத்திலேயே சீரான இலக்கிய வளம் மிகுந்த செம்மொழியாகும். இது இந்தோ- ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்துக் கென்றம் என்னும் கிளையில் ஹெலனிக் பிரிவைச் சார்ந்தது.

ஐரோப்பியப் பெரு நிலப்பரப்பில் வழங்குகிற மொழிகளுள் பிறமொழிகளின் உதவியின்றித் தானாகவே செழித்துத் தழைத்த மொழி. கி.மு.2000 முதல் இந்நாள் வரையில் தொடர்ச்சியாகக் கிரேக்க மக்களின் தாய்மொழியாக வழங்கி வருகிற மொழி என்பன கிரேக்க மொழிக்குரிய தனிச்சிறப்பாகும்.

மாமன்னன் மகா அலெக்சாண்டரும் அவரது தந்தை பிலிப் மன்னனும் கிரேக்க மொழியின் வளர்ச்சிக்கு

முதன்மையானவர்கள். அலெக்சாண்டரின் பேரரசு பரவியிருந்தபோது எனிப்து, சிரியா, ஆசியா மைனர், கிரேக்க நாடுகளில் இம்மொழி ஆழமாக வேரூன்றித் தழைத்துச் செழித்து உலகமொழி எனும் தகுதியைப் பெற்றிருந்தது.

கிரேக்கக் கிளைமொழிகள்

கிரேக்க மக்கள் கிரேக்க நாட்டில் (கிரீஸில்) வந்து குடியேறுதற்கு முன்னரே கிரேக்க மொழியில் பல கிளைமொழிகள் இருந்தன எனும் செய்தி ஸ்டிராபோ முதலிய பழங்கால அறிஞர்களால் கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு கிளைமொழியிலும் வெவ்வேறு வகையான வாய்மொழி இலக்கியங்கள் வழங்கின.

அயோலிக் கிளைமொழியில் கவிதைகள், டோரிக் கிளை மொழியில் உணர்ச்சிப் பாடல்கள், அட்டிக் கிளைமொழியில் உரைநடை இலக்கியங்கள் என இலக்கியங்கள் தழைத்தன.

கிரேக்க எழுத்துக்கள்

கிரேக்கர்கள் நாகரிகம், பண்பாடு, அறிவியலில் மேம்பட்டவர்கள் என்று பாராட்டப்படுகின்றனர். ஆயினும் அவர்களது மொழிக்குரிய எழுத்துக்கள் அவர்களுக்குச் சொந்தமானவை அல்ல. அவர்களே முயன்று படைத்துக் கொண்டவை அல்ல. 24 எழுத்துக்களைச் செமிட்டிக்

குடும்பத்தைச் சார்ந்த பிளீஷிய மொழியிலிருந்து அமைத்துக் கொண்டனர். இவ்வெழுத்துக்களைக் கிரேக்கர்கள் முதலில் அராபி எழுத்துக்களைப் போன்று வலமிருந்து இடமாக எழுதினர். பின்னாளில் கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் இடமிருந்து வலமாக எழுதினர். ஆங்கிலம், பிரஞ்சு முதலாய ஐரோப்பிய மொழிகளின் எழுத்துக்களான இன்றைய ரோமன் எழுத்து முறைக்குக் கிரேக்க மொழியே முன்னோடி ஆகும்.

கிரேக்க இலக்கியங்கள்

கிரேக்க மொழியில் இந்நாளில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள முதலாவது எழுத்து மொழிச்சான்றுகள் கல்வெட்டு வடிவில் காணப்படுகின்றன. இவை கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டிற்கு உரியவை. இவை டிப்ளான் கல்வெட்டுக்கள் எனப்படுகின்றன. ஏதென்ஸ் நகரில் உள்ளன. தொடக்கத்தில் இலக்கியங்கள் எழுதப்படாது, வாய்மொழிக் கவிதைகளாகவே இருந்தன. ஹோமர் இலியட், ஒடிசி எனும் இருபெருங்காப்பியங்களைக் கிரேக்க மொழியின் ஒரு கிளையாகிய அயோனிக் மொழியில் எழுதினார். இவரே கிரேக்க மொழியின் 'ஆதிகவி' என்று போற்றப்படுகிறார்.

கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் மாமன்னன் அலெக்சாண்டர் ஆட்சியின் போது ஆட்டிக் எனும் கிளை மொழி ஆதரிக்கப்பட்டது.

பிற கிளைமொழிகள் நாளடைவில் மறையலாயின. இலக்கிய மொழி எனும் எழுத்து மொழியாக ஆட்டிக் ஏற்றம் பெற்றது. அதுவே மக்களின் பொதுமொழி ஆனது. கிரேக்க நாட்டில் வழக்கிலுள்ள இந்நாளைய கிரேக்க மொழி கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டளவில் செப்பனிடப்பட்டு உருவானதாகும்.

கிரேக்க இலக்கியங்களின் பிதாமகர் என ஹோமர் போற்றப்படுகிறார். இவரது காவியங்கள் இரண்டும் தெய்வங்களின் போர்த் தொடர்பானவை. டிராய் நகர முற்றுக்கையை விவரிக்கிற வீரயுகக் காவியங்கள் இவை. சமஸ்கிருதத்தின் ரிக் முதலான வேதங்களுக்கு அடுத்து மிகப் பழைமையான எழுத்து வடிவங்களாக இவை கருதப்படுகின்றன.

தொடக்கக் காலத்தில் கிரேக்க மொழியில் கவிதை வடிவிலேயே இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன. இலக்கியங்களைப் படைப்பதை மட்டுமே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் என்று கூறத் தகுந்தவர்கள் யாரும் இல்லை. சமூகத்தின் பல்வேறு பணிகளைச் செய்தவர்களே படைப்பாளிகளாகவும் இருந்தனர்.

இது சங்ககாலப் புலவர்களுள் பல்வேறு சமூக இனத்தவர்கள் இருத்தலைப் போன்றதாகும். பின்னாளில் இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் குழுக்கள் தோன்றின. எங்கிலஸ்,

சோபக்கிளீஸ் போன்ற நாடகப் பேரறிஞர்கள் பல நூற்றுக்கணக்கில் நாடகங்களை எழுதிக் குவித்தனர். சைமனடீஸ், பாக்கிலிடீஸ், பிண்டர் முதலிய பெருங்கவிஞர்கள் இசைப்பாடல்கள் பலவற்றை யாத்தனர். சாக்ரட்டீஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் போன்ற பேரறிஞர்களின் கருத்துக்கள் உரை இலக்கியங்களாக வெளிவந்தன. பிளேட்டோ எழுதிய குடியரசு எனும் நூல் உலகப் புகழ் பெற்றது.

கிறிஸ்தவர்களும் துருக்கியர்களும் படையெடுத்துக் கிரேக்க மொழியின் வளத்தைச் சிதைத்தனர். பெரும்பான்மை நூல்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.

கிரேக்கர்களின் தொன்மையான சமயம் வீழ்ச்சிப் பெற்றது. கிறிஸ்தவம் தழைத்தது. எனவே கிறிஸ்தவ சமயம் சார்ந்த படைப்புக்கள் பல உருவாயின.

கிரேக்கமொழியில் இக்காலத்தில் செம்மொழி (தூயமொழி), மக்கள் மொழி என இருவகை வழக்குகள் உள்ளன. செம்மொழி பழைய கிரேக்க மொழியை ஒட்டிய எழுத்து மொழி. இது கல்வி மொழியாகவும் அரசு மொழியாகவும் உள்ளது. மக்கள் மொழியிலேயே எழுத்தாளர்கள் கவிதைகளை எழுதுகின்றனர். இம்மொழியில் பிறமொழிச் சொற்கள் தாராளமாகக் கடன் வாங்கிப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவர்கள் கருத்துக்களுக்கும்

உணர்ச்சிகளுக்கும் முதலிடம் தருகின்றனர். இத்தகைய எழுத்தாளர்களைத் தூயமொழியைப் பயன்படுத்துகிறவர்கள் எதிர்க்கின்றனர். தமிழகத்தில் இருப்பது போன்று மொழிக்கலப்பு எதிர்ப்பு உணர்ச்சி கிரேக்கர்களிடமும் காணப்படுகிறது.

இலத்தீன் மொழி

கத்தோலிக்கப் போதனை மொழி

இலத்தீன்மொழி கிரேக்க மொழிக்கு அடுத்த சிறப்பிற்கு உரிய செம்மொழியாகப் போற்றப்படுகிறது. இந்நாளில் பேச்சு வழக்கில் இல்லை. முற்காலத்தில் கிறிஸ்தவம் பரவிய நாடுகளில் எல்லாம் இதுவும் தன் விழுதுகளை ஊன்றி இருந்தது. கிறிஸ்தவம் பிளவுற்றபோது கத்தோலிக்கர்களின் சமயப் போதனை மொழியாகப் போற்றப்பட்டது. இந்நாளில் இதற்கென உரிமையுடன் பேசத் தகுந்ததாக எந்தவொரு நாடும் இல்லை கத்தோலிக்கர்களின் தலைமையிடமாகிய வாத்திகனிலும் கூட இம்மொழி முழுமையாகப் பேணப்படவில்லை. பேச்சு வழக்கு அற்றுப்போன செம்மொழிகளுள் இலத்தீனும் ஒன்று.

வீரமாமுனிவர்

கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையில் இலத்தீனுக்குக் கத்தோலிக்க சமயத்தில் சிறந்த செல்வாக்கு

நிலவியது. சமயத்தைப் பரப்புதற்காக இத்தாலி நாட்டிலிருந்து தமிழகம் வந்த இயேசு சபை ஊழியர்கள் பலரும் தங்களது குறிப்புக்களையும் இலக்கியம், மொழிநூல்களையும் இலத்தீன் மொழியிலேயே எழுதினர். வீரமாமுனிவர் தமது நூல்களுள் பலவற்றை இம்மொழியிலேயே எழுதினார். அவரது செந்தமிழ் இலக்கணம், கொடுந்தமிழ் இலக்கணம், கிலாவிஸ் எனும் மூன்று இலக்கண நூல்களும் இலத்தீனிலேயே எழுதப்பட்டன. கிலாவிஸ் இன்னும் மொழி பெயர்க்கப் படாமல் இலத்தீனிலேயே முடங்கிக் கிடக்கிறது.

பலமொழிகளின் தாய்

இலத்தீன் கென்றம் எனும் கிளைக் குடும்பத்திலுள்ள இத்தாலிப் பிரிவைச் சார்ந்த இந்தோ- ஐரோப்பிய மொழி. ரோமான்ஸ் மொழிகள் எனப்படும் ஸ்பானிஷ், போர்ச்சுகீஸ், போர்ச்சுகீஸ் கிரியோல், பிரஞ்சு, இத்தாலி, ருமேனியன் முதலிய மொழிகள் பலவற்றிற்குத் தாய்மொழி. ஆங்கிலம், பிரஞ்சு போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகள் இலத்தீன் சொற்களை மிகுதியாக உண்டு கொழுத்துச் செழித்துள்ளன. திரேக்க, சமஸ்கிருத மொழிகளின் சொற்கள், இலக்கண அமைப்புக்களுடன் இலத்தீன் மொழிக்கு மிக நெருக்கம் உண்டு.

இலத்தீன் எனும் பெயர்

இலத்தீன் மொழியின் பிறப்பிடம் இத்தாலி நாடாகும். டைபர் ஆற்றங்கரையில் வாழ்ந்த லேட்டிய மக்களின் தாய்மொழியாகப் பேசப்பட்டதால், இம்மொழிக்கு இலத்தீன் (லத்தீன்) எனும் பெயர் அமைந்திற்று.

ஆட்சிமொழி

இலத்தீன் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டில் ரோம் நகரில் மட்டுமே ஆதிக்கம் செலுத்தியது. ஆனால் கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டில் ரோமானியர்களின் ஆட்சி பேரரசானபோது ஐரோப்பிய நிலப்பரப்பின் பல பகுதிகளில் பரவி, அங்குப் பேசப்பட்ட மொழிகள் பலவற்றிற்கு இறுதி உண்டாக்கியது. பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், டென்மார்க், போர்ச்சுகல் முதலிய நாடுகளில் இலத்தீன் மொழியே பேராட்சி செய்தது.

இலத்தீன் எழுத்துக்கள்

இலத்தீன் மொழியின் பழைய எழுத்து வடிவமாகக் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டு ஒன்று பிரென்ஸ்டியில் கிடைத்துள்ளது. அதில் நான்கு சொற்கள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டு ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. அதில் எழுத்துக்கள் கீழிருந்து மேல்நோக்கிப் படிக்கும் முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. கி.மு.

முன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர்ப் பல கல்வெட்டுக்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் கவிதைகளும் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இந்நாளில் ரோமன் எழுத்துக்கள் என்று கூறப்படுகிற A,B,C,D....எனும் எழுத்துக்களுக்குத் தாய் வடிவம் இலத்தீன் எழுத்துக்களே. இவற்றை இலத்தீன் மொழி எத்துருஸ்கன், கிரேக்க மொழிகளிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டது. ரோமன் எழுத்துக்களும் 24 வடிவங்கள் எத்துருஸ்கனுக்குச் சொந்தமானவை என்பது குறிக்கத்தக்கது.

இலத்தீன் இலக்கிய வரலாறு

ரோம அரசர்கள் கிரேக்க நாட்டை வென்றபோது, கிரேக்கத்திலிருந்து பல அறிஞர்களையும் கலைஞர்களையும் தங்கள் நாட்டிற்குப் பிடித்துச் சென்றனர். அவர்களை ஆசிரியர்களாகவும் நுண்கலைத் தொழிலாளர்களாகவும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். கிரேக்க மொழியைப் போன்று தங்கள் தாய்மொழியையும் வளப்படுத்த எண்ணினர். கிரேக்கக் கல்வியாளர்களைக் கவிதை, தத்துவங்கள், காப்பியங்களைப் படைத்திடத் தூண்டினர்.

தொடக்கக் கால இலத்தீன் மொழியில் வசைப்பாக்களே இலக்கிய வடிவில் இருந்தன. கிரேக்க மொழியின் தொடர்பினால்

இம்மொழியில் பல்வேறு துறைகளையும் சார்ந்த நூல்கள் பெருகின.

இலத்தீன் மொழியில் தொடக்கத்தில் கிரேக்க நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. பின்னர் அவற்றின் தழுவலாகப் பல இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டன. இலத்தீனில் எழுதப்பட்ட முதலாவது காவியம் ஹோமர் கிரேக்க மொழியில் எழுதிய ஓடிசி ஆகும். - இதனை ஆண்ட்ரோனிக்கஸ் மொழி பெயர்த்தார். இது கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்தது.

இத்தாலியர்களுக்கும் ரோமானியர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற சமூகப் போர் இலத்தீன் மொழியின் வாழ்வுக்கு வளமாக அமைந்திற்று. சமூகப் போர்க்காலம் தொடங்கி அகஸ்டஸ் சீசரின் ஆட்சி வரையில் (கி.பி. 14 வரையில்) இந்த வளம் நீடித்தது.

நேயஸ் நேவியஸ் என்னும் அறிஞர் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க நாடகங்களை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதினார். இவரது நாடகங்கள் மேலை நாட்டு நிகழ்வுகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டிருந்தன. இவர் பியூனிக் போரில் கலந்து கொண்டவர்.

இந்தப் பியூனிக் போர் நிகழ்ச்சிகளைக் கருவாகக் கொண்டு வர்ஜில் எனும் மகாகவி ஈனிடு எனும் காவியத்தைப் படைத்தார்.

இக்காவியம் ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றில் மொழிப் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இலத்தீன் இலக்கிய வரலாற்றில் குவிண்டஸ் ஈனியஸ் குறிக்கத்தக்கவர். இவர் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர். துன்பியல், இன்பியல் நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதியவர். இவரது படைப்புக்கள் மக்களின் வாழ்வு, பண்பாடு பற்றியவை. இவரே 'இலத்தீன் இலக்கியத் தந்தை' எனும் பெருமைக்கு உரியவர்.

இலத்தீனில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் உரைநடை இலக்கியங்கள் தோன்றிப் பெருகலாயின. டி அக்ரிகல்சர என்பது இலத்தீனில் உள்ள மிகப் பழைய உரைநடை நூலாகும். இது வேளாண்மை பற்றி எழுதப்பட்டது. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இலத்தீன் மொழி இலக்கணத்தை வர்ரோஜு என்பவர் எழுதினார்.

இலத்தீன் எழுத்தாளர்களுள் மிகவும் போற்றுதற்கு உரியவர் மார்கஸ் டல்லியஸ் சிசரோ ஆவார். கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் (கி.மு. 106-43) வாழ்ந்த சிசரோ ஒரு சட்டமேதை, தத்துவப் பேராசிரியர், அணியியல் புலவராக விளங்கினார். இவரது படைப்புக்கள் தத்துவம், இலக்கியம், கடிதம், சொற்பொழிவுகள் என 800க்கும் மேற்பட்வையாகும்.

சீர்திருத்தவாதியான இவர் மன்னன் அந்தோனியை எதிர்த்து 14 சொற்பொழிவுகளை முழங்கினார். ஆட்சியாளரால் கொல்லப்பட்டார்.

அகஸ்டஸ் சீசரின் ஆட்சியின்போது இலத்தீன் மொழி உரைநடை நூல்கள், இதிகாசங்கள், கவிதைகள் எனப் பல்வேறு படிமலர்ச்சிகளுடன் தழைத்து ஓங்கியது. இக்காலம் இலத்தீன் இலக்கியத்தின் பொற்காலம் எனப்படுகிறது.

அகஸ்டஸ் சீசருக்குப் பின்னர்ச் சில ஆண்டுகள் இலத்தீன் இலக்கிய வெள்ளிக்காலம் எனப்படுகிறது. இக்காலத்தில் செனிக்கா, பிளினி எனும் பெரும் அறிஞர்கள் கட்டுரைகள், கடிதங்கள், வரலாறு என நூல்களை எழுதிக் குவித்தனர். பிளினி இயற்கை வரலாறு எழுதுவதில் வல்லவர்.

கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டது. இலத்தீன் கிறிஸ்தவர்களின் புனித மொழியானது. கிறிஸ்தவ பள்ளிகளிலும் இம்மொழி ஆட்சி மடங்களிலும் செலுத்தியது. கிறிஸ்தவத்தை ஒட்டி நூல்கள் பல எழுதப்பட்டன.

சீனமொழி

சீன எழுத்துக்கள்

சீன மக்கள் தங்கள் எழுத்துக்களே உலகில் மிகத் தொன்மையானது என்று கூறிக் கொள்வதில் பெருமை கொள்கின்றனர். சீன மொழியிலுள்ள எழுத்துக்களையும் வேதங்களையும் கடவுளே படைத்தார் என்பது அவர்களது நெடுங்காலத்தைய நம்பிக்கையாகும்.

சீனமொழிப் பற்றாளர்கள் தங்கள் எழுத்துக்கள் 10 இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கும் முந்தையது என்று கூறுகின்றனர். சீனப் புலவர்கள் சிலர் கி.மு.முப்பதாம் நூற்றாண்டில் ட்ஸங்- சி எனும் அமைச்சரே எழுத்துக்களை உருவாக்கினார் என்கின்றனர். ஆனால் மொழியறிஞர்களோ ட்ஸங்-சி என்பவர் அவருக்கு முன்னர் வழங்கிய எழுத்துக்களைச் சீர்மைப்படுத்தினார் என்று கூறுகின்றனர்.

உலக மாந்தர்களுள் சீனர்கள் மிகத் தொல்காலத்திலேயே எழுத்துக்களை உருவாக்கிக் கொண்டனர். பழைய எழுத்துக்கள் இந்நாளில் வழக்கில் இல்லை. கி.மு. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் லி-ஸு எனும் அமைச்சரால் சீர் செய்யப்பட்டன. சென்மோ எனும் அறிஞரும் சீர்திருத்தம் செய்தார். கி.பி.1913ஆம் ஆண்டு சீன அரசு எழுத்துக்களில் சில சீர்திருத்தம் செய்தது. சீன எழுத்துக்களை

உரோமன் எழுத்துக்களால் எழுதுகிற முறையை அரசு அறிவிக்க வேண்டும் என்று இயக்கங்கள் சில விரும்புகின்றன. இவ்வாறு சீன எழுத்துக்களின் வரலாறு ஒரு சீர்திருத்த வரலாறாகக் காட்சி தருகிறது.

சீன இலக்கியங்கள்

சீனமொழி சீன நாட்டின் தேசிய மொழியாகும். இதனை நூறு கோடிக்கும் மிகுதியான மக்கள் பேசுகின்றனர். இது சீனோ-திபெத்திய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு செம்மொழி.

சீனப் படைப்புக்கள் பண்டைய நூல்கள், வரலாற்று நூல்கள், தத்துவநூல்கள், இலக்கியங்கள் என நான்கு வகைப்படும். பண்டைய நூல்கள் பல அவ்வப்போது அழிக்கப்பட்டு விட்டன. பேரறிஞர் கன்பூசியஸ் எழுதிய நூல்களே மிகப்பழைமையானவை. இவை கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. இவற்றுக்கு விளக்க உரை நூல்கள் பல எழுதப்பட்டன. தாவோ கொள்கைகளை விளக்குகிற நூல்களும் சீனமொழியில் ஏராளம்.

சீனமொழியில் நாடகம், கவிதை, உரைவிளக்கம் எனப் பலவகைகளில் இலக்கிய வளம் பெருகியுள்ளது. சீன நாடகங்களும் பிற இலக்கியங்களும் தொடக்கக் காலத்தில்

கவிதை நடையில் எழுதப்பட்டன. பின்னாளில் கவிதையின் இடம் உரைநடைக்குக் கைமாறியது.

இக்காலச் சீன இலக்கியங்கள் மேலை நாட்டு இலக்கியங்களை மாதிரியாகக் கொண்டு படைக்கப் படுகின்றன. சிறுகதைகள், புதினங்கள், இதழ்கள். பாடநூல்கள் என மக்களின் பேச்சு மொழி எல்லாத் தளங்களிலும் பேராட்சி செலுத்தி வருகிறது.

ஈப்ரு மொழி

ஈப்ரு (ஹீப்ரு) மொழி எபிரேய மொழி என்றும் கூறப்படுகிறது. இது செமிட்டிக் மொழிகளிலுள்ள ஒரு செம்மொழியாகும். நெடுங்காலமாக மறைந்து போன இதன் பேச்சு வழக்கிற்கு இஸ்ரவேல் அரசு புத்துயிர்ப்பு அளித்து வருகிறது. இஸ்ரவேலிலும் பாலஸ்தீன நாட்டிலும் ஈப்ரு ஆட்சி மொழியாகி உள்ளது.

ஈப்ரு மொழி யூத மக்களின் தாய் மொழி கி.மு. மூவாயிரம் ஆண்டிற்கு முந்தைய இலக்கிய வரலாறு இதற்கு உண்டு. யூதர்களின் சமய மறையாகிய தால்மதுவும் கிறிஸ்தவர்களின் பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள மோசசுக்குக் கடவுளின் கட்டளைகளும்

பழங்கால ஈப்ரு மொழியில் எழுதப்பெற்றவை. இயேசு கிறிஸ்து பேசிய மொழிகளுள் இதுவும் ஒன்று.

யூதர்கள் பாலஸ்தீன நாட்டிலிருந்து விரட்டப்பெற்று வெவ்வேறு நாடுகளில் சென்று குடியேறினர். அங்குப் பேசப்பட்ட மொழிகளின் கலப்போடு தம் தாய்மொழி ஈப்ருவைப் பேசினர். அதனால் ஈப்ரு மொழியில் பல்வேறு மொழிகளின் கலப்பு உண்டானது.

ஈப்ரு மொழியில் பல அராபி நூல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பெற்றன. அதனால் அராபிச் சொற்கள் மிகுதியாகக் கடன் வாங்கப்பெற்றன.

கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈப்ரு மொழியை மீண்டும் பேச்சு மொழியாக்குதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப் பட்டது. அம்முயற்சி வெற்றியும் எய்தியது.

ஈப்ரு மொழி இலக்கியப் படைப்பாளிகளுள் சீதியாபென்ஜோசப், ஷெரீரா, ராஷி, ஜூடா ஹாலெவி முதலியோர் குறிக்கத்தக்கவர்கள். இவர்களுள் ஜூடா ஹாலெவி 'ஈப்ருக் கவிதை மணி' எனப் போற்றப்படுகிறார்.

தொடக்கக் காலத்தில் சமயக் கருத்துக்களே இலக்கியங்களுக்குக் கருக்களாக இருந்தன. ஆனால் இக்காலத்தில் பிறமொழிகளிலுள்ளது போன்று ஈப்ருவிலும்

மேலை நாட்டு முறையில் இலக்கியங்கள் மக்கள் வாழ்வியலை மையப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்படுகின்றன. சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை என இலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்கிறது.

மாதிரி வினாக்கள்

1. செம்மொழிகளின் தகுதிகள் யாவை?
2. செம்மொழி குறித்த அறிஞர்களின் கருத்துக்களை விவரிக்க.
3. ஈப்ரு மொழி குறித்து விளக்குக.
4. உலக செம்மொழி வரலாறு பற்றி விரித்துரைக்க.
5. இலத்தீன் இலக்கிய வரலாறு குறித்து விளக்குக.

அலகு - 2

தமிழ்-செம்மொழி ஏற்பளிப்பு

தமிழ் மொழி இனிமையும் நெகிழ்வாகிய எளிமையும் உடைய மொழி. எனவே இம்மொழி மாறி வருகிற காலத்தின் பண்பாட்டுச் சூழலையும், அறிவியல் வளர்ச்சியையும் தனக்குள் ஈர்த்துக் கொண்டு நிலைத்து நிற்கிறது. காலச் சூழலுக்கேற்பச் சமூகத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப மொழியமைப்பிலும் இலக்கியக் கொள்கைகளிலும் புதுமைகளைப் படைத்து வருகிறது.

'கடிசொல் இல்லை காலத்துப் பாடினே' என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இதனையே,

புதியன புகுதலும் பழையன கழிதலும்

வழுவல கால வகையி னானே

என்று நன்னூல் விவரிக்கிறது. புதியன புகுதல், பழையன கழிதல் எனும் இவ்விரு கொள்கைகளும் தமிழ்மொழி பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக அழியா இளமையுடன் கன்னித் தமிழாக வளர்ந்து வருதற்குக் காரணமாகும்.

இலக்கண இலக்கிய வளர்ச்சி

தமிழில் காலந்தோறும் புதிது புதிதாக இலக்கண நூல்களும் இலக்கியச் செல்வங்களும் தோற்றுவிக்கப்பெற்று வளம்

தொடர்ந்து பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது. தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், முத்து வீரியம், யாப்பருங்கலம், தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம் என மொழி, இலக்கிய அமைப்புக்களை விவரிக்கிற இலக்கண நூல்கள் முழுமையாகவும் பகுதியாகவும் பெருகி இருத்தற்குக் காலத்தின் தேவையே காரணம் ஆகும்..

இலக்கணப் பகுப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. தொடக்க நிலையில் எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று பிரிவுகள் மட்டுமே இருந்ததற்குத் தொல்காப்பியம் சான்றாக நிற்கிறது. ஆனால் அம்மூன்றனுள் அடக்கி விவரிக்கப்பெற்ற கருத்துக்கள் பின்னாளில் ஐந்தாகப் பிரிக்கப்பெற்று, விரிவாகக் கூறப்பெற்றன. பொருள் எனும் பகுதி பொருள், யாப்பு, அணி என மூன்று பெரும் தனித்தனி இலக்கணங்களாகக் கருதப்பெற்றன.

பொருளும் பின்னாளில் அகப்பொருள், புறப்பொருள் எனத் தனிப் பகுப்பினைக் கொண்டது. நம்பியகப்பொருள், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை எனும் சீர்மிகு இலக்கண நூல்கள் இதனாலேயே தோற்றுவிக்கப் பெற்றன. இத்தகைய வளர்ச்சி யாப்பு எனும் செய்யுள் இலக்கணத்திலும் உருவானது. அது யாப்பு, பாட்டியல் எனத் தனித் தனியாக்கப் பெற்று, பல பாட்டியல்

நூல்கள் தோன்றி, இலக்கிய வகைகளின் இலக்கணத்தை விவரித்தன.

தமிழ் இலக்கணக் கொள்கைகளில் தேவைக்கேற்ப மாற்றம் ஏற்பட்டதைப் போன்று இலக்கியங்களிலும் உருவானது, தனிமனிதனின் அக, புற உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிற துண்டுப்பாடல்களாகச் சில அடிகளில் செறிவான பொருள் கொண்ட சில சொற்களில் பண்டைக் காலப் புலவர்கள் பாடினர். செய்யுள் வடிவம் சிறிதாகவும் பொருண்மை ஆழமாகப் பெரிதாகவும் இருந்ததால் உள்ளூறை, இறைச்சி போன்ற படிமங்களை விவரிப்பு முறைகளாகப் புகுத்தினர். எட்டுத் தொகைப் பாடல்களில் இம்முறையைத் தெளிவாகக் காணலாம்.

ஆனால் நாளடைவில் விரிவாகக் கதைபோன்று கருத்துக்களைக் கேட்கிற மாந்தரின் விருப்பம் முதன்மை பெற்றது. அதனால் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அடிகளைக் கொண்ட பாடல்கள் சொற்கள் பலவற்றால் ஆக்கப்பெற்றன. பத்துப்பாட்டில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்கள் யாவும் இத்தகையன.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கம்பராமாயணம் எனக் காப்பியங்கள் தோன்றின. இக்காலத்தில் சீர்திருத்தச் சமூகக் கருத்துக்கள் மக்களின் தேவையாக இருந்தன. சமயச்சார்பு அல்லது சார்பின்மையுடன் இவை விரிவாகக் கதைகளாகப்

புனையப்பட்டன. இவ்வாறே அற இலக்கியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், புதுக்கவிதைகள், ஐக்கூக் கவிதைகள், திரையிசைப் பாடல்கள் எனத் தமிழ்க் கவிதைகள் காலத்திற்கேற்பக் கருத்திலும் வடிவத்திலும் மாறுதல்களை ஏற்றுக் கொண்டு நிலைத்து நிற்கின்றன.

அச்சப்பொறி கண்டறியப்பட்டு, மக்களாட்சி பரவி நிலைத்த இந்நாளில் கல்வி இன, பொருளியல் கட்டுப்பாடுகளைக் கடந்து மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுச் சொத்தாக ஆயிற்று. தங்கு தடையின்றிக் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்தற்கும் சுவைப்பதற்கும் ஏற்றதாக உரைநடை இருந்ததால், உரைநடை இலக்கிய இலக்கண உலகின் ஆட்சியைப் பற்றிக் கொண்டது. சிறுகதை, நெடுங்கதை, கட்டுரைகள் என யாவும் உரைநடையிலேயே எழுதப்படுகின்றன. இந்நிலை தமிழில் மட்டுமன்றி, உலகில் உள்ள அனைத்து மொழிகளிலும் காணப்படுகிற உண்மையாகும்.

அறிவியல் தமிழ்

இயல், இசை, நாடகம் என மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பகுத்துப் பழந்தமிழ் அறிஞர்கள் போற்றினர். ஆனால் இந்நாளில் கவின் தமிழ், அறிவியல் தமிழ் எனும் பகுதிகளும் தோற்றுவிக்கப்பெற்று, மக்களின் இக்காலத்

தேவையை நிறைவு செய்யும் ஆற்றலைத் தமிழ் மொழி பெற்றுள்ளது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தொடங்கி இந்நாள் வரையிலும் அறிவியலின் ஆதிக்கம் உலக மக்களின் சமூகத்தைப் பற்றிப் பிணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே, அறிவியல் தேவைக்கு ஏற்பத் தமிழும் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. புதிய அறிவியல் கலைச்சொற்கள் ஆக்கப்படுகின்றன. அறிவியல் துறைதோறும் பாட நூல்கள் எழுதப்பெற்று வருகின்றன.

பள்ளி, கல்லூரிகளில் அறிவியலைக் கற்பிக்கிற பயிற்று மொழியாகத் தமிழ் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. பொறியியல் கல்வி, மருத்துவக் கல்வி போன்ற தொழிற்கல்விகளிலும் தமிழ் பயிற்று மொழியாக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதே தமிழ் அறிஞர்களின் அவா. இந்த அவா நிறைவேறிக் கொண்டிருக்கிறது.

தமிழில் பொறியியல் பயிலும் மாணாக்கர்களுக்கு அரசுப் பணிகளில் முன்னுரிமை வழங்கப்படும் எனும் ஆணையைத் தமிழக அரசு பிறப்பித்துள்ளது. அரசுப் பொறியியல் கல்லூரிகளில் மாணாக்கர்கள் தமிழ் வழியில் பயிலுதற்குச் சேர்ந்துள்ளனர்.

இணையப் பல்கலைக் கழகம்

கணிப்பொறி கண்டறியப்பட்டதன் விளைவாக மிக மேம்பட்ட வளர்ச்சியைப் பெற்ற துறை தகவல் தொடர்பியல் எனின் அது மிகையாகாது. கணிப்பொறியின் உதவியோடு எண்ணற்ற நூல்களை மிகக் குறைந்த காலத்தில் குறைந்த பொருட்செலவில் அச்சேற்றி வெளியிட முடியும். ஆனால் நூல்களே இல்லாமல் மிகுதியான கருத்துக்களைக் கணினியில் உள்ள இணையத் தளத்தின்வழி அறிந்து கொள்ள இயலும். இந்நாளில் எல்லாத் துறைகளும் இணையத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டுள்ளன. தமிழ் மொழியும் இணையத்தைத் தனது வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளது. உலக மொழிகளில் சீனமொழிக்கு அடுத்து இணையத்தை மிகுதியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிற மொழி தமிழே ஆகும்.

தமிழின் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு எனும் அனைத்து நிலைகளுக்கும் இணையத்தளங்கள் பல உள்ளன.

தமிழ் இணையப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று சென்னை மாநகரம் தரமணியில் உள்ளது. இப்பல்கலைக்கழகத்திற்கான அறிவிப்பு 2000-ஆம் ஆண்டு சூலைத் திங்கள் 5-இல் அரசிடமிருந்து வெளியானது. மறு ஆண்டு பிப்ரவரி 17-இல் இப்பல்கலைக்கழகம் செயல்படத் தொடங்கியது.

இணையப் பல்கலைக்கழகம் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கான திட்டங்கள் பலவற்றைச் செயற்படுத்தி வருகிறது. உலக அளவில் இதற்கு முப்பத்தேழு மையங்கள் உள்ளன. சான்றிதழ், பட்டயப் படிப்புக்களைத் தமிழுக்காக நடத்துகிறது. அயல்நாட்டு மாணாக்கர்கள், பலர் இதனால் பயனடைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வாறே இதில் இளநிலைப் பட்டத்திற்கான வகுப்புக்களும் நடத்தப் பெறுகின்றன. இந்தப் படிப்பிற்கான சான்றிதழ்களையும் பட்டங்களையும் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் வழங்கி வருகிறது. முதுகலைத் தமிழ்ப் படிப்பிற்கான முயற்சியும் உள்ளது.

இணையப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பணிகளுள் கலைச்சொல் அகராதித் தயாரிப்பு முதன்மையானது. பதினான்கு தொகுதிகள் வெளியிடுவது இப்பணியின் இலக்காகும். இந்நாள் வரையில் பன்னிரண்டு தொகுதிகள் வெளியிடப்பெற்றுள்ளன.

தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மையும் இணையத்தளத்தில் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன. திருக்குறளுக்கு மேற்கொள்ளப் பெற்றிருக்கும் மொழி பெயர்ப்புகள் யாவும் இதில் பதிவாக்கம் பெற்றுள்ளன. மென்பொருள்கள் பலவற்றைத் தமிழில் உருவாக்கி வருகின்றனர்.

தவிர, பிறர் உருவாக்குகிற மென் பொருள்களையும் தக்க விலை கொடுத்து வாங்குகின்றனர்.

அறிவியல் காலத்துச் சூழலுக்கு ஏற்பத் தமிழ் மொழியும் வளர்ந்து வருகின்றது. இதன் வளர்ச்சி பல்வேறு ஆற்றான் நாள்தோறும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தமிழ்மொழி துறைதோறும் வளரும். வளம் கொழித்து வளரும்.

தமிழ்ச் செம்மொழி வரலாறு

மொழி அறிஞர்களின் ஏற்பு

'சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே' என்றும் 'உயர்தனிச் செம்மொழி' என்றும் தமிழ் போற்றப்படுகிறது. இயல்பாகவே நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே செவ்வியல் பண்புகளை - தகுதிகளைப் பெற்றிருந்த தமிழ் மொழிக்கு செம்மொழி என்ற அரசின் ஏற்பினைப் (அங்கீகாரத்தைப்) பெறுதலில் ஓர் வரலாறே முகிழ்த்து விரிந்து விட்டது. தங்கத்தை அது தங்கமே என்று ஏற்றுக் கொள்ளாதற்குப் போராட்டம் நிகழ்த்தியதைப் போன்றது தமிழ்ச் செம்மொழி ஏற்புப் போராட்டமும் எனலாம்.

அமெரிக்க நாட்டுக் கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழியல் துறைத் தலைவராகப் பணிபுரிகிற பன்மொழி அறிஞர் பேராசிரியர் ஜார்ஜ் எல். ஹார்ட், 'தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி' என்ற கருத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக நான் இதைப் போல் ஒரு

கட்டுரை எழுத வேண்டியுள்ளது என்ற எண்ணமே எனக்கு இயல்புக்கு மாறான விந்தையானதாகத் தோன்றுகிறது. இச்செய்தி எப்படி இருக்கிறது என்றால், 'இந்தியா ஒரு பெரிய நாடு, இந்து சமயம் உலகின் மிகப்பெரும் சமயங்களுள் ஒன்று என்னும் கூற்றை நிலைநாட்டுவதற்கு முற்படுவது போன்றுள்ளது' என்று கூறுதல் இங்குக் குறித்தற்குரியது.

தமிழ் மிகத் தொன்மையானதும் நன்கு சீர்செய்யப் பெற்றதுமான செவ்வியல் தரமுள்ள மொழி என்பதனை மேலைநாட்டு மொழியறிஞர்கள் பலரும் அவ்வப்போது குறிப்பிட்டுள்ளனர். வீரமாமுனிவர் தமிழ்மொழி இருவகை வழக்குகளான செந்தமிழுக்கும் கொடுந்தமிழுக்கும் இலக்கணங்கள் எழுதியவர். தேம்பாவணி எனும் பெருங்காப்பியமும் பல சிற்றிலக்கியங்களும் அகராதிகள், உரைநடை நூல்கள் எனப் பலவகை இலக்கிய வளங்களைத் தமிழுக்குப் பெருக்கியவர்.

அவர் தம் நூல்களில் வாய்க்குந்தோறும் தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் சிறப்புக்களையும் இலக்கியங்களின் விழுமியங்களையும் பாராட்டி எழுதியுள்ளார். தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் பண்புகளே வீரமாமுனிவரை ஒத்த மேலை நாட்டு

அறிஞர்களைத் தமிழை ஊன்றிப் பயிலவும் சுவைக்கவும் தூண்டின.

'திராவிட மொழிகளுள் தமிழ் மட்டுமே மிகமிகத் தொன்மை வாய்ந்ததும் பெருவளம் பொருந்தியதும் மிகவும் சீர்திருந்தியதுமான உயர்தனிச் செம்மொழியாகும். இம்மொழி சொல்வளம் மிக்கது. அளவிட்டுக் கூறுதற்கு இயலாத தொன்மைக் காலத்திலிருந்தே வழங்கப்படுகிறது. இதில் வகையாகவும், தொகுப்பாகவும், தனிப்பாடலாகவும் கணக்கிலா இலக்கியங்கள் உள்ளன. அவையாவும் திருந்திய வடிவமான செந்தமிழால் ஆனவை.' இவ்வாறு இந்தியாவின் மொழி ஆய்வு எனும் நூலில் அறிஞர் கிரியர்சன் விவரிக்கிறார். இவர் இந்திய மொழிகள் யாவற்றையும் கணக்கெடுத்து ஆய்வு செய்தவராவார்.

தமிழை மிகவும் தொன்மையும் மிகமிக உயர்ந்த செம்மையாக்கப் பெற்றதுமான செம்மொழி என்று கால்டுவெல் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறே வின்ஸ்லோ, ஜி.யு.போப், கமில் சுவலபில் முதலிய அயல்நாட்டார் பலரும் தமிழ் மிகச் சிறந்த செம்மொழி என்று விவரிக்கின்றனர்.

இந்திய மொழியியல், வரலாற்று அறிஞர்கள் பலர் தமிழ் பண்டைக் காலத்திலேயே செவ்வியல் தரம் மிகுந்து விளங்கியதை விவரிக்கின்றனர். சுனிதிகுமார் சட்டர்ஜி வங்க மொழியின்

பிறப்பும் வளர்ச்சியும் எனும் நூலில் 'முற்காலத்தில் தமிழ் இந்தியத் துணைக் கண்டம் முழுவதுமாகப் பேசப்பட்டது' என்றும் 'தமிழ்ச் சொற்கள் ரிக் வேதத்தில் கலந்து சமஸ்கிருத வளர்ச்சியில் பங்கு பெற்றிருந்தன' என்றும் சான்றுகளுடன் விவரிக்கிறார்.

பரிதிமாற் கலைஞரின் முழக்கம்

தமிழ் ஒரு பண்பட்ட தொன்மையான செம்மொழியாயினும் அதனை உலகுக்கு எடுத்துரைக்கும் குரல்கள் ஓங்கி எழவில்லை, இந்தக் குறை மதுரை தமிழ்ச் சங்க நிறுவனர் வள்ளல் பாண்டித் துரைத் தேவர், தமிழவேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, கா.சு. பிள்ளை, தேவநேயப் பாவாணர் போன்ற தமிழறிஞர்கள் பலரின் நெஞ்சளவில் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதனை அறிஞர்கள் நடுவிலும் அரசின் காதுகளிலும் ஓங்கி ஒலிக்கச் செய்து அடித்தளம் அமைத்தவர்களுள் முதன்மையானவர் பரிதிமாற் கலைஞரே எனின் மிகையாகாது.

வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரி என்று பெற்றோரும் உற்றாரும் தமக்குச் சூட்டிய பெயர் வடமொழி என்பதை உணர்ந்து பரிதிமாற் கலைஞர் என்று தமிழ்ப்படுத்திக் கொண்டவர். அத்தமிழ்ப் பெரியார் தமிழைச் செம்மொழியாகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் ஏற்று அறிவித்தல் வேண்டும் என்று குரல் எழுப்பினார்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெளியீடாகிய செந்தமிழ் இதழில் பரிதிமாற் கலைஞர் தமிழ் செம்மொழியாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும் எனும் தம் கோரிக்கையை எழுப்பினார்.

“தென்னாட்டின்கண் சிறந்தொளிர் நின்ற நம் அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றானும் உயர்தனிச் செம்மொழியாம் என்பது திண்ணம். இத்துணை உயர்வும் சிறப்பும் வாய்ந்த நம் அருமைத் தமிழ் மொழியை உண்ணாட்டுப் புன்மொழிகளோடும் ஒருங்கு எண்ணுதல் தவிர்த்து, வடநாட்டு உயர்தனிச் செம்மொழி சமஸ்கிருதமெனக் கொண்டாற் போலத் தென்னாட்டு உயர் தனிச் "செம்மொழி" தமிழெனக் கொண்டு விதிகள் வகுத்தலே ஏற்புடைத்தாம்" என்று 1902இல் எழுதினார். பின்னர் அவர் அடுத்த ஆண்டில் எழுதி வெளியிட்ட தமிழ் மொழியின் வரலாற்றில், செம்மொழி என்பதற்கான வரைவிலக்கணத்தையும் அதனோடு தமிழ் மொழியைப் பொருத்தியும் விவரித்தார்.

"வடமொழி, இலத்தீன், கிரீக் முதலியன போலத் தமிழ் மொழியும் உயர்தனிச் செம்மொழியாம் என்பதை காண்போம். தான் வழங்கும் நாட்டின் கண்ணுள்ள பலமொழிகட்குத் தலைமையும் அவற்றினும் மிக்க மேதமையுமுள்ள மொழியே உயர்மொழி, இவ்விலக்கணத்தால் ஆராயுமிடத்துத் தமிழ் -

தெலுங்கு முதலியவற்றிற்கு எல்லாம் தலைமையும் அவற்றினும் மிக்க மேதமையும் உடைமையால் தானும் உயர்மொழியே என்க. தான் வழங்கும் நாட்டில் பயிலும் மற்றைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்து இயங்கவல்ல ஆற்றல் சான்றதே தனிமொழி எனப்படும். தான் பிறமொழிகளுக்குச் செய்யும் உதவி மிகுந்தும், அவை தனக்குச் செய்யும் உதவி குறைந்தும் இருத்தலே வழக்காறு. தமிழ் மொழியின் உதவி களையப்படின, தெலுங்கு முதலியன இயங்காது. மற்றும் தமிழ் அவற்றின் உதவி இல்லாமலேயே சிறிதும் இடர்ப்படுதல் இன்றித் தனித்து இனிமையாக இயங்க வல்லது. இஃது இந்திய மொழி நூற்புலவர்கள் பலர்க்கும் அறிய முடிந்தது. ஆதலின் தமிழ் தனிமொழியே தமிழ் என்க.

செம்மொழியாவது யாது எனின், திருந்திய பண்புஞ் சீர்த்த நாகரிகமும், பொருந்திய தூய்மொழி புகல் செம்மொழியாம் என்பது இலக்கணம். இம்மொழி நூலிலக்கணம் தமிழ் மொழியின் கண்ணும் அமைந்திருத்தல் தேற்றம். இடர்ப்பட்ட சொல் முடிவுகளும் பொருள் முடிவுகளுமின்றிச் சொற்றான் கருதிய பொருளைக் கேட்டான் தெள்ளிதின் உணர வல்லதாய்ப் பழையன கழிந்து புதியன புகுந்து திருத்தம் எய்தி நின்றலே திருந்திய

பண்பெனப்படுவது. இது தமிழ்மொழியின்கண் முற்றிலும் அமைந்திருக்கிறது.

நாட்டின் நாகரிக முதிர்ச்சிக்கேற்பச் சொற்களும் ஏற்பட்டுப் பாஷைக்கும் நாகரிக நலம் விளைத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு சொற்கள் ஏற்படுமிடத்துப் பிற பாஷைச் சொற்களின்றி தன் சொற்களே மிகுதல் வேண்டும். இவையும் உயர் தனிமொழிக்குப் பொருந்துவனவாம்.

ஆகவே தமிழ் தனிமொழிக்குப் பொருந்துவனவாம். தமிழ் தாய் மொழியேயாம். எனவே தமிழ், செம்மொழியென்பது உறுதி. இதுபற்றி அன்றே தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்மொழி செந்தமிழ் என நல்லிசைப் புலவரால் நவின்றோதப் பெறுவதாயிற்று. ஆகவே தென்னாட்டின்கண் சிறந்தொளிரா நின்ற அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மொழி எவ்வாறு ஆராய்ந்த வழியும், உயர்தனிச் செம்மொழியேயாம் என்பது நிச்சயம். இவ்வளவு உயர்வும் சிறப்பும் வாய்ந்த அருமைத்தமிழ் மொழியை தனிச்செம்மொழி எனக் கொண்டு வாழ்த்திட வேண்டும்.

சமஸ்கிருதத்திற்கு இணையாகக் செம்மொழியாகக் கொள்ளாததோடு, உயர்தனிச் செம்மொழியான தமிழ்மொழியை மலையாளம், தெலுங்கு, இந்தி, பஞ்சாபி போன்ற இலக்கிய இலக்கணச் சீர்மையில்லாத புதிதாகப் பிறந்த மொழிகளுடன்

ஒப்பக் கருதியது பரிதிமாற்கலைஞரைப் பெரிதும் புண்படுத்திவிட்டது.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தெலுங்கு, தமிழ் முதலிய இந்திய மொழிகளைப் பாடத்திலிருந்து நீக்குதற்கு முயன்றது. அதனைக் கடுமையாக எதிர்த்த பரிதிமாற் கலைஞர் தம்முடன் பணிபுரிந்த அறிஞர் பூர்ணலிங்கம் பிள்ளையுடன் சென்னை / மாநகரின் இல்லந்தோறும் சென்று அக்கொடுமையை எடுத்துரைத்தார். பல்கலைக்கழகம் தனது முயற்சியைக் கைவிட்டது.

சங்கங்களின் தீர்மானங்கள்

தமிழ் மொழியைச் செம்மொழியாக அறிவிக்குமாறு சில அமைப்புக்களும் குரல் எழுப்பின. சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜம் 1918ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் 15ஆம் நாளில் சென்னைப் பச்சையப்பன் கலாசாலை (பச்சையப்பன் கல்லூரி) மண்டபத்தில் கூடியது. ஏறக்குறைய 400 தமிழ் அறிஞர்களும் பட்டதாரிகளும் குழுமினர். தமிழ் அகராதியைத் தயாரித்த குழுவின் தலைவரான சாண்டலர் தலைமை ஏற்றார். அக்கூட்டத்தில் தமிழைச் செம்மொழியாக ஏற்றுப் பல்கலைக்கழகம் அறிவிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அத்தீர்மானத்தில் தமிழின் செவ்வியல் பண்புகள் பல விவரிக்கப்பெற்றன.

"திராவிட மொழிகளுள் சீர்மையும் தலைமையும் பெற்று ஒளிர்கின்ற உயர்தனிச் செம்மொழி தமிழே ஆகும். தமிழ் தொன்மையான எழுத்துக்களை உடையது. தனக்கே உரிய அகப்பொருள், புறப்பொருள் இலக்கியங்களைக் கொண்டது. தொல்காப்பியம் வடமொழியிலுள்ள பாணினீயம் எனும் இலக்கண நூலை விடவும் பழைமையானது. இந்நூல் 2500 ஆண்டுகளுக்குமுன் எழுதப்பட்டது. தமிழ் மொழியின் திருந்திய பண்பினைத் தொல்காப்பியத்தால் அறியலாம்.

பல ஐரோப்பிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள திருக்குறள் போன்ற இலக்கிய வளம்மிக்க மொழி தமிழ். இது தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு முதலிய கிளைமொழிகளை உடையது. இத்தகு சிறப்புமிகு மொழியை இலக்கண வரம்பில்லாத சிறுமொழிகளுக்கு இணையாகக் கருதாமல், செம்மொழிகளின் பட்டியலில் இணைத்துப் போற்ற வேண்டும். இது அத்தீர்மானத்தின் தொகுப்புரையாகும். இத்தீர்மானத்தை வழக்கறிஞர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை (கா.சு. பிள்ளை) முன் மொழிந்தார். இரா.பி. சேதுப்பிள்ளை முதலியோர் வழிமொழிந்து பேசினர்.

மேலைச் சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபையும் 1918-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 7-இல் தனது ஒன்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவின்போது

தீர்மானத்தை இயற்றியது. அதில் தமிழை உயர்தனிச் செம்மொழியாக ஏற்று, ஐ.சி.எஸ். முதலிய உயர்பதவித் தேர்வுகளில் பாடமாகச் சேர்க்க வேண்டும் என்று கோரப்பட்டது. இத்தீர்மானம் அரசுப் பிரதிநிதி, சென்னை ஆளுநர் ஆகியோருக்கும் சென்னை, கல்கத்தா, பம்பாய், அலகாபாத், காசி, பஞ்சாப் முதலிய பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டது.

தமிழைச் செம்மொழியாக அரசும், பல்கலைக்கழகங்களும் ஏற்றுச் சிறப்புச் செய்யவேண்டும் என்பதில் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பங்கு மிகப் பெரிது. அச்சங்கத்தின் மேம்பாடுகளுக்கு அருந்தொண்டாற்றிய தமிழறிஞர்கள் தமிழவேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, நாவலர் வேங்கடசாமி நாட்டார் போன்றோர் இம்முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர்.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஏழாம், எட்டாம் ஆண்டுகளின் விழாக்கள் 1919ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 24, 25 ஆகிய இருநாட்களில் நடைபெற்றது. தொன்மை, சீர்மை, செம்மை நிறைந்த தமிழ் மொழியை ஒரு செம்மொழியாக ஏற்று, பல்கலைக்கழகத்தில் அதற்கு முறைப்படி முதலிடமும் உரிமைகளும் கொடுக்கவேண்டும் என்று அவ்விழாக்களின் போது தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. தீர்மானம்

பல்கலைக்கழகத் தலைவர், துணைத்தலைவர், பதிவாளர், சென்னை ஆட்சி அமைச்சர் ஆகியோருக்கு அனுப்பப்பட்டது. இத் தமிழ்ச்சங்கம் மீண்டும் மீண்டும் ஒவ்வோர் ஆண்டு விழாவின் போதும் இத்தகைய தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி, இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் மாநில ஆட்சியாளர்களுக்கும் தொடர்ந்து அனுப்பிக் கொண்டே இருந்தது. தமிழைச் செம்மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளாதல், ஒரு கட்டாயப் பாடமாகப் பாடத்திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளாதல்,

கல்வியைப் பயிற்றுவிக்கும் மொழியாகச் செய்தல், ஐ.சி.எப். பட்டத்திற்குரிய ஒரு பாடமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளாதல் போன்ற கோரிக்கைகள் அத்தீர்மானங்களில் எழுதப்பட்டிருந்தன. கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முயற்சிகளுக்குச் சோமசுந்தர பாரதியார், திருக்கோவிலூர் ஆதீனம், திருப்பாதிரிப் புலியூர் திருஞானியார் அடிகள் போன்ற தமிழ்ப் பெரியோர் துணை நின்றனர். 1938ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற வெள்ளிவிழாவின்போது தலைமை ஏற்ற ஞானியார் அடிகள், 'இத்தகைய பெருமையும் இனிமையும் உடைய தமிழை உயர்தனிச் செம்மொழி என்ற நிலையில் அரசியலார் போற்றாதிருப்பது கவலைத் தரதக்கதாகும்' என்று தம் கவலையை வெளிப்படுத்தினார்.

பிராமணர் அல்லாத இனத்தைச் சார்ந்த பெரியோர் பலர் 1919ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 23இல் திருச்சிநகரில் மாநாடு ஒன்றை நிகழ்த்தினர். அம்மாநாட்டிலும் பழைமைச் சிறப்புமிகந்த இலக்கிய வளமிக்க தமிழ்மொழியைப் பாரசீகம் அராபி, சமஸ்கிருதம் எனும் செம்மொழிகளோடு ஒப்ப மதிக்க வேண்டும் என்றும் ஆட்சிப் பணித் தேர்வுகளில் அதற்குரிய இடத்தை வழங்க வேண்டும் என்றும் கோரிக்கை விடுத்துத் தீர்மானம் இயற்றப்பட்டது.

மத்திய அரசின் மனித வள மேம்பாட்டுத் துறையும் பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவும் தமிழைச் செம்மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டு, அதன் வளர்ச்சிப் பணிகளுக்காக நிதியை ஒதுக்குதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமாறு தமிழக முதலமைச்சர் மாண்புமிகு மு. கருணாநிதி அவர்கள் இந்தியப் பிரதம அமைச்சர்கள் மாண்புமிகு தேவகவுடா, ஐ.கே.குஜரால், அடல் பிஹாரி வாஜ்பயீ ஆகியோருக்கும் இந்திய மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறை அமைச்சர்களுக்கும் கடிதங்கள் நினைவூட்டல்களும் அவ்வப்போது எழுதினார்.

தமிழ்ச் சங்கத்தின் தணியாத வேட்கை

தமிழை மத்திய அரசின் ஆட்சிமொழியாகவும் செவ்வியல் மொழியாகவும் ஆக்கவேண்டும் எனும் கோரிக்கையை

முன்வைத்து, இந்திய நாட்டின் தலைநகர் தில்லியில் ஒரு மாநாடு 2000ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 29, 30 ஆகிய நாட்களில் நடைபெற்றது. தலைநகர்த் தமிழ்ச் சங்கம், தில்லி தமிழ்ச் சங்கம் முதலிய அமைப்புக்கள் ஒருங்கிணைந்து இம்மாநாட்டினை நடத்தின. மாநாட்டில் தமிழறிஞர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், கல்வியாளர்கள், தமிழக அரசின் சார்பாளர்கள் எனப் பல திறப்பட்டோர் பங்கேற்றனர்.

செவ்வியல் மொழிச் செயலாக்கக் குழுத் தலைவர் பேராசிரியர் திருமதி.சாலினி இளந்திரையன் அம்மாநாட்டை முன்னின்று நடத்தினார். மாநாட்டிற்கு வருகை புரிந்த சார்பாளர்களை வரவேற்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, பேராசிரியர் சாலினி இளந்திரையன் சாலை விபத்தில் இயற்கை எய்தினார். எனவே அம்மாநாடு அவரது நினைவாக நடத்தப்பெற்றது.

செம்மொழிப் போராட்டத்தில் தலைநகர்த் தமிழ்ச் சங்கம் ஆற்றிய பணி ஈடில்லாதது. அச்சங்கம் பெங்களூர் தமிழ்ச் சங்கத்துடன் இணைந்து, தமிழை ஆட்சி மொழியாக்க வேண்டும். தமிழ் மொழியைச் செவ்வியல் மொழியாக ஏற்க வேண்டும். திருக்குறளை இந்திய நாட்டின் தேசிய மொழியாக முன்வைத்து, 2002-ஆம் ஆண்டு மே 4, 5ஆம் நாட்களில் நடத்திய மாநாடு,

தமிழ்ப் பற்றுமிக்க சான்றோர்களை ஒருங்கிணைப்பதாகக் காட்சி அளித்தது.

இந்திய அமைச்சரின் அங்கீகாரம்

இந்திய மொழிகளின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு இந்திய அரசு சாகித்திய அகாடமி எனும் இலக்கிய அமைப்பினை உருவாக்கியது. 1951-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் 15-இல் நடைபெற்ற அதன் அமைப்பு மாநாட்டின் போது, இந்தியாவின் முதல் கல்வி அமைச்சரான மாண்புமிகு மவுலானா அபுல் கலாம் ஆசாத் தொடக்கவுரை ஆற்றினார்.

அவ்வரையில் தமிழ் ஒரு செம்மொழியாக ஏற்கப் பெறுதற்கான தகுதிகளைக் கொண்ட மொழி என்பதனைச் சுட்டிக் காட்டினார். "சமஸ்கிருதத்தையும் தமிழையும் உள்ளடக்கிய பதினான்கு மொழிகள் அரசியல் சட்டத்தினால் ஏற்கப் பெற்றுள்ளன. சமஸ்கிருதம் தனி மொழி இனத்தைச் சார்ந்தது. அது மிகவும் வளம் செறிந்த செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக முறைப்படி ஏற்கப் பெற்றுள்ளது.

தமிழ் மொழியும் செழுமையும் தொன்மையும் மிக்க இலக்கியங்களைக் கொண்டது. தமிழ்க் கவிதைகள் அயல்நாட்டு மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்தற்குத் தகுந்தவை. தமிழ் உண்மையிலேயே ஒரு செம்மொழி என்பதை நாம் நினைவில்

கொள்ள வேண்டும். ஒரு செம்மொழியாக ஏற்பதற்குத் தேவையான தகுதிகள் யாவற்றையும் தமிழ் பண்டைக் காலத்திலேயே பெற்றிருக்கிறது. இவ்வாறு கல்வியமைச்சர் தம் கருத்தினை வெளிப்படுத்தினார்.

இந்தியக் கல்வியமைச்சர் உரையளவில் தமிழ் ஒரு செம்மொழி என்பதனை ஏற்றுக் கொண்டார்.

பேராசிரியர் தெ.பொ. மீ. வேண்டுகோள்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1955ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்கள் 26, 27, 28 ஆகிய மூன்று நாட்களும் அனைத்திந்தியக் கீழ்த்திசை மாநாடு நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டிற்கு முதுபெரும் மொழியறிஞரும் தத்துவ ஞானியுமாகிய பேராசிரியர் தெ.பொ.மீ.னாட்சி சுந்தரனார் தலைமை ஏற்றார். அச்சமயம் தலைமையுரையில் இந்தியக் கல்வி அமைச்சர் மாண்புமிகு அபுல் கலாம் ஆசாத் சாகித்திய அகாடமி உருவாக்கும் பொருட்டு நடத்தப்பெற்ற மாநாட்டில் பேசிய செய்திகளை நினைவு கூர்ந்தார்.

தொடர்ந்து பேசும்போது, "தமிழ் மொழி ஒரு செம்மொழியே என்னும் அங்கீகாரத்திற்குரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது மட்டுமே இந்த மாநாட்டிலுள்ளவர்களிடம் நான் விடுக்கிற கோரிக்கையாகும். அத்தகைய அங்கீகாரத்தை இந்தக்

கீழ்த்திசை மாநாட்டு அறிஞர்கள் வழங்கவில்லை எனின், வேறு யார்தாம் வழங்குவார்?" என்று வினாத் தொடுத்தார்.

பாவாணரின் தமிழ்ச் செம்மொழித் தகுதிகள்

மொழி ஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் பல மொழிகளைப் பழுதறக் கற்று ஆராய்ந்த பேரறிஞர். தமிழ் மொழியையும் பண்பாட்டையும் காத்தற்காக உலகத் தமிழ்க்கழகம் எனும் அமைப்பினை நிறுவியவர். அவர் தமிழின் செவ்வியல் தரத்தை உலகினருக்குப் பறைசாற்றும் நோக்கில் The Primary Classical Language of the world (உலகின் முதன்மை உயர்தனிச் செம்மொழி) எனும் நூலினை ஆங்கிலத்தில் 1966-ஆம் ஆண்டு எழுதி வெளியிட்டார். அந்நூலில், 'தமிழ் மிகவும் மேம்பட்டுச் செழிப்புற்று வளர்ச்சி பெற்றுள்ள லெமூரியா கண்டத்து செம்மொழி' என்று புகழ்மாலை சூட்டினார். மேலும், தமிழ் மொழியின் முதன்மையான செவ்வியல் தன்மைகளுக்குரிய சான்றுகள் பலவற்றையும் பட்டியலிட்டுள்ளார். அவை கீழே குறிக்கப்படுகின்றன.

1. தமிழ் லெமூரியா மக்கள் வாழ்வுடன் தொடர்புடையது.
2. தமிழ் மொழியின் ஒலிப்பு எளிமையானது.
3. உலகளாவிய உணர்வுப் பெருமிதம் கொண்டது.

4. ஆரியமொழிகளுக்கு நடுவில் தமிழ் தனித்து வழங்கும் பெருமை உடையது.
5. தமிழ்ச் சொற்கள் அமைப்பில் ஒலிச்சுருக்கமும் தொன்மையும் உடையன.
6. அம்மா, அப்பா எனும் தமிழ்ச் சொற்கள் அதே வடிவங்களிலோ அல்லது திரிந்த வடிவங்களிலோ ஏறக்குறைய பெருமைக்குரிய எல்லா மொழிகளிலும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.
7. தமிழில் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபு இல்லை.
- 8.தமிழிலுள்ள எல்லா ஒட்டுச் சொற்களும் பிரிக்கத் தகுந்தவையாகவும் பொருட் குறிப்புள்ளவையாகவும் உள்ளன.
9. தமிழில் சொற்களுக்குப் பாலினம் இல்லை.
10. தமிழில் ஒழுங்கு முறையற்ற சொற்கள் இல்லை.
- 11.தமிழ்ச் சொற்கள் பொருளுடன் காரணகாரியத் தொடர்புடையனவாகவும் இயற்கையானவையாகவும் உள்ளன.
12. தமிழில் இருமை எனும் எண் இல்லை. ஒருமை, பன்மை எண்கள் மட்டுமே உள்ளன.
- 13.தமிழ் மொழி பிறமொழிகளின் உதவியின்றி. இயற்கையாகவே வளர்ச்சி பெற்று வருகிறது.

14. தமிழில் மிகவும் உயர்ந்த செவ்வியல் பண்புகள் காலந்தோறும் ஆற்றொழுக்காகத் தொடர்ந்து இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

பாவாணர் தமிழ் மொழியின்கண் அமைந்து கிடக்கின்ற செம்மொழிக்கான தகுதிகளாக இவற்றை நுணுகி ஆராய்ந்து தேடிக் கண்டறிந்து பட்டியலிட்டுள்ளார். இத்தகுதிகள் உயர்தனிச் செம்மொழியைக் கண்டு இனம் காட்டுதற்கு அவர் கூறுகிற வரைவிலக்கணங்களாகும்.

மதுரை மாநகரில் 1981-ஆம் ஆண்டு ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு நடைபெற்றது. அச்சமயம் வளர் தமிழ்ச் செல்வர் மணவை முஸ்தபா முதலிய அறிஞர்கள் தமிழைச் செம்மொழியாக்குதற்காக எடுக்கப்பெற்ற முயற்சிகள் வெற்றி பெறவில்லை. அவ்வாறே 1995-ஆம் ஆண்டு தஞ்சாவூரில் நடத்தப்பெற்ற எட்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் மேற்கொள்ளப்பெற்ற முயற்சியும் ஆனது.

தமிழக அரசின் செம்மொழி அறிக்கை

தமிழ் ஆட்சி மொழிக்காகவும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்காகவும் தனி அமைச்சகம் ஒன்று தமிழக அரசில் 1996-இல் உருவாக்கப்பெற்றது. அதற்கு மாண்புமிகு தமிழ்க்குடிமகன் அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றார்.

மாண்புமிகு அமைச்சர் தமிழ்க்குடிமகன் தலைமையில் அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தில் அறிஞர்களின் குழு 1996-ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 20-இல் கூடியது. செம்மொழி கோரிக்கை பற்றி ஆராய்ந்தது. தமிழ் அறிஞர்கள் வா.செ. குழந்தைசாமி, சி.பாலசுப்பிரமணியம், ஓளவை நடராசன், மணவை முஸ்தபா, பண்பாட்டுத்துறைச் செயலாளர் உள்ளிட்ட பலரும் அதில் கலந்து கொண்டனர்.

ஆசியவியல் நிறுவனத்தின் இயக்குநர் ஜி. ஜான் சாமுவேல் தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டும் என்று மத்திய அரசுக்குப் பரிந்துரைக்கும் பொருட்டு வரைவு அறிக்கை ஒன்றைத் தயாரித்திருந்தார். அது சில மாற்றங்களுடன் அறிஞர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அது தமிழ்மொழி செம்மொழி என அறிவிக்கப்படுதற்குரிய அனைத்துத் தகுதிகளையும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் ஆணித்தரமாகவும் எடுத்துரைத்த அறிக்கையாகும்.

முனைவர் ஜான் சாமுவேல் தயாரித்த அறிக்கையில் இடம் பெற்றிருந்த தமிழுக்கான செம்மொழித் தகுதிகளுள் சிலவற்றை இங்குக் குறிப்பிடலாம்.

- 1.தமிழ் ஈராயிரம் ஆண்டுப் பழைமை வாய்ந்த செவ்விலக்கியங்களின் களஞ்சியமாகும்.
- 2.நூற்றாண்டுகள் பல கடந்தாலும் இன்றும் அதன் சீரிளமை குன்றாமல் நிலைத்துக் காணப்படுகிறது.
- 3.திராவிட மொழிகளுள் உயர்வானது. தமிழ் இலக்கியங்கள் பழந்திராவிட இலக்கிய மரபுக்குக் கவசமாக உள்ளன.
- 4.இந்தியப் பண்பாட்டு மாறுதல்களுக்கு இசைவாகப் பிறமொழிகளுடன் உறவினை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. எனினும் தனது தனித்தன்மைகளை அழியாது பேணி வருகிறது.
5. தமிழின் மொழிக்கூறுகள் பல ஜெர்மன், இலத்தீன், கிரேக்கம், ஈரானிய மொழிக் குடும்பத்துடனும் பின்லாந்திய மொழிகள், அங்கேரி மொழிகள், ஜப்பான், கொரிய மொழிகள் பலவற்றுடனும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. இதனை அறிஞர் பலர் ஆய்ந்து கூறியுள்ளனர்.
- 6.தமிழ் தமிழ்நாடு, இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனேசியா, தாய்லாந்து, மியான்மர், மொரீசியஸ், டிரினிடாட், பிஜித் தீவுகளில் பேச்சு மொழியாகவும் எழுத்து மொழியாகவும் உள்ளது. இலங்கையிலும் சிங்கப்பூரிலும் ஆட்சி மொழியாக உள்ளது.

7.எகிப்திய, சுமேரிய, சிந்துவெளிப் பண்பாட்டுடன் தொடர்புடைய தொன்மைக்குத் தொன்மையாக இன்றும் வாழ்கிற ஒரே மொழி தடழ் மொழியே.

8.தமிழ் இலக்கியங்கள் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே செவ்வியல் தரம் பெற்றவை. தொல்காப்பியம் கூறும் இலக்கியக் கோட்பாட்டு விதிகள் இதற்குச் சான்றாகும்.

9. வங்க நாட்டு மொழியியல் அறிஞர் பேராசிரியர் சுனிதி குமார் சட்டர்ஜி தமிழார்வத்தினால் தம் பெயரை 'நன்னெறி முருகன்' என்று மாற்றிக் கொண்டவர். அவர் இந்தியப் பண்பாட்டுச் செல்வத்திற்குத் திராவிடர்கள் ஆற்றிய பங்கு ஐம்பது விழுக்காட்டிற்குக் குறையாது என்கிறார். மொகஞ்சதாரோ எனும் தொல் நாகரிகத்தைக் கண்டு பிடித்த அறிஞர் ஆர்.டி. பானர்ஜி சிந்துவெளி நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகத்திற்கு முந்தையது. அது திராவிடர்களுடையது என்று விவரிக்கிறார்.

10.கில்பர்ட் சிலேட்டர், வின்ஸ்லோ, எல்லீஸ், கால்டுவெல், ஜி.யு. போப், கமில் சுவலபில் முதலிய மேலைநாட்டு அறிஞர் பலர் தமிழ் மிகப் பழைமையான, வளமான,

செழிப்புடைய இலக்கண இலக்கியத்திற்குச் சொந்தமான உயர்ந்த செவ்வியல் மொழி என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

11. செனகல் நாட்டு டாக்டர் பல்கலைக் கழகத்தின் செம்மொழித் துறையில் தமிழ், சமஸ்கிருதம், அராபி, பாரசீகம் என்பன செம்மொழிகளாகப் பயிற்றுவிக்கப் பட்டு வருகின்றன. ஆனால் இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ் நீக்கப்பட்டு, அராபி, பாரசீகம், சமஸ்கிருதம் எனும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. மூன்று மட்டுமே

12. சமூகம் மற்றும் இலக்கியம் சார்ந்த சூழலுக்குரிய குறிப்பிட்ட காலத்தை செம்மொழிக் காலமாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். அறிஞர் சிலரின் கருத்துப்படி, கி.மு. 500இலிருந்து 300 வரையுள்ள காலம் கிரேக்கர்களின் செம்மொழிக் காலம் ஆகும். கி.மு. 500 முதல் கி.பி. 1110 வரையிலான காலம் சமஸ்கிருதத்தின் செம்மொழிக் காலம் எனப்படுகிறது. சங்க காலம் முதல் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தைத் தமிழ்ச் செம்மொழிக்கு உரியதாகக் குறிப்பிடலாம்.

13. திராவிடர்களின் சிறந்த பண்பாட்டுச் சாதனைகள் இந்தியப் பண்பாட்டில் பெருமைக்குரியவை. அவற்றைக் கருத்தில் கொள்ளத் தவறினால் இந்தியப் பண்பாட்டு மரபு குறித்த எந்தவொரு ஆராய்ச்சியும் முழுமையற்றதாகக் குறைவு உடையதாகவே அமையும்.

14. உலகளாவிய மரபிலக்கிய நற்கூறுகள், தொன்மை, வளமை, எளிமை முதலிய சிறப்பியல்புகளைப் பெற்றிருந்தும், இந்நாள் வரையில் தமிழ் வட்டார மொழியாகவே கருதப்பட்டுப் புதிய இந்திய மொழிகளின் வரிசையில்தான் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்திய மொழிகளில் சமஸ்கிருதம் தவிரத் தமிழ்மொழி போன்ற தொல்மரபு கொண்ட மொழி வேறெதுவும் இல்லை. ஒருமை வாய்ந்த நம் பண்பாட்டின் உயர்ந்த மரபு மாட்சியைப் பேணுவதும், காப்பதும் இந்தியக் குடிமகனின் அடிப்படைக் கடமை என்பதை இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் வரையறை செய்துள்ளது. இந்நிலையில் தமிழ்மொழியைச் செம்மொழியாக ஏற்பது நமது கடமையாகும்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த அறிக்கையைத் தமிழக அரசு மத்திய அரசின் கல்வித்துறைக்கு அனுப்பியது. அது அங்கிருந்து மைசூர் நகரில் அமைக்கப் பெற்றிருக்கிற இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவனத்திற்குப் பரிசீலனைச் செய்து, கருத்துரை வழங்குமாறு அனுப்பி வைக்கப்பெற்றது.

பல்கலைக்கழகங்களின் பெரும்பங்கு

தமிழைச் செம்மொழியாக்க இந்திய அரசின் அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதற்குத் தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களின் முயற்சிகளும் மிகப்பெரிது. தமிழறிஞர்

முனைவர் வா.செ.குழந்தைசாமி துணைவேந்தராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தின் வளர்தமிழ் மன்றம் எனும் அமைப்பு தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியில் பெரும்பங்கு ஆற்றியது. வளர்தமிழ் இதழ்கள் வழியாகவும் கருத்தரங்குகள் வாயிலாகவும் அரிய படைப்புக்கள் பல வெளிவந்தன. வளர்ந்து வருகிற புதிய அறிவியல் கண்டுபிடிப்புக்களுக்கு ஈடு கொடுக்கும் வகையில் தமிழை ஓர் அறிவியல் மொழியாக வளர்க்கும் முயற்சிகள் பல மேற்கொள்ளப்பட்டன.

வளர்தமிழ் மன்றத்தின் சார்பில் அறக்கட்டளையில் 'அறிவியல் யுகத்திற்குத் தமிழ்' எனும் பொருளில் 1988-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்கள் 6, 7-ஆம் நாட்களில் கருத்தரங்கம் நடத்தப்பட்டது. தமிழறிஞர்கள், பேராசிரியர்கள், தமிழ் வளர்ச்சித்துறை அலுவலர்கள், இதழியலாளர்கள் எனப் பல திறத்துச் சான்றோர்கள் இக்கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டனர். முன்னாள் அமைச்சர் சி. சுப்பிரமணியம் கருத்தரங்கைத் தொடக்கி வைத்துப் பேசினார். குன்றக்குடி அடிகளார் பேசிக் கருத்தரங்கை நிறைவு செய்தார். பாரதி கருத்தரங்கில் தீர்மானங்கள் பல நிறைவேற்றப்பட்டன.

தமிழின் வளர்ச்சிக்கு மேற்கொள்ளத் தகுந்த பணிகள் குறித்த பரிந்துரைகள் பலவும் செய்யப்பெற்றன. முனைவர் குழந்தைசாமி அவற்றைத் தொகுத்துப் பேசினார். "உலக அளவில் செம்மொழி என ஏற்கப்பட்டிருக்கும் தமிழுக்குச் சமஸ்கிருதத்திற்கு வழங்கப்பட்டிருப்பது போன்ற செம்மொழித் தகுதியை மத்திய அரசு அதிகாரப் பூர்வமாக வழங்கவேண்டும்" என்று அத்தீர்மானம் மத்திய அரசைக் கேட்டுக் கொண்டது.

தொடர்ந்து தமிழகத்தின் பல்கலைக் கழகங்கள் பலவும் இம்மாதிரியான தீர்மானங்களை அவ்வப்போது நிறைவேற்றி அரசுக்கு அனுப்பி வைத்தன.

திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம் 1996-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 30-இல் தீர்மானம் ஒன்றை நிறைவேற்றி அதனை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைத்தது. அத்தீர்மானத்தில், "இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பாரம்பரியம் மிக்க நம் தமிழ்மொழியைச் செவ்வியல் மொழி வரிசையில் சேர்த்து, அதன் வளர்ச்சிக்கு நிதியுதவி அளிக்க வேண்டுமென மத்திய அரசை இந்தப் பேரவை கேட்டுக்கொள்கிறது" என்பது குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

இவ்வாறு தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் உள்ளிட்ட

தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் பலவும் தீர்மானங்களை இயற்றி மத்திய அரசுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தன.

அத்தீர்மானங்கள் தமிழின் தொன்மை, பலமொழிகளுக்குத் தாயாக விளங்கும் தன்மை, இலக்கிய இலக்கணச் செழுமை, அழியா இளமை போன்ற சிறப்புக்களைச் சுட்டிக்காட்டி, மத்திய அரசினர்க்குத் தமிழின் உயர்தனிச் செவ்வியல் தகுதிகளை எடுத்துரைத்தன. சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழைச் செம்மொழி என ஏற்றதோடு அமையாது, 2001-2002ஆம் கல்வியாண்டு முதல் செம்மொழித் தமிழைக் கல்வியில் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்து பெருமை சேர்த்தது.

உண்ணாநோன்புப் போராட்டம்

2003-ஆம் ஆண்டு மே 3, 4-ஆம் நாள்களில் மீண்டும் தலைநகர்த் தமிழ்ச்சங்கம் திருவனந்தபுரம் தமிழ்ச்சங்கத்தைத் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டு மாநாடு கூட்டியது. அம்மாநாட்டில் தமிழுக்குச் செம்மொழித் தகுதியும் திருக்குறளுக்குத் தேசிய நூல் தகுதியும் வலியுறுத்தப்பட்டன.

திருவனந்தபுரத்தில் நடத்தப்பெற்ற இம்மாநாட்டில் கலந்து கொண்டவர்களுக்குப் புலவர்.கு.பச்சைமால் மே 6-ஆம் நாளில் தமது தமிழாலயம் சார்பில் பாராட்டுக் கூட்டம் நடத்தினார். நாடாளுமன்றத்தின் அருகில் உண்ணாநோன்புப் போராட்டத்தை

நடத்துவது எனும் தீர்மானத்தையும் அச்சமயம் புலவரே கொண்டு வந்தார்.

மாநாடுகள், தெருக்கள்தோறும் கூட்டங்கள் என்று அறிஞர்களையும் மக்களையும் ஒருங்கிணைத்துச் செம்மொழிக் கோரிக்கையை விளக்கிய தலைநகர்த் தமிழ்ச்சங்கம், ஏனைய தமிழ் அமைப்புக்கள் பலவற்றையும் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டு, வேறுவிதமான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு அரசினரின் கவனத்தையும் மக்களின் கவனத்தையும் ஈர்த்திடத் திட்டமிட்டது. தில்லியில் நாடாளுமன்றத்தின் அருகில் ஒரு மாபெரும் உண்ணா நோன்புப் போராட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தது.

இப்போராட்டம் 2003-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 18-ஆம் நாளில் நடைபெற்றது. தில்லித் தமிழ்ச்சங்கமும் இணைந்து போராட்ட ஏற்பாடுகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டது. இப்போராட்டத்தில் பெங்களூர்த் தமிழ்ச் சங்கம், மொழிப் போர்த்தியாகிகள் சங்கம், உலகத்திருக்குறள் பேரவை, பன்னாட்டுத் தமிழுணர்வு மையம் முதலிய மன்றங்கள் பலவும் கலந்து கொண்டன. தி.மு.க., காங்கிரஸ், பாரதிய ஜனதா எனத் தமிழகத்தின பல்வேறு கட்சிகளைச் சார்ந்தவர்களும் இலக்கியச் செல்வர் குமரி அனந்தன், பெருங்கவிக்கோ வா.மு. சேதுராமன்,

பேராசிரியர் ஆறு. அழகப்பன் போன்ற தமிழ்ப் பெருமக்களும் திரளாக உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டனர்.

தமிழக முதலமைச்சர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி, பழ.நெடுமாறன் முதலியோர் வாழ்த்துச் செய்திகள் வழியாகத் தம் ஆதரவினை நல்கினர். இப்போராட்டம் தமிழக மக்கள் அனைவரின் ஒற்றுமைக்கு அடையாளமாகத் தோற்றமளித்தது.

உண்ணாநோன்புப் போராட்டத்திற்கு மறுநாள் போராட்டக் குழுவினர் இந்தியப் பிரதம அமைச்சர் மாண்புமிகு வாஜ்பயி அவர்களிடமும் குடியரசுத் தலைவர் மேதகு அப்துல் கலாம் அவர்களிடமும் கோரிக்கை மனுவை அளித்து விளக்கி வலியுறுத்திப் பேசினர். பிரதம அமைச்சர் இக்கோரிக்கை ஏற்கனவே மத்திய அரசின் பரிசீலனையில் இருப்பதாகக் கூறினார்.

கையெழுத்து இயக்கம்

செம்மொழி வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ள அமைப்புக்களுள் தஞ்சாவூரிலுள்ள கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் உழைப்பு மிகப் பெரிது. அச்சங்கம் பல ஆண்டுகளாகத் தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டும் எனும் கோரிக்கையினைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தது. 2004-ஆம் ஆண்டு, சனவரித் திங்கள் 10-ஆம் நாளில் தமிழறிஞர்களின் கூட்டம் ஒன்றற்கு

ஏற்பாடு செய்தது. அக்கூட்டத்தில் செம்மொழிக் கோரிக்கையினை அறிஞர்களுக்கு மட்டுமன்றி, சாதாரண மக்களுக்கும் தெரியப்படுத்தி அவர்களின் ஆதரவினையும் பெற வேண்டும். அதற்காக ஒரு கோடி மக்களிடம் கையெழுத்துக்களைப் பெறுகிற கையெழுத்து இயக்கம் ஒன்றினை நடத்திட வேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்யப்பெற்றது. அவ்வாறே கோடிக் கையெழுத்துக்கள் பெறப்பட்டு மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பெற்றது.

செம்மொழிப் போராட்டம் வெற்றி

இந்திய நாடாளுமன்றத் தேர்தலுக்கான அறிவிப்பு வெளிவந்தது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் காங்கிரசும் பங்குபெற்றிருந்த ஜனநாயக முற்போக்குக் கூட்டணி வெற்றி பெற்றது. அரசின் செயல் திட்டத்தின் பட்டியலில் தமிழ்ச் செம்மொழிக் கோரிக்கையும் சேர்க்கப்பெற்றது.

நூறாண்டுகளுக்கும் மேலாக நடைபெற்ற தமிழ்ச் செம்மொழிப் போராட்டம் வெற்றியை எய்தியது. இந்திய அரசு 2004-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் 17-ஆம் நாளில் தமிழுக்குச் செம்மொழி எனும் தகுதியை வழங்குவதாக அறிவித்தது. தொடர்ந்து இந்திய அரசின் மனித வளமேம்பாட்டுத் துறை 2004-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர்த் திங்கள் 12-ஆம் நாளன்று வெளியிட்ட

அரசின் குறிப்பின் வழித் தமிழுக்குச் செம்மொழி ஏற்பளிப்பு (அங்கீகாரம்) அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கப்பெற்றது.

இயற்கையாகவே செம்மொழியாக இருந்த ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழி அரசிடம் ஆணையாகச் செம்மொழி என ஏற்கப் பெறுதற்கு இத்துணைப் போராட்டங்கள் நடத்த வேண்டியதாயிற்று. இப்போராட்ட நிகழ்வுகள் யாவும் தமிழ்ச் செம்மொழி வரலாற்றுக்கு அழியாத நிலைத்த ஆவணங்களாகும்.

செம்மொழிப் பயன்கள்

ஒரு மொழி செம்மொழியாக ஏற்கப்பெற்றால் பயன்கள் பல அம்மொழிக்கும் அதை வழங்குவோருக்கும் உண்டாகும். அம்மொழியைத் தாய்மொழியாக உடையோர் மட்டுமன்றி, ஏனைய மொழிகளைப் பேசுவோரும் அதனால் பெரும் பயன் எய்துவர்.

செம்மொழித் தகுதி பெற்ற மொழி உலக அளவில் அறிமுகமாகிப் புகழ் பெறும். அதன் மக்கள் பண்பாடு, நாகரிகம், இலக்கியம் என யாவும் பரவுதற்கு வாய்ப்பு அமையும்.

தமிழ்ச் செம்மொழியாக ஏற்கப்பெற்றுள்ளது. அதனால் பல்கலைக்கழக மானியக் குழு மிகுதியான நிதியை ஒதுக்கீடு செய்து, தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஊக்கம் அளிக்கும். இந்தியப் பல்கலைக்கழகம் தோறும் சிறப்பு இருக்கைகளும் தமிழியற்

புலங்களும் உருவாக்கப் பெற்று, தமிழ்மொழி இலக்கிய, பண்பாட்டுப் படிப்பிற்கும் ஆய்வுக்கும் ஆவன செய்யப்பெறும். அயல் நாடுகளில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலும் இத்தகைய வளர்ச்சிப் பணிகள் உருவாக்கப்படும்.

வெவ்வேறு இடங்களில் தமிழ்த் தொடர்பான வளர்ச்சி மன்றங்களும் ஆய்வுக் கூடங்களும் உருவாக்குதற்கான சூழல் அமையும்.

இந்தியப் பண்பாடு, நாகரிகம் வரலாற்றிற்கு அடித்தளமாகத் தமிழ், சமஸ்கிருதம் எனும் இருமொழிகளும் விளங்குகின்றன என்பது வரலாற்றறிஞர்கள் கண்ட உண்மை. எனினும் சமஸ்கிருதம் உலக அளவிலும் இந்திய அரசு அளவிலும் செம்மொழியாக அதிகார அளவில் ஏற்கப் பெற்றுள்ளமையால், அம்மொழியே உலக அளவில் ஆய்விற்கான முதன்மைத் தளமாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. இந்நிலை இனி மாறும். தமிழ் மொழி வட இந்திய ஆரிய மொழிகளிலும் தொன்மையானது, முதன்மையானது என்பது வெளிப்படையாகும்.

இந்திய அரசினால் செம்மொழியாக ஏற்க பெற்றிருக்கிற மொழியில் புலமைப் பெற்றுள்ள அறிஞர்கள் ஒவ்வோர் ஆண்டும் குடியரசுத் தலைவரால் சான்றிதழ்களும் ரூபாய் மூன்று இலட்சம் ஊக்கப்பரிசுத் தொகையும் வழங்கப்பெற்று மரியாதை

செய்யப்படுகிறார்கள், சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், பிராகிருதம், பாவி, அராபி ஆகிய மொழிகளில் புலமை பெற்ற அறிஞர்கள் இந்தச் சிறப்பு மரியாதையைப் பெற்று வந்தனர்.

தமிழ் செம்மொழியாக ஏற்கப்பெற்றமையால், தமிழறிஞர்கள் சிலரும் இப்போது பயனடைந்திருக்கின்றனர். இச்சிறப்பினைப் பெற்றுப் தமிழ் ஒரு செம்மொழியாக அறிவிக்கப் பெற்றிருப்பது உலகம் முழுவதும் வாழ்கிற தமிழர்கள் யாவருக்கும் பெருமை தரும் செயலாகும். இது தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் ஆராய்கிற அனைத்து நாட்டு அறிஞர்களுக்கும் பெருமை. திராவிட மொழிக்குடும்பத்தின் தாய்மொழிக்குக் கிடைத்திருக்கிற இச்சிறப்பு அனைத்துத் திராவிட இனத்தவருக்கும் மகிழ்ச்சியான ஒன்றாகும். இந்தியப் பண்பாட்டின் கண்களுள் ஒன்றான தமிழ் சிறப்புச் செய்யப்பெற்றதால் இந்தியர் யாவரும் பெருமை கொள்ளவேண்டும்.

செம்மொழியின் பல்வேறு வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கெனச் சிறப்பு நிறுவனங்கள் அமைக்கப்பெறும். தமிழுக்காகச் செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம் எனும் அமைப்பு நிறுவப்பட்டுப் பணியாற்றி வருகிறது.

செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்

இந்திய அரசின் மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் செம்மொழித் தமிழாய்வை வளர்க்கும் நோக்குடன் 2007-ஆம் ஆண்டு செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தை நிறுவியது. கி.பி. 600-க்கு முந்தைய காலத்தைச் செவ்வியல் காலமாகக் கொண்டு பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் பற்றிய ஆய்வை நிகழ்த்தும் வகையில் இது நிறுவப்பட்டது. பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அனைத்துக் கூறுகளையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் ஆவணப்படுத்துவதையும் பாதுகாப்பதையும் இந்நிறுவனம் தன் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம் 21.1.2009-ஆம் நாள் தமிழ்நாடு சங்கப் பதிவுச் சட்டம் உட்பிரிவு 10-இன் கீழ் (1975-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு சட்டம் 27) பதிவு செய்யப்பட்டது. ஆட்சிக்குழு, கல்விக்குழு, நிதிக்குழு, உயர்நிலைக்குழு ஆகியவற்றை அமைக்கத் திட்டமிடப்பட்டது.

மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் நிறுவனத்தின் திட்டங்களையும் செயல்பாடுகளையும் நடைமுறைப்படுத்த ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் அடங்கிய உயர்நிலைக் குழுவை அமைத்துள்ளது. இவற்றின் தலைவராக முதலமைச்சர் இருப்பார்.

திட்டங்களும் செயற்பாடுகளும்

தமிழின் தொன்மை, தனித்தன்மை, தமிழர்களின் நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவற்றின் சிறப்புக்களைக் கவனத்தில் கொண்டு, பல திட்டங்களைத் தீட்டி இந்நிறுவனம் செயற்பட்டு வருகிறது.

- ❖ பல்துறை சார்ந்த அறிஞர்களை ஒருங்கிணைத்துத் தமிழின் தொன்மை குறித்து ஆய்வு செய்தல்.
- ❖ தமிழ் பிற திராவிட மொழிகள் மீது ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கம் குறித்து விரிவாக ஆராய்தல்.
- ❖ பண்டைத் தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம், தொல்லியல் சார்ந்த செய்திகளைக் குறும்படங்களாக உருவாக்குதல்.
- ❖ இணையவழிச் செம்மொழித் தமிழ் கற்பித்தல்.
- ❖ திராவிட மொழிகளின் வரலாற்று ஒப்பாய்வும் தமிழ் வழக்காறுகள் குறித்த ஆய்வும் மேற்கொள்ளல்.
- ❖ உலக ஆளவில் ஆய்வுக் களங்களை உருவாக்கிப் பன்னாட்டு அறிஞர்களை ஆய்வில் ஈடுபடுத்தல்.
- ❖ பழந்தமிழ் நூற்களை வெளியிடவும் அவற்றை முறையே ஆங்கிலத்திலும் பிற இந்திய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடவும் நிதி வழங்குதல்.
- ❖ தமிழாய்வில் நிலைத்த பணிபுரியும் நிறுவனங்களுக்கு ஆய்வுத் திட்டங்களை வழங்குதல்.

❖ செம்மொழித் தொடர்பான முனைவர்பட்ட
ஆய்வாளர்களுக்கும் முனைவர்பட்ட
மேலாய்வாளர்களுக்கும் உதவித்தொகை வழங்குதல்.

❖ செம்மொழித் தமிழாய்வில் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பு
நல்கியோர்க்கு விருதுகள் வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தல்.

இவைபோன்று இன்னும் பல செம்மொழித் தமிழ் வளர்ச்சித்
திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்த முயற்சிகள்
மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

பத்து முதன்மைத் திட்டப் பணிகள்

செம்மொழித் தமிழின் தொன்மையையும்
தனித்தன்மையையும் புலப்படுத்தும் பத்து முதன்மைத் திட்டப்
பணிகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. பழந்தமிழ் நூல்களின் செம்பதிப்பு

தொன்மைக் காலம் முதல் கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு
வரையிலான நூல்களை மரபுவழி செம்பதிப்புகளாகச்
மூலப்பாடச் சுவடிகள், பழம்பதிப்புக்கள், உரைமேற்கோள்கள்
கொண்டு ஒப்பிட்டு உருவாக்குதல்.

2. பழந்தமிழ் நூல்களை மொழிபெயர்த்தல்⁴¹ நூல்களுக்கும்

மொழிபெயர்ப்புக்கள் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்படும்.

புதிதாக இவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கும் பணிகளும் மேற்கொள்ளப்பெறும்.

3. வரலாற்று அடிப்படையில் தமிழ் இலக்கணம்

தொன்மைக் காலம் தொடங்கி இக்காலம் வரையிலான தமிழ் இலக்கண ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படும். இதற்கென இலக்கியங்கள், உரைநடைகள், கல்வெட்டுக்கள் ஆகியவற்றின் மொழிநடை கருத்தில் கொள்ளப்படும்.

4. தமிழின் தொன்மை - ஒரு பன்முக ஆய்வு

பண்டைத் தமிழரின் சமூகம், பண்பாடு, மொழி ஆகியவற்றின் இயல்புகளை வெளிக்கொணரும் வகையில் தமிழின் தொன்மை பற்றிய பன்முக ஆய்வு நிகழ்த்தப்பெறும்.

5. தமிழ் வழக்காறுகள் ஆய்வுத் திட்டம்

வட்டாரம், தொழில் சார்ந்த தமிழ் வழக்காறுகள் தொகுக்கப்படும். அகராதிகளில் பதிவு செய்யப்படாத இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட வழக்குச் சொற்கள் திரட்டப்படும்.

6. தமிழும் பிறமொழிகளும்

தமிழை இந்திய மொழிகளோடும் ஒப்பிட்டு ஆராய்தல்

7. பழந்தமிழ் ஆய்விற்கான மின்நூலகம்

அரிய சுவடிகள், கையெழுத்துச் சுவடிகள், நூல்கள் ஆகியவற்றைத் தேடித் தொகுத்து மின்பதிப்பு ஆக்குவதோடு,

தமிழ் ஆய்வாளர் ஆய்வுத் தரவுகளை எளிதில் பெற்றுக் கொள்ள மின்நூலகம் வடிவமைக்கப்படுகிறது.

8. இணையவழிச் செம்மொழியைக் கற்பித்தல்

உலகெங்கும் உள்ளோர் பழந்தமிழ் நூல்களை எளிய முறையில் இணையம் வழியே கற்றுப் பயன்பெறப் பாடத்திட்டம் வகுக்கப்பெற்றுள்ளது.

9. பழந்தமிழ் நூல்களுக்கான தரவகம்

41 பழந்தமிழ்ச் செவ்வியல் நூல்களும் அவற்றிற்கான எழுத்துப்பெயர்ப்பு, மொழிபெயர்ப்பு, உரைகள், அருஞ்சொற் பொருள்கள், இலக்கணக் குறிப்புக்கள் முதலியனவும் கணினியில் உள்ளீடு செய்யப்படும். இந்நூல்களைப் பற்றிய அனைத்துக் குறிப்புக்களையும் அறிய தொழில்நுட்ப ஏந்துகள் உருவாக்கப்படும்.

10. பழந்தமிழ்க் காட்சிக் குறும்படங்கள்

தமிழின் அரிய வரலாற்றுக் கருவூலங்களான இலக்கணம் இலக்கியம், கல்வெட்டு, நாணயம், கலை, பண்பாடு, அயலகத் தமிழ் உறவு குறித்த காட்சிக் குறும்படங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன.

நூலகம்

செம்மொழி நூலகத்தில் 20,000 அரிய நூல்களும் பழந்தமிழ் ஆய்விற்கு உதவும் மின்படியாக்கப்பட்ட நூல்களும் ஓலைச்சுவடிகளும் இதழ்களும் தொகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இணையத்தளம்

இணையத்தளத்தில் இந்நிறுவனத்தின் விரிவான நோக்கங்களும் செயற்பாடுகளும் தொகுத்தளிக்கப் பட்டுள்ளன.

முனைவர் பட்ட ஆய்வு உதவித் தொகை

செம்மொழித் தமிழாய்வில் ஈடுபட்டுள்ள இளம் ஆய்வாளர்களை ஊக்குவிக்கும் நோக்கில் இந்நிறுவனம் முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்களுக்குத் திங்கள் ஒன்றுக்கு உதவித்தொகை ரூ.12,000 இரண்டாண்டுகளுக்கு வழங்குகிறது. ஆய்வுத் தொடர்பான பிற செலவுகளுக்கு ஆண்டுக்கு ரூ.12,000/- வழங்குகிறது.

முனைவர் பட்ட மேலாய்வு உதவித் தொகை

முனைவர் பட்டம் பெற்றபின் பழந்தமிழாய்வில் ஈடுபட விரும்பும் முனைவர்பட்ட மேலாய்வாளர்களுக்கு நிறுவனம் திங்கள் ஒன்றுக்கு உதவித் தொகையாக ரூ.18,000/- வழங்குகிறது. ஒவ்வொன்றும் பிற செலவினங்களுக்காக ரூ.30,000/- வழங்குகிறது.

குறுகிய காலத் திட்டப் பணிகள்

பழந்தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் தொன்மையையும், தனித்தன்மையையும், தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் தன்மையையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் ஆய்வு மேற்கொள்ளும் ஆய்வறிஞர்களுக்கும் ஆய்வு நிறுவனங்களுக்கும் இந்நிறுவனம் நிதியுதவி அளிக்கிறது.

செம்மொழித் தமிழ் விருதுகள்

தமிழியல் ஆய்வில் ஈடுபட்டு ஒப்பிலாப் பங்களிப்பை வழங்கியுள்ள இந்தியத் தமிழறிஞருக்கு ஒவ்வொன்றும் சான்றிதழும் நினைவுப் பரிசும் ரூ . 5 இலட்சம் பரிசுத்தொகையும் அடங்கிய தொல்காப்பியர் விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன.

தமிழியல் ஆய்வில் ஈடுபட்டு ஒப்பிலாப் பங்களிப்பை வழங்கியுள்ள இந்தியத் தமிழறிஞர் ஒருவருக்கும் பிற நாட்டுத் தமிழறிஞர் ஒருவருக்கும் ஒவ்வொன்றும் சான்றிதழும் நினைவுப் பரிசும் ரூ. 5 இலட்சம் பரிசுத்தொகையும் அடங்கிய குறள்பீடம் விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன.

தமிழியல் ஆய்வில் ஈடுபட்டுள்ள 30-40 வயதுக்குட்பட்ட இளம் அறிஞர்களை ஊக்குவிக்கும் வகையில் மதிப்புச் சான்றிதழும் நினைவுப் பரிசும் ரூ.1 இலட்சம் பரிசுத் தொகையும் அடங்கிய

இளம் அறிஞருக்கான விருதுகள் ஒவ்வோராண்டும் ஐவர்க்கு வழங்கப்படுகின்றன.

கலைஞர் மு. கருணாநிதி செம்மொழித் தமிழ் விருது

கலைஞர் மு. கருணாநிதி தம் சொந்த நிதியிலிருந்து ஒரு கோடி ரூபாய் வழங்கி, கலைஞர் மு. கருணாநிதி செம்மொழித் தமிழ் அறக்கட்டளையை நிறுவனத்தில் நிறுவியுள்ளார். அறக்கட்டளை ஆண்டுதோறும் தகுதிவாய்ந்த தமிழறிஞருக்கு இந்தியாவிலேயே மிக மதிப்புயர்ந்த ரூ.10 இலட்சம் பரிசுத் தொகையும் பாராட்டிதழும் ஐம்பொன்னாலான நினைவுப் பரிசும் அடங்கிய கலைஞர் மு.கருணாநிதி செம்மொழி விருதை வழங்கிச் சிறப்பிக்கிறது.

மாதிரி வினாக்கள்

1. இணையப் பல்கலைக்கழகம் குறித்து எழுதுக?
2. தமிழ் செம்மொழியாக்கத்திற்கு பல்கலைக்கழகங்களின் பங்கை விவரி.
3. செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தின் பணிகளை விவரி.
4. தமிழக அரசின் செம்மொழி அறிக்கையை விளக்குக.
5. தமிழ் செம்மொழியாக ஏற்கப்படுவதற்கு அறிஞர்களின் பங்களிப்பு குறித்து விவரிக்க.

அலகு - 3

இந்தியச் செம்மொழிகள்-அறிமுகம்

இந்திய அரசின் மனிதவள மேம்பாட்டுத் துறையில் செவ்வியல் மொழிகள் எனும் பட்டியல் உள்ளது. அப்பட்டியலில் சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், பிராகிருதம், பாலி, அராபி, தமிழ் எனும் ஆறுமொழிகளும் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

சமஸ்கிருத மொழி

உலகின் மிகப் பழமையான இலக்கியங்களாகிய வேதங்களுக்கும் உலகின் மிகப் பெரிய இலக்கியமான மகாபாரதத்திற்கும் சொந்தமான மொழி இது. இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தின் முதிய மொழி.

ஆரியத் தாய்மொழி

பாலி, அர்த்த மாகதி, பிராகிருதம் முதலிய பண்டைய மொழிகளுக்கும் இந்தி, பஞ்சாபி, வங்காளி, குஜராத்தி போன்ற இந்நாளைய வடஇந்திய மொழிகளுக்கும் பிறப்பிடமாகச் சமஸ்கிருதம் திகழ்கிறது.

உலகிலுள்ள செம்மொழிகளுள் ஒன்று எனும் பெருமை பெற்ற இம்மொழி இந்நாளில் பேச்சு வழக்கு அற்று, எழுத்து மொழி எனும் அளவிலேயே வாழ்கிறது. இதனைப் பேச்சு

மொழியாக வளர்க்கும் முயற்சியும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்துக்களின் புனிதமொழி

இந்து சமயத்தின் வேதங்கள், இதிகாசங்கள், இம்மொழியில் உள்ளன. இந்துக்களின் திருக்கோவில்களில் புராணங்கள், உபநிடதங்கள், சாஸ்திரங்கள் யாவும் வழிபாட்டிற்குரிய மந்திரங்கள் இம்மொழியைச் சேர்ந்தவை. இதனால் இம்மொழி இந்துக்களின் புனிதமொழியாகக் கருதப்படுகிறது.

ஆசியவியல் நிறுவனம்

மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் மொழி ஆய்வின் போது சமஸ்கிருதத்தின் பெருமை வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அறிஞர்கள் தங்கள் ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் சமஸ்கிருதத்திற்கும் இடையே ஆன உறவுகளைக் கண்டறிந்தனர். இம்மொழியிலுள்ள இலக்கியச் செழுமையும் விழுமியமும் அவர்களைக் கவர்ந்தன. கிரேக்கமும் இலத்தீனும் மட்டுமே செம்மொழிகள் எனக் கருதிக் கொண்டிருந்த அவர்கள் சமஸ்கிருதத்திலும் செவ்வியல் பண்புகள் தேங்கி இருத்தலை உணர்ந்தனர். கி.பி.18-ஆம் நூற்றாண்டில் டேனியல் ஜோன்ஸ், மாக்ஸ் முல்லர் ஆகிய இருவரும் சமஸ்கிருதத்தின் புகழைப் பரப்பியவர்களுள் முதன்மையானவர்கள். மாக்ஸ்முல்லர் பழைய சமஸ்கிருத

நூல்களை நன்கு கற்றவர். உபநிடதங்கள் பலவற்றைத் தொகுத்து உலகுக்கு அளித்த பெருமை அவருக்கு உண்டு.

கல்கத்தாவில் டேனியல் ஜோன்ஸால் நிறுவப்பட்ட ஆசியவியல் நிறுவனம் (Asiatic Society) சமஸ்கிருத இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டது. சமஸ்கிருதம் செம்மொழியாக ஏற்கப்பெற்றதில் இந்நிறுவனத்தின் பங்கு பெரியதாகும்.

இலக்கிய வளம்

சமஸ்கிருத இலக்கியங்களில் வேதங்களே மிகத் தொன்மையானவை. ரிக், யசூர், சாமம், அதர்வனம் எனும் நான்கனுள்ளும் ரிக் வேதமே மிகப் பழமையானது. இதன் காலம் கி.மு. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்டது என்பர். வாய்மொழியாக வழங்கப்பெற்ற மந்திரங்களால் ஆன வேதங்களை வியாசமுனிவரே முதன்முதலில் தொகுத்தார் என்பர். வியாசம் என்பதற்குத் தொகுப்பு என்பது பொருள். வேதங்களைத் தொகுத்ததால் அவருக்கு வியாசர் எனும் பெயர் காரணப் பெயராயிற்று.

சமஸ்கிருத இலக்கியங்களில் உபநிடதங்கள் மிகவும் போற்றுதற்கு உரியன. இவை ஞானகாண்டம் எனும் ஆன்மீக ஆராய்ச்சி பற்றியவை. பகவத்கீதை, பிரம்ம சூத்திரம்

போன்றவையும் ஆன்மீக ஆராய்ச்சி நூல்களுள் முதன்மை ஆனவை.

சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பெற்ற இராமாயணமே உலகின் ஆதி காவியம்' எனக் கருதப்படுகிறது. இதனை வால்மீகி எழுதினார். இதற்குப் பின்னர் எழுதப்பட்டது மகாபாரதம். இதனை எழுதியவர் வியாசமுனிவர் ஆவார். இராமாயணமும் மகாபாரதமும் இதிகாசங்கள் எனப்படுகின்றன. இவை இரண்டும் கி.மு. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியவை என்பர்.

சமஸ்கிருதம் ஆன்மீகம், வானியல், கணிதம் எனப் பல துறைகளிலும் ஏராளமான எழுத்துச் செல்வங்களைப் பெற்றுள்ளது. இக்காலத்தில் எல்லா நாட்டு அறிஞர்களும் ஆங்கிலத்தில் தங்கள் படைப்புக்களை எழுதி வருதல் போன்று, பண்டைக்காலத்தில் இந்திய அறிஞர்கள் பலரும் சமஸ்கிருத மொழியில் தங்கள் படைப்புக்களை எழுதிக் குவித்தனர்.

சமஸ்கிருத மகா கவிகளுள் காளிதாசனும் பாரவியும் குறிக்கத்தக்கவர்கள். காளிதாசன் இரகுவம்சம், குமார சம்பவம் எனும் பெருங்காப்பியங்களையும் மேக சந்தேசம், ருது சம்மாரம் எனும் சிறுகாப்பியங்களையும் படைத்துள்ளார். சாகுந்தலம் இவர் எழுதிய சிறந்த நாடகமாகும். மகாகவி பாரவியின் கிராதார்ஜுன காவியமும் பெருங்காப்பியங்களுள் சிறப்புடையது.

சமஸ்கிருத அற நூல்களுள் மனுசாஸ்திரம், சுக்கிர நீதி, வியாக்ஞவல்கியம், விதுரநீதி என்பன பழையமையானவை. சாணாக்கியன் எனப்படும் கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரம் அரசியல், பொருளியல் நூல்களுள் முதன்மையானது. உரைநடை நூல்கள், கவிதையும் உரையும் கலந்த நூல்களும் ஏராளமாக இம்மொழியில் எழுதப்பெற்றன. காதம்பரி, தசகுமாரசரிதம், ஹர்ஷசரித்திரம், இராமாயணசம்பு, பஞ்சதந்திரம் போல்வன இத்தகையவற்றுள் சிறப்பானவை.

சமஸ்கிருத இலக்கண நூல்களுள் அஷ்டாத்யாயீ பாணினி எனும் புலவரால் எழுதப்பெற்றது. இதற்குப் பாணினியம் எனும் பெயரும் உண்டு. இக்காலத்தில் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள மிகத்தொன்மையான மொழி இலக்கண நூல்கள் இரண்டனும் இதுவும் ஒன்று. மற்றொன்று தமிழிலுள்ள தொல்காப்பியமாகும்.

அஷ்டாத்யாயீ கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தையது என்பர். இதற்கு முன்னரும் இலக்கண நூல்கள் பல இருந்தன. என்பதற்கு இந்நூலில் பல இடங்களில் ஆசிரியர் காட்டியுள்ள மேற்கோள்கள் சான்றுகளாகும்.

செம்மைப்படுத்தப்பட்ட மொழி

பாலி, அர்த்தமாகதி, செளரசேனி, மஹாராஷ்டிரி, பைசாசி எனப் பேச்சு மொழிகள் பலவாக, இந்தியாவின் வடக்குப்

பகுதியில் தொன்மைக் காலத்தில் சமஸ்கிருதம் பரவியிருந்தது. பின்னாளில் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட மொழியாகச் சமஸ்கிருத மொழி உருவாக்கப்பட்டது.

சமஸ்கிருதம் இந்திய அரசினால் செம்மொழியாக ஏற்கப்பெற்ற மொழிகளுள் ஒன்று.

பாரசீக மொழி

பாரசீக மொழி பார்சி, பெர்சியன் என்றும் கூறப்படுகிறது. இது பழைய பண்பாட்டுச் செழுமை நிறைந்த மக்களால் பேசப்பட்ட மொழி. செம்மொழிகளுள் இதுவும் ஒன்று.

பார்சி சமயப் புனிதமொழி

பாரசீக மொழி ஈரான், ஆப்கானிஸ்தான், தாஜிகிஸ்தான், சைரஸ் முதலிய நாடுகளில் பண்டைக் காலத்தில் வழக்கில் இருந்தது. இதன் பழைய எழுத்துச் சான்றுகளாகக் கி.மு. 546-இல் வெட்டப்பெற்ற கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை ஆப்பு வடிவ எழுத்துக்களால் ஆனவை. கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையிலான நூல்கள் பல கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலான பார்சி சமயம் எனப்படுகிற சாரதுஷ்டிர மகாமுனிவரின் சமயக் கருத்துக்களைக் கொண்டவை ஆகும்.

பழைய பாரசீக மொழியும் சமஸ்கிருதமும் பலகூறுகளில் ஒப்புமையுடன் காணப்படுகின்றன. சாரதுஷ்டிரரின் புனித மறையாகிய சென்ட் அவெஸ்தாவில் இதனைக் காணலாம்.

அராபி மொழிக் கலப்பு

பாரசீக மொழியில் சில படிமலர்ச்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பழைய பாரசீகத்திலிருந்து இடைக்காலப் பாரசீகமொழி தோன்றியது. இடைக்காலப் பாரசீகத்திற்குப் பார்த்திய பஹ்லவி எனும் பெயரும் உண்டு. இதிலிருந்து சசானிய பஹ்லவி மொழி உருவானது.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் அரேபியர்கள் பாரசீக நாடுகளைக் கைப்பற்றினர். அதனால் அம்மொழியின் தனித்தன்மை சிதைந்தது. அராபிமொழிச் சொற்கள் மிகப் பேரளவில் கலக்கப்பெற்றன.

பாரசீக இலக்கிய வரலாறு

பாரசீகக் கவிதைகளை ஐந்து வகையாகத் தொகுப்பர். முதலாவது கஜல். இவ்வகைப் பாடல்கள் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த வல்லவை. இரண்டாவது கசீதா என்பன. சிறிய கதைகளை உள்ளடக்கியவை. மூன்றாம் வகை ரூபாயத் இவற்றில் நாலடிச் செய்யுட்கள் உள்ளன. நான்காம் வகையான மர்சியா என்பன இரங்கற்பாக்களாகும். ஐந்தாம் வகையில் நீண்ட

கவிதைகள் அடங்கியுள்ளன. இவை மஸ்னவி எனப்படுகின்றன. உமர்கய்யாம் எழுதிய ரூபாயத் கவிதைகள் பலமொழிகளில் பெயர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

பாரசீகக் கவிஞர்களுள் பிர்தௌசீ, ஹாபிஜ், ஓளஹத் உத்தீன் அன்வரி முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கோர்.

இந்தியாவில் முகலாய மன்னர்கள் பலர் பாரசீக மொழியில் புலமை பெற்றவர்களாவர். அவர்களது ஆட்சியின்போது இம்மொழி ஆதரிக்கப்பெற்றது. பேரரசர் அக்பர் பாரசீகப் புலவர்களைக் கொண்டு இராமாயணம் மகாபாரதம், பகவத்கீதை, உபநிடதங்கள், புராணங்கள் போன்றவற்றை மொழிபெயர்த்தார். இளவரசர் தாராஷு-கோ ஜம்பது உபநிடதங்களை மொழி பெயர்த்தார்.

பிராகிருத மொழி

சமஸ்கிருதம் எனும் செம்மையாக்கப்பெற்ற மொழி தோன்றுதற்கு முன்னர்ப் பேச்சு வழக்காக இருந்த மொழி பிராகிருதம் ஆகும். தெக்காணப் பீடபூமிக்கு வடக்கில் இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் பேசப்பட்ட மொழி இது. இதன் கிளைகளாகச் செளரசேனி, செளராஷ்டிரி, அர்த்தமாகதி, பாலி,

பைசாசி முதலிய மொழிகள் வழங்கின. இம்மொழியை இந்திய அரசு ஒரு செம்மொழியாக ஏற்றுள்ளது.

இந்தியாவில் இந்நாளில் பேசப்படுகிற காஷ்மீரி, சிந்தி, பஞ்சாபி, நேப்பாளி, இராஜஸ்தானி, மராத்தி, குஜராத்தி, வங்காளி போன்ற ஆரிய மொழிகள் யாவற்றுக்கும் பிராகிருத மொழியே பிறப்பிடமாகும்.

சமஸ்கிருத மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதிய பாணினி பிராகிருதத்திற்கும் இலக்கணம் ஒன்று எழுதினார் என்பர். இம்மொழியில் எழுதப்பெற்ற பழங்காலக் கல்வெட்டுக்களும் இலக்கியங்களும் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

பாலி மொழி

பாலி மொழி பௌத்த சமயத்தவருக்குப் புனித மொழியாகும். கவுதம புத்தர் பாலி எனும் பேச்சு மொழியிலேயே மக்களுக்குத் தம் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்தார். எனவே அவரது கருத்துக்களும் அவற்றிற்கான விரிவுரைகள் பலவும் பாலி மொழியிலேயே உள்ளன. புத்தரின் கருத்துக்களைப் பாதுகாக்கிற மொழி எனும் பொருளில் பாலி எனும் சொல் இம்மொழிக்கு அமைந்திற்று.

பாலிமொழியின் தொன்மையான எழுத்துச்சான்றுகள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. அவை இலக்கியம், இலக்கணம், கல்வெட்டு வடிவங்களால் ஆனவை.

புத்தபிரானின் கருத்துக்கள் அடங்கிய திரிபிடகம் எனும் புனித நூல் பாலிமொழியிலேயே உள்ளது. இம்மொழி இந்நாளில் பேச்சு வழக்கில் இல்லை. எனினும் இதன் பழமை, இலக்கியச் செழுமை கருதி இந்திய அரசு இதனை ஒரு செம்மொழியாக ஏற்று, இதன் வளர்ச்சிக்கு உதவுகிறது.

அராபி மொழி

இசுலாமியப் புனிதமொழி

அராபி மொழி செமிட்டிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஒரு செம்மொழி. இது இசுலாமியர்களின் புனித மொழி. அவர்களின் புனித மறையான திருக்குர் - ஆன் இதிலேயே எழுதப்பெற்றுள்ளது. திருக்குர்-ஆன் அராபி மொழியின் செவ்விலக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. இசுலாமியர்கள் தாங்கள் பேசுகிற தாய்மொழியோடு, அராபி மொழியையும் கற்றுக் கொள்ளுதலை இசுலாமிய சமயத்தின் ஒரு கடமையாகக் கருதுகின்றனர்.

பழமை விரும்பி மொழி

அராபி மொழி சவுதி அரேபியா, ஈராக், எகிப்து, லிபியா, அல்ஜீரியா எனப் பல நாடுகளில் பேசப்படுகிறது. ஆட்சி மொழியாகவும் உள்ளது. இசுலாமியர்கள் உலகெங்கும் பரவியுள்ளனர். எனவே இம்மொழி இடத்திற்கேற்பச் சிறுசிறு வேறுபாட்டுடன் பல கிளைமொழிகளாகக் காணப்படுகிறது. அது பேசப்படுகிற பகுதிகளிலுள்ள பிறமொழிகளின் கலப்பும் பேச்சும் அராபியில் பரவலாக இடம் பெற்றுள்ளது. ஆனால் எழுத்து அராபி மொழியில் கலப்பு மிகவும் குறைவு.

பண்டைய அராபியில் கிரேக்கம், பாரசீகம், ஈப்ரு மொழிகளின் சொற்கள் ஓரளவு கலந்துள்ளன. எழுத்து மொழியில் பிறமொழிச் சொற்களைக் கலந்து எழுதுதலை அராபியப் புலவர்கள் கடுமையாக எதிர்க்கின்றனர். இதனால் இம்மொழியை ஒரு 'பழமை விரும்பி மொழி' என்று கூறுவர்.

செமிட்டிக் குடும்ப மொழிகளுள் மிகக் குறைவாகப் பிற மொழிக் கலப்புடையது அராபி மொழி. ஏனைய மொழிகளில் தாராளமாக வேற்று மொழிச் சொற்கள் கலந்து வழங்குகின்றன.

அராபி மொழியில் தொடக்கக் காலத்தில் வாய்மொழிக் கவிதைகள் மட்டுமே இருந்தன. கவிஞனுக்கு மக்களிடம் பெருஞ்செல்வாக்கு இருந்தது. அவன் ஒரு தீர்க்கதரிசியாகவும்

வழிகாட்டியாகவும் மதிக்கப்பெற்றான். அரசர்களும்
செல்வந்தர்களும் கவிஞர்களைப் போற்றினர்

அராபி மொழியின் பழைய எழுத்துச் சான்றுகளாகக் கி.மு
328-இல் வெட்டப்பெற்ற அரச குடும்பத்தவர்களின் ஈமச்சடங்கு
பற்றிய கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. பழைய இலக்கியம்
எதுவும் கிடைக்கப் பெறவில்லை ஆனால் இம்மொழி முகமது நபி
தோன்றுதற்கு முன்பே மெசபடோமியா, எனிப்து, சிரியா முதலிய
நாடுகளில் ஆட்சிமொழியாக இருந்தது என்பது குறிக்கத்தது.

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் முகம்மது நபி தோன்றி,
இசுலாமிய நெறிகள் பரவச் செய்தார். அவர் மொழிந்த திருக்குர்-
ஆன் எனும் இசுலாமிய மறையே இன்று கிடைக்கப்பெறும் 'ஆதி
அராபி இலக்கியம்' ஆகும். அவரால் கூறப்பெற்ற
இசுலாமியர்களின் சட்டத்திற்கு ஆதாரமாகக் கருதப்படுகிற
அல்ஹதீசும் பழைய இலக்கிய வகையைச் சாரும்.

இசுலாமிய சமயத்தின் வளர்ச்சி அராபி மொழி தழைக்கத்
துணை செய்தது. சமயம் பரவிய இடங்களிலெல்லாம் அராபி
மொழியும் வேரூன்றியது. இசுலாமியக் கலிபாக்கள் இலக்கிய
வளர்ச்சிக்கு ஆதரவுக் கரம் நீட்டினர். கிரேக்கம், பாரசீகம், இந்திய
மொழிகளிலுள்ள நூல்கள் அராபியில் பெயர்க்கப்பட்டன.
பாக்தாத் நகரில் அல்மாமுன் எனும் கலிபா 'தாருல் ஹிக்மத்

அறிவியல் நிலையத்தை' நிறுவி மொழி வளர்ச்சிக்கு அடிகோலினார். யூத, கிறிஸ்தவ, இந்தியப் புலவர்களையும் அங்கு வரவழைத்து இலக்கிய வளத்தைப் பெருக்கினார். இப்புலவர்கள் மருத்துவம், வானியல், கணிதம், வேதியியல் எனப் பல்வேறு துறைகளிலும் நூல்களை இயற்றினர்.

அராபி மொழியில் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களுக்குப் பின்னர்ச் சொந்தமாகப் படைக்கப்பட்ட நூல்கள் பேரளவில் பெருகின. கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு அராபி இலக்கிய வரலாற்றில் மிக உயர்ந்த நிலையை எய்திய காலமாகும்.

அராபி எழுத்துக்கள் வலமிருந்து இடமாக எழுதப்படுகின்றன.

ஈராக் அராபி, சிரியா அராபி, எகிப்திய அராபி, வடஆப்பிரிக்க அராபி, மால்டீஸ் அராபி, தென் அராபி என அராபி மொழி வெவ்வேறாக வழங்கப்படுகிறது. இம்மொழிகள் வழங்கப்படுகிற இடங்களில் பேசப்படுகிற பிற மொழிகளின் கலப்பிற்கு உட்பட்டமையே இவ்வேறு பாட்டிற்குக் காரணமாகும். மால்டீஸ் அராபி உரோமன் எழுத்துக்களால் எழுதப்படுகிறது. தென்அராபி மொழியிலேயே மிகப் பழங்காலத்தைச் சார்ந்த கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இம்மொழியில் சோமாலி மொழியின் செல்வாக்கினைக் காணலாம்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. இந்திய செம்மொழிகளை அறிமுகப்படுத்துக?
2. பிராகிருத மொழி குறித்து எழுதுக.
3. "வாழும் செம்மொழி தமிழ்" என்பதை நிறுவுக.
4. சமஸ்கிருத மொழி - விளக்குக.
5. இந்திய செம்மொழிகள் குறித்து கட்டுரை எழுதுக.

அலகு - 4

தமிழின் தொன்மை

உலகில் தொன்மையான மொழிகள் சில. அவற்றுக்கெல்லாம் தமிழ் முதிய மொழியாகும். தமிழின் தொன்மைத் தன்மையினை இலக்கியப் புலவர்கள், வரலாற்றாசிரியர்கள், மொழி வல்லுநர்கள் எனப் பல திறத்தாரும் விவரித்து, தங்கள் கருத்துக்களை வலுப்படுத்துதற்கான உறுதியான சான்றுகளைப் பதிவு செய்துள்ளனர்.

இலக்கியச் சான்றுகள்

தமிழ் மொழி மக்கள் இனம் பேசத் தலைப்பட்ட காலத்தே முதன்முதலில் தோன்றியது. இதனைப் புலப்படுத்த எண்ணிய கவிஞர்கள் இம்மொழியைத் தெய்வத் தன்மை பொருந்தியது எனவும் இறைவனால் படைக்கப்பட்டது எனவும் பாடினர்.

தழற்புரை நிறக்கடவுள் தந்ததமிழ்

ஆதியில் தமிழ்நூல் அகத்தியற் குணர்த்திய மாதொரு பாகன் என்று பக்திச் சுவை சொட்டச் சொட்டப் பாடினர்.

இறையனார் அகப்பொருளுக்கு நக்கீரர் எழுதிய களவியலுரை சிவபெருமான், முருகக்கடவுள் போன்ற கடவுள்கள் முதற்சங்கத்தில் வீற்றிருந்து, தமிழை ஆராய்ந்தனர்

என்று விவரிக்கிறது. மனோன்மணீயம் எழுதிய பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை தமிழே கல்விக் கடவுள் கலைமகளுக்கு வலக்கண்ணாகத் திகழ்தலைக் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய கவிக் கூற்றுக்கள் புனைவுத் திறன் கொண்டவை. எனினும் உலகங்களின் தோற்றுவாய்க்கு எல்லாம் பழைமையான இறைவனோடு சார்த்திக் கூறுதலின் நோக்கம் - தமிழ் மொழி மிகத் தொன்மையான பெருமைமிகு மொழி என்பதனை உறுதிப்படுத்துதலே ஆகும்.

கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே - வாளொடு

முன்தோன்றி மூத்த குடி

என்கிறார் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை தந்த சேரர் ஐயனாரிதனார். தமிழினம் இம்மண்ணுலம் தோன்றுதற்கு முன்னரே தோன்றியது என்பது அவர் கருத்து,

திங்களோடும் செழும்பரிதி தன்னோடும்

விண்ணோடும் உடுக்களோடும்

மங்குகடல் இவற்றோடும் பிறந்த தமிழ்

உலகங்கள், உடுக்கள், கோள்கள் யாவற்றிற்கும் முந்தித் தோன்றியது தமிழ் என்று பாரதிதாசன் பாடுகின்றார்.

வடமொழியில் எழுதப்பெற்றுள்ள ரிக்வேதமும் இராமாயணம், மகாபாரதம் எனும் இதிகாசங்களும் உலகிலுள்ள பழமையான இலக்கியங்களாகும். ரிக்வேதத்தில் தமிழ்ச்சொற்கள் சில இடம்பெற்றுள்ளன. வால்மீகி இராமாயணத்திலும், வேதவியாசர் மகாபாரதத்திலும் தமிழ்மொழி, தமிழ்நாடு, தமிழ் மன்னர்கள் பற்றி விவரித்துள்ளனர்.

வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள்

வரலாற்று அறிஞர் ஸ்காட் எலியட் தமது 'இழந்த லெமூரியா' எனும் நூலில் 'மனித நாகரிகத்தின் தொட்டில் லெமூரியா' என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்த லெமூரியாக் கண்டம் ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா தென்னமெரிக்கா போன்ற பெரு நிலப்பரப்புக்களை உள்ளடக்கி இருந்தது என்பர். இப்பகுதி தமிழ் இலக்கியச் சான்றோர் குறிப்பிடுகிற குமரிக்கண்டத்தோடு தொடர்புடையது. இது ஆழிப்பேரலையால் கவரப்பெற்றது. என்பது வரலாற்று முடிவு. சிலப்பதிகாரத்தினாலும் மணிமேகலையினாலும் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதி கடலால் கொள்ளப்பட்டதற்கான சான்றுகள் உள்ளன.

பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்

குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள - சிலப்பதிகாரம்

அறவண அடிகள், மாதவி, சுதமதி மூவரும் கடற்கோளிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்து வஞ்சி மாநகர் சென்றடைந்தனர்.

அறவண ரடிகளும் தாயரும் ஆங்குவிட்

டிறவா திப்பதிப் புகுந்தது கேட்டதும்

என்று மணிமேகலை கூறுகிறது.

இலக்கியங்களும் வரலாற்றாளர்களும் குறிப்பிடுகிற லெமூரியா, குமரிக்கண்டம் என்பன பழந்தமிழகத்தின் நிலப்பரப்பே என்பர். களவியலுரை ஆசிரியரும் முதற்சங்கம் இருந்த தென்மதுரை கடலுள் அமிழ்ந்ததை சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

குமரிக் கண்டத்தில் வாழ்ந்த இனம் தமிழர்கள் என்பதும் அவர்களால் பேசப்பட்ட மொழி தமிழே என்பதும் வரலாற்றறிஞர்களின் கொள்கை.

சிந்துவெளி நாகரிகம் உலக நாகரிகங்களுள் மிகப் பழையது எனப்படுகிறது. சிந்து வெளிப் பகுதிகளில் அகழ்வாய்வு செய்த தொல்லியல் அறிஞர்கள் அப்பகுதியில் திராவிடர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர் என்கின்றனர். அப்பகுதியில் நகர நாகரிகம் நிலவியதும் அங்குக் கிடைக்கப்பெற்ற தொல்பொருள்களான முத்திரைகள், உருவச்சிலைகள், எழுத்துருக்கள் போல்வனவும் இந்த அறிஞர்களுக்கு உறுதியான சான்றுகளாகும். திராவிடர்களின் தெய்வங்களான சிவன், உமா உருவங்கள்

கிடைத்துள்ளன. மண் ஓடுகளிலும் முத்திரைகளிலும் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள எழுத்துருக்கள் தமிழ் எழுத்துக்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன.

தொல் தமிழர்களையே வடநாட்டு இலக்கியச் சான்றோர் திராவிடர் என்றனர் என்பது குறிக்கத்தக்கது.

தமிழ் மிகத் தொல்காலத்திலேயே இலக்கிய இலக்கண வளம் மிக்க மொழி. தொன்மையும் வளமையும் நாகரிகச் செழுமையும் மிக்க மாந்தர்களுக்கே இத்தகைய மொழி அமையும். ஒரு மொழியின் பெருமை அந்த மொழியைப் பேசுகிற மக்களைச் சார்ந்துள்ளது. தமிழர்களின் நாகரிகமும் பண்பாடும் மிகத் தொன்மையானது, வளமையானது என்பதை வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் தெரிவிக்கின்றன.

நாகரிகச் செழுமை உடைய பழந்தமிழர்கள் உலகின் பல இடங்களிலும் வாணிகம் செய்தனர். வடஇந்திய மக்களுக்கு இல்லாத தனிப்பெருமை இவ்வகையில் தமிழர்களுக்கு உண்டு. வடஇந்தியப் பகுதிகளில் மட்டுமன்றிக் கிரேக்கம், ரோமாபுரி, எனிப்து, பாபிலோனியா, சீனா எனப் பழைய நாகரிகமுடைய மக்களோடும் தமிழர்களின் கடல் வாணிகம் செழித்தது.

சாலமோன் எனும் புகழ்மிகு மன்னன் பற்றிப் புனித விவிலியப் பழைய ஏற்பாட்டில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இம்மன்னன் கி.மு. 10-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவன். இவனுக்கு மயில் தோகை, யானைத் தந்தம், சந்தனம், அகில் முதலான வாசனைப் பொருள்கள் தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன என்பதற்குக் குறிப்புக்கள் உள்ளன.

கிரேக்க, ரோம நாடுகளுக்கும் தமிழகத்துக்கும் இடையே கடல்வாணிகம் மட்டுமன்றி, கலாச்சாரம் மற்றும் அரசியல் உறவுப் பரிமாற்றங்களும் இருந்தன. இஞ்சி, மிளகு, திப்பிலி, சந்தனம் போல்வன. இந்நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. அங்கிருந்து பொன்னாலான பொருள்களும் புழங்கு பொருள்கள், கலைப் பொருள்கள் போல்வனவும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.

பாண்டியர்களின் முத்து வாணிகம் புகழ்பெற்றது. எகிப்துப் பேரரசி கிளியோபாட்ரா கொற்கை முத்துக்களை அணிந்தும், உரசி உண்டும் மகிழ்ந்தார் என்பர்.

ரோமாபுரிப் பேரரசு முத்து, யானைத்தந்தம், மிளகு, சந்தனம், மென்மையான மஸ்லின் துணிகளைப் பேரளவில் இறக்குமதி செய்தது. லோலா எனும் பேரரசி காலத்தில் இந்த இறக்குமதி மிகுதியாக இருந்தது. பாண்டி நாட்டு முத்துக்களைப் பேரளவில் வாங்கிக் குவித்ததனால் அந்நாட்டுப் பொருளியல் மிகவும் பாதிப்புக்குள்ளானது. ஆண்டொன்றுக்கு 4,86,979

பவுன்கள் செலவானது என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

அகஸ்டஸ் சீசரின் தூதர் மெகஸ்தனிஸ் பாண்டிய நாடு வந்து சென்றதை அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். பாண்டியர்களின் அரண்மனையில் ரோம நாட்டு வீரர்கள் மெய்க்காப்பாளராகவும் அந்தப்புரக் காவலராகவும் பணி செய்தனர். இதனைத் தமிழ் இலக்கியங்களும் பதிவு செய்துள்ளன.

**மத்திகை வளைஇய மறிந்து வீங்கு செறிவுடை
மெய்ப்பை புக்க வெருவரும் தோற்றத்து
வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்**

(முல்லைப்பாட்டு)

சங்க நூல்கள் கிரேக்கர்களையும் ரோமர்களையும் யவனர் என்று குறிப்பிடுகின்றன. யவனர்களின் கலைநுட்பம் நிறைந்த பாவை விளக்குகள் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. அவை அரண்மனைகளில் ஏற்றப்பட்டிருந்தன.

**யவனர் இயற்றிய வினைமாண் பாவை
கையேந்து ஐயகல் நிறைய நெய்சொரிந்து**

(நெடுநல்வாடை)

நெடுநல்வாடை இவ்வாறு பாவை விளக்கின் அரிய வேலைப்பாட்டினை விவரிக்கிறது.

தமிழக அரண்மனைக் கோட்டைகளில் யவனப் பொறிகள் பாதுகாப்பிற்காகப் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. பண்டைக்கால ரோமாபுரியின் நாணயங்கள், புழங்கு பொருள்கள் முதலியன புதைபொருள்களாக அரிக்கமேடு, புதுச்சேரி போன்ற இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டில் பாபிலோனியாவுக்கு அரிசி, மயில், சந்தனம் ஏற்றுமதி ஆயின. கி.மு. 7ஆம் நூற்றாண்டில் அசரிய நாட்டு மன்னனுக்கு யானை அன்பளிப்பாக அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. நீலிச்சாயம் தோய்க்கப்பெற்ற துணிகளைத் தமிழக வாணிகர்கள் பாரசீகம், எகிப்து நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர். கி.மு. 9ஆம் நூற்றாண்டில் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டுடன் தமிழர்களுக்கு வாணிகத் தொடர்பு இருந்ததை அங்குக் கிடைத்திருக்கிற புதைபொருள்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

சீனமக்களுடன் தமிழர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பும் பழைமையானது. அந்நாட்டு வாணிகர்கள் சர்க்கரை, மெல்லிய பட்டுத்துணிகளைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்து இறக்கினர். சர்க்கரையைச் சீனி என்று தமிழில் குறிப்பிடுதல் இந்தத் தொடர்பினால் உருவானதே.

சாணக்கியரின் அர்த்தசாஸ்திரம், தாலமியின் நிலநூல் விவரம், பெரிப்ளூஸ் ஆகிய பழங்கால நூல்கள் தமிழகத்தில்

கொற்கை, புகார், முசிறித் துறைமுகங்களில் வாணிகம் சிறந்து விளங்கியதையும் எகிப்து, சிரியா, பாபிலோனியா போன்ற நாடுகளுடன் தொடர்பு இருந்ததையும் விவரிக்கின்றன.

மொழியியற் செய்திகள்

சுமேரிய நாகரிகம் மிகத் தொன்மையானது. ஆயிலும் அம்மக்களின் மொழியை விடவும் தமிழ்மொழி மிகத் தொன்மையும் சீர்மையும் உடையது என்று ஹீராஸ் பாதிரியார், கான் ஈவான்ஸ் முதலிய அறிஞர்கள் விவரிக்கின்றனர்.

ரைஸ்டேவிட் எனும் மொழியறிஞர் சமஸ்கிருதம், ஈப்ரு, கிரேக்கம் ஆகிய செம்மொழிகளில் தமிழ்ச் சொற்கள் கலந்து இருத்தலைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட மொழிகள் பிறத்தற்கு ஆதாரமாக - தாயாகத் தமிழ் விளங்குகிறது.

தொல்பழங்காலத்தில் பிளக்கப்படாத இந்தியத் துணைக் கண்டம் முழுவதும் வாழ்ந்த மக்களின் மொழியாகத் தமிழே இருந்தது. ஆரியர்கள் வந்து வடக்குப் பகுதிகளில் குடியேறி நிலைத்ததும், தமிழ் தெற்குப் பகுதி மக்களின் மொழியாகி விட்டது. சிந்து நாகரிகம் தமிழர்களுடையது என்பதும், திராவிட மொழிகளுள் ஒன்றாகிய பிராகுயி பாக்கிஸ்தான் நாட்டின்

பலுச்சிஸ்தான் பகுதிகளில் பேசப்படுதலும், பெங்கோ, மண்டா, குரூக், மால்டோ, குயி எனத் திராவிடப் பழங்குடி மக்களின் மொழிகள் பல இந்தியா முழுவதிலுமாகப் பரவிப் பேசப்படுதலும், தமிழ் இந்தியா முழுவதிலும் முன்னாட்களில் பேசப்பட்டது என்ற கருத்துக்கான சான்றுகளாகும்.

பாலஸ்தீன நாட்டின் தாய்மொழியான பழைய ஈப்ரு மொழியில் துகிம், அஹலத் முதலிய சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இச்சொற்கள் தமிழின் தோகை, அகில் என்பவற்றின் திரிபுகளாகும்.

கிரேக்கமொழியில் உள்ள சிக்கிபெரோஸ், ஒருசா, பெப்பரி என்பன தமிழ்ச் சொல்லிலிருந்து கடன் வாங்கப் பெற்றவை ஆகும். இஞ்சிவேர் சிக்கிபெரோஸ் ஆகியுள்ளது. அரிசி ஒருசா எனத் திரிந்துள்ளது. திப்பிலி பெப்பரி ஆகியுள்ளது.

தமிழ்மொழியின் தனிச்சிறப்புகள்

பால்வாய்ப் பசுந்தமிழினைப் பரம்பொருளுக்கு இணையாகக் காட்டி உவகை அடைவார் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்,

பல்லுயிரும் பலஉலகும் படைத்தளித்துத்

துடைக்கினும் ஓர்

எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி

இருப்பது போல்

இருக்கின்ற இன்பத்தமிழே இவ்வுலக மொழிகளிலேயே
இனிமையுடைத்து என்பதனை,

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல்

இனிதாவது எங்கும் காணோம்

எனப் பாரதி எடுத்துக்காட்டித்

தெள்ளற்ற தமிழமுதின் சுவைகண்டார்

இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்

எனத் தெய்வத் தமிழின் சிறப்பினைச் செப்புவதன் வழி தமிழின்
தனிச்சிறப்பை நன்கறியலாம்.

வாழ்க்கைக்கு இலக்கணம்

வாழ்க்கைக்கு இலக்கணம் வகுத்த பெருமை நம் மொழிக்கே
உண்டு. உலகத்திலுள்ள அனைத்து மொழிகளிலும் இல்லாத
தனிச்சிறப்பு இதுவாகும். எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி
என ஐந்து இலக்கண அழகுகளுடன் அணிபெறத் திகழ்வது
அன்னைத் தமிழாகும்.

உலக நீதிநூல்

எண்ணரிய இலக்கண இலக்கியப் பனுவல்கள் நிறைந்து
விளங்கும் ஏற்றமுள என்றுமுள தென்றமிழில் இருப்பது போல்

அறநூல்கள் அயல் மொழிகளில் இல்லாததும் தனிச் சிறப்பே. எடுத்துக்காட்டாகப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் மட்டும் பதினொன்று நூல்கள் அறக் கருத்துகளையே வலியுறுத்தி நிற்கின்றன. உலக நீதி இலக்கியங்களுள் தலைசிறந்ததாகப் போற்றப்பெறுவதும் நந்தமிழ் மொழியிலுள்ள திருக்குறளே ஆகும்.

வடமொழியினும் சிறந்தது

வடமொழியினும் சிறந்தது நம் தமிழ்மொழி. திருவாசகத் தேனில் ஊறித் திளைத்த இராமலிங்க அடிகளாரும் சுவைகண்டார். அதனை,

வான்கலந்த மாணிக்கவாசக நின்வாசகத்தை

நான் கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ்சாற்றினிலே

தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்தென்

ஊன் கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே (3263)

என்பதன் வழி தமிழின் தனிச் சுவை கண்டதைக் கூறுவார். சிவப்பிரகாச அடிகளாரும் வடமொழியைவிட வண்டமிழின் திருவாசகமே உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மை படைத்தது என்கின்றார். அதனை,

விளங்கிழமை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்

காரணன் உரையெனும் ஆரணமொழியோ

ஆதிசீர் பரவும் வாதலூர் அண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்த தென்குவீ ராயின்
வேதம் ஓதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சம் நெக்குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
திருவாசகம் இங்கொருகால் ஓதின்
கருங்கல் மனமும் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியின் சுரந்து நீர்பாய
மெய்ம் மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப்பெய்தி
அன்ப ராகுந ரன்றி

மன்பதை உலகில் மற்றையர் இலரே

என நால்வர் நான்மணிமாலையில் அழகுற எடுத்துக் காட்டித்
தமிழிலக்கியத்தின் தனித்தன்மையைத் தரணிக்குக்
காட்டுகின்றார். உயர்ந்த நாகரிகமும், பழம்பெருமையும் உடைய
மொழியில்தான் இத்தகைய இலக்கியங்கள் தோன்ற முடியும்.

பிறமொழிக்குத் தாய்மொழி

பல்லாழிக் காலம் பண்பாட்டுப் பெருமையில் இலக்கண
இலக்கியச் செழுமையால் வளர்ந்து வாழும் வண்டமிழின் சேய்
மொழிகளாகச் சில பிறந்துள்ளன. கன்னடம், தெலுங்கு,
மலையாளம், துளு, குடகு போன்ற திருந்திய செம்மை

மொழிகளும் துதம். கோதம், கோர்ணட், கூ, ஓரியன் போன்ற திருந்தா மொழிகளும் தமிழ்த்தாய் பெற்றெடுத்த குழவி மொழிகளாகும். இதனையே,

கன்னடமும் கனிதெலுங்கும் கவின்மலையாளமும் துளுவும் உன் உதரத்துதித் தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்

(தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்)

என மனோன்மணீயம் ஆசிரியர் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையும் எடுத்துக்காட்டுவதன் வழி அறியலாம்.

"தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மூன்று மொழிகளுள்ளும் தமிழ்மொழி ஒன்றே தூய்மை கெடாது தனித்தியங்கவல்லது. மேலும் தமிழையே மற்றிரண்டின் தாய் மொழியாகப் பலகாலம் கருதுகின்றனர் ஆராய்ச்சி வல்லநர்" என்கின்றார் சேவியர் ரேய்மாண்ட் (Xaviour Raymond) அவர்கள்.

கிரேக்க இலத்தீன் மொழியினும் உயர்வு

கவிதை வடிவமைப்பில் தமிழ் மிகவும் பண்பட்ட தென்றும் கிரேக்க மொழியினும் உயரிய தன்மை உடையதென்றும் இலத்தீன் மொழியைவிட மிக்க சொல்வளம் படைத்ததென்றும், வாழும் பிறமொழிகளைக் காட்டிலும் நிறைவிலும் ஆற்றலிலும் ஜெர்மன் மற்றும் ஆங்கில மொழியைப் பெரிதும் ஒத்துச்

செல்வதும் செந்தமிழ் மொழியே என்கின்றார் அறிஞர் டாக்டர் வின்ஸ்லோ (Dr. Winslow) அவர்கள்.

உலகம் தழுவிய ஒரு மொழி

உலகெலாம் நிறைந்து நிற்கும் இறைவன்போல் உயரிய தமிழ்மொழியும் நிலைபெற்று நிலவுகின்றது என்பதைச் சுந்தரம்பிள்ளை காட்டுவார். தமிழ்மொழி வழங்காத இடமே வையத்துள் இல்லை என்பதைக் காட்ட விழைந்தவர்,

**சதுமறையாரியம் வருமுன் சகமுமுது நினதாயின்
முதுமொழி நிய நாதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமே**
எனக் கூறி வியக்கின்றார். தமிழே உலகத்திருந்த ஒரு மொழி என்பதை,

**அம்புவி தனக்குள் வளர் செந்தமிழ் வழுத்தியுனை
அன்பொடு துதிக்க மனம் அருள்வாயே**

(திருப்புகழ் 364)

என அருணகிரிநாதர் அறிவுறுத்துவதின்றும் அறியலாம்.

உயர்தனிச் செம்மொழி

"தான் வழங்கும் நாட்டின்கண் உள்ள பல மொழிகட்குத் தலைமையும், அவற்றிலும் மிகவே தகவுடைமையும் உள்ள உயர்ந்த மொழி; தான் வழங்கும் நாட்டிற் பயிலும் மற்றைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்துஇயங்கவல்ல ஆற்றல்

சான்ற தனிமொழி! திருந்திய பண்பும் சீர்த்த நாகரிகமும் பொருந்திய தூயமொழி எனப் புகலும்படியான செம்மொழி" என உயர்மொழி, தனிமொழி, செம்மொழிக்கு விளக்கம் தந்து தமிழை உயர்தனிச் செம்மொழி என்கின்றார் பரிதிமாற்கலைஞர்.

கவரிவீச வைத்த கன்னித்தமிழ்

தமிழ்மொழியின் தனிச்சிறப்பும் தரணிபுகழ் உயர்வும் நோக்கியே முடியுடை மூவேந்தரும் குறுநில மன்னர்களும், வள்ளல் பெருமக்களும் வரையாது வாரி வாரி வழங்கிப் புலவரிடத்தே மண்டிக்கிடந்த வறுமைத் துயரை விரட்டியுள்ளனர். இங்ஙனம் கொடை நல்கி இன்பத் தமிழ்ப் பாக்களைப் பெற்றமை நந்தமிழ் மொழியின் நனிமிகு சிறப்பினாலன்றோ?

சேரமான் தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் முரசுக்கட்டிலில் அறியாதேறித் துயின்ற மோசிகீரனாரைக் கொன்றிடாது துயிலெழுந்துணையும் கவரி கொண்டு வீச வைத்தது வளமார் தமிழின் சிறப்பாகும். அந்நிகழ்ச்சியை.

"மென்பூஞ்சேக்கை

அறியா தேறிய வென்னைத் தெறுவர

இருபாற் படுக்குநின் வாள்வா யொழிந்ததை

அதூஉஞ் சாலநற் றமிழ் முழுதறிதல்

அதனொடு மமையா தணுக வந்துநின்

மதனுடை முழுத்தோளோச்சித் தண்ணென

வீசியோயே"

(புறம்.50:7-13)

என மோசிகீரனாரே எடுத்துக் காட்டுவதன் வழி அறியலாம்.

நெல்லிக்கனிக்கீடாக வாழ்த்து

அதியமான் நெடுமானஞ்சி அரிதின் முயன்று பெற்ற அருநெல்லிக்கனியை ஓளவைக் களித்ததும் ஒண்டமிழின் உயர் சிறப்பன்றோ? உண்டாரை நெடிது வாழச் செய்யும் நெல்லிக்கனியைத் தானுண்ணாது ஓளவைக்கு அளித்தான். தான் வாழ்வதைக் காட்டிலும் ஓளவை நீண்ட நாள்கள் வாழ்ந்தால் நீள்தமிழும் நிலைத்து நிற்கும் எனும் நப்பாசைதான் வாழ நினையாது அருநெல்லிக் கனியை ஓளவைக்களித்தான் என்றால் அங்கே - அவன் நெஞ்சகத்தில் நிலைத்து நின்றது . நற்றமிழ் உணர்வே! அந்தத் தமிழ்த் தெய்வத்திடமிருந்து நெல்லிக்களிக்கு ஈடாக,

பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி

நீலமணி மிடற்றொருவன்போல

மன்னுக பெருமநீயே தொன்னிலைப்

பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட

சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியா

தாதனனின்னகத் தடக்கிச்

சாதனீங்க வெமக்கீத் தனையே

(புறம். 91: 5-11)

என்னும் வாழ்த்தினைப் பெற்றானே அஃதொன்றே போதும்!

பகைமை மாற்றிய பைந்தமிழ்

தமிழ் வாழ, தான் வாழ்ந்த தண்டமிழ் வள்ளல் குமணனுக்கும் அவன் இளவல் இளங்குமணனுக்கும் பகைமையேற்பட்டு இளவல் நாடு கொள, குமணன் வாழ்ந்து வருங்காலை, புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் கண்ணுற்று வருந்த குமணன் தன் தலையைத் தருதற்பொருட்டுப் புலவரிடம் வாள் தர அதனை எடுத்துக்கொண்டு இளங்குமணனைக் கண்டு குமணனின் குணமெல்லாம் எடுத்துரைத்து யான் வாழ - தமிழ் வாழ தலை நல்க முன் வந்தானே! அவனின் தம்பியல்லவா நீ! எனக்கூறி இருவர் மாட்டும் இருந்த பகைமையுணர்ச்சியை மாற்றிய பெருமை மாண்புறு தமிழ்க்கன்றி வேறு எம்மொழிக்குண்டு?

இனிய உயிர்கள் காத்த இன்றமிழ்

சோழன் நலங்கிள்ளியிடமிருந்து நெடுங்கிள்ளியிடம் இளந்தத்தன் என்னும் புலவர் வர அவரை ஒற்றரெனக் கருதி நெடுங்கிள்ளி கொல்லப் புக்குழி அச்செயல் கண்டு கோலூர்கிழார் இளந்தத்தனின் தூதுவராக மாறிப் புலவரைக் காத்ததும், சோழன் குளமுற்றத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் மலையமான், மைந்தர்களை

யானைக் கிடுவுழி அக் காட்சியினைக் காணப் பொறாது
அம்மைந்தர்கள் சார்பில் தூது சென்று அவர்களை விடுவித்ததும்,
கோப்பெருஞ்சோழனும் அவரின் இரு மைந்தர்களும் தந்தையுடன்
போரிட முற்பட்டபொழுது செய்தியறிந்து புல்லாற்றூர்
எயிற்றியனார் மக்களின் மடமையினையும் மன்னவனின்
மனநிலையினையும் அறிந்து போர் நிகழாவண்ணம் தடுத்ததும்,
அதியமான் நெடுமானஞ்சிக்கும் தொண்டைமான்
இளந்திரையனுக்கும் நிகழவிருந்த பெரும்போரை ஓளவையார்
நிறுத்தியதும் தமிழின் சொல்லாற்றலும் இனிமையும் சிறப்பும்
அன்றோ காரணம்!

நற்றமிழ்ச் சுவை விரும்பிய நமசிவாயம்

தெய்வங்களையும் கவர்ந்திழுக்கும் ஆற்றல் - திறமை
கன்னித் தமிழுக்குண்டென்றனர். தமிழ்மொழி தெய்வ மொழி
என்பதனை,

கொன்றைச் சடையார்க் கொன்றைத் தெரியக்

கொஞ்சித் தமிழாற் பகர்வோனே (திருப்புகழ் 137)

என அருணகிரிநாதர் எடுத்துச் சொன்னதற்கியைய
சிவபெருமான் தமிழ்ச் சுவைக்காக அரிய செயல்களைச் செய்து
நின்றமையினை இலக்கியங்கள் இயம்பி நிற்கின்றன.

திருவாரூரிலே பரவை நாச்சியாரின் ஊடலைத் தீர்க்கத் தெருவில் சிவனையே அலைய வைத்து நம்பி ஆரூரரின் நற்றமிழ். முதலையுண்ட பாலகனைக் கழிந்த பருவத்தோடு வருவித்ததும், மயிலாப்பூரில் குடத்திலுள்ள எலும்பை மீண்டும் பெண்ணாக்கியதும் மறைக்கவினைத் திறந்ததும் நரிகளைப் பரிகளாக்கியதும், நமசிவாயம் நற்றமிழ்ச் சுவையிடத்து வைத்துமாளாதக் காதலே காரணங்களாகும்.

பைந்தமிழ்ப் பின் சென்ற பசுங்கொண்டல்

பச்சை மாமலை போல் மேனி, பவளவாய்க் கமலச் செங்கனாய் விளங்கும் திருமாலும் தீந்தமிழினிடத்து விருப்பமுடையார் என்பதனை.

பழமறைகண் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற

பச்சைப் பசுங்கொண்டலே (காப்புப் பருவம் -1)

எனக் குமரகுருபரர் தமது மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழில் எடுத்துக் காட்டுவார். பைந்தமிழின் பின் சென்றவன் என்பதனை,

கணிகண்ணன் போகின்றான் காமரு பூங்கச்சி

மணிவண்ணா! நீ கிடக்கவேண்டாம் - துணிவொன்றிச்

செந்நாப் புலவன்யான் செல்கின்றேன் நீயுமுன்றன்

பைந்நாகம் பாய்ச்சுருட்டிக் கொள்

என திருமழிசையாழ்வார் பாடலும்,

ஆடரவத்

தாழ்பாய லாளரை நீதானே தொடர்ந்தாயோ

சூழ்பாயோ டுன்னைத் தொடர்ந்தாரோ (91-93)

எனத் தமிழ்விடுதூதின் பாடலும் விளக்கிக் காட்டும்.

இங்ஙனம் கொடுத்தெடுத்துத் தெள்ளித் தெளிக்குந்
தமிழ்மொழி தெய்வங்களையும் தம்பால் ஈர்த்துத் தமதாக்கிக்
கொண்ட பெருமையினை யுடைத்ததாகப் புலவர்கள்
பாடியிருப்பதினின்றும்,

தமிழம்மே! நின்சீர் முழுதும் அறைதல்

யார்க் கெளிதே

என அரங்கவேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள் அறைந்துள்ளதி
னின்றும் புத்தமுதம் வழிந்தொழுகும் தீந்தமிழ் நினைக்க
நினைக்கச் சுவையூறி நெஞ்சமெலாம் நிலைத்து நிற்பதில்
வியப்பொன்றுமில்லை.

சிவனால் தோற்றுவித்த தமிழ்

கம்பராமாயணத்துள்,

தழற்புரை சுடர்க் கடவுள் தந்த தமிழ்

எனக் கம்பரும்,

மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்த வேணி
இறைவர்தம் பெயரை நாட்டி இலக்கணம் செய்யப்பெற்றே

அறைகடல் வரைப்பில் பாடை அனைத்தும் வென்றாரியத்தோடு
உறழ்தரு தமிழ்த் தெய்வத்தை உள்நினைந்தேத்தல் செய்வாம்.

(காளத்திப்புராணம்)

எனக் கருணைப்பிரகாசரும் கூறுவதன் வழி அறியலாம்.

தமிழ், சிவன் என்னும் சொற்கள் ஒரே பொருளான என்பதை,

தமிழ் சிவமினிமை யெனுந்தனிப் பொருளாம்

அமிழ்தெனும் அநாதியியற்கை யாயப் பன்னிரு

கலையினை யுடைய கதிரவ னென்னத்

தலைமையா யமைந்த தனியியற் பிதாமொழி

எனப் பேரிகைச் சூத்திரம் பேசுவதன் வழி அறியலாம்.

சிவபெருமான் அகத்திய முனிவருக்குத் தமிழ்

இலக்கணத்தைத் தந்தருளினார் என்பதை,

விடையு கைத்தவன் பாணினிக் கிலக்கணமேனாள்

வடமொழிக் குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத்

கிடமுறுத்தியம் மொழிக் கெதிராக்கிய தென்சொல் (87)

எனப் பரஞ்சோதி முனிவரும்,

வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளியதற்கிணையாத்

தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந்

தொழுதேத்துங்

குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனார்

கடல் வரைப் பினிதன் பெருமையாவரே கணித்தறிவார்
இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முற்குரவரியல் வாய்ப்
இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைப் பரப்பும்
இருமொழியு மான்றவரே தழீஇயினா ரென்றாலிவ்
விருமொழியு நிகரென்று மிதற்கைய முளதேயோ

(காஞ்சிப்புராணம் - தழுவக் குழந்தை படலம்)

எனச் சிவஞானமுனிவரும்,

கோயிற்சிறந்து சிற்றம்பலத்தாடும் எங்கூத்தப் பிரான்
வாயிற் சிறந்த மதியிற்சிறந்த மதுநுதலே (214)

என மணிவாசகப்பெருந்தகையும்,

ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டான் - என்னை

ஆரிய மைந்தன் அகத்தியன் என்றோர்

வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்ததே நிறை

மேவும் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான்

எனத் தமிழ்த்தாயின் கூற்றாகப் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதியாரும்
மொழிந்துள்ளதினின்றும் நன்கறியலாம்.

அகத்தியருக்கும் முன்பிருந்த தமிழ்

அகத்திய முனிவன் பொதிகை மலையில் தங்கித் தமிழைத்
தோற்றுவித்தார் எனும் கதைக்குச் சில இலக்கியங்கள் சான்று
பகருகின்றன.

பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கக்
திருப்பிலே யிருந்துவைகை யேட்டிலே தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலே கிடந்து கற்றோர் நினைவிலே நடந்தோரேன
மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே வளருகின்றாள்

எனத் திருவிளையாடற்புராணமும்,

ஓங்கலிடை வந்துயர்ந்தோர் தொழ விளங்கி

ஏங்கொலிநீர் ஞாலத்திருளகற்றும் - ஆங்கவற்றுள்

மின்னேர் தனியொழி வெங்கதி ரொன் றேனையது

தன்னேரி லாத தமிழ்

எனத் தண்டியலங்காரம் மேற்கோள் பாடலும் தெளிவுறுத்தும்.

ஆனால் அகத்திய முனிவன் தென்னகம் வருவதற்கு
முன்னரே அழகு தமிழ் தமிழகத்து வீதிகளில் உலவி வந்த
செய்திகளைச் சில பாக்கள் செப்புகின்றன. அகத்தியன்
அருந்தமிழ் நாடடைந்து ஆங்கிருந்த பால்வாய்ப் பசுந் தமிழினைக்
சுற்று அதன்வழி அழியாப் புகழினை அவனிமேற் கொண்டான்
எனும் செய்தியினை,

நின்றவனை வந்த நெடியோனடி பணிந்தான்

அன்றவனும் அன்பொடு தழீஇயமுத கண்ணான்

நன்றுவர வென்றுபல நல்லுரை பகர்ந்தான்

என்றுமுள தென்றமிழ் இயம்பிசை கொண்டான்

எனக் கம்பர் எழிலுறக் காட்டுவார். இக்கருத்தினை வலியுறுத்துவான்போல் பரஞ்சோதி முனிவரும் வழி மொழிகின்றார். அகத்தியன் தென்னகம் வருவதற்குப் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பே தமிழகம் கல்வி - கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வடகிழக்கெல்லையினின்று தென்மேற்கெல்லைக்கு அகத்தியன் செல்லுதற்கு முன்பாக வெள்ளெருக்கஞ் சடை முடியானிடத்து விடைபெற வருகின்றார். அப்போது அம்முனிவன் உலகெலாமுணர்ந்து ஓதுதற்கரியவனிடத்து ஒன்றை வேண்டுகின்றார். "அடியேன் செல்ல இருக்கின்ற ஊர், சீர்சால் செந்தமிழ் நாடெனக் கூறுவர். அந்தத் தமிழ்நாட்டிடத்து வாழும் மாந்தர்கள் அனைவரும் இனிய தமிழ் நூலை நன்காராய்ந்து நூல் கேள்வியால் அறிவு நிரம்பப் பெற்றவர்களென்று. கூறுவார்கள். ஆதலினால் அத்தமிழ் நூலில் வினாவினார்க்கு ஏற்றாற்போல் விடையளிக்க வேண்டும். எமது இறைவனே எனவே நற்றமிழ் நாட்டில் நடமிடும் இன்றமிழ்க்குரிய இலக்கண நூலினை அருளுக என இறைஞ்சி நின்றதாக,

**விடைகொடு போவானொன்றை வேண்டினானே குந்தேயந்
தொடைபெறு தமிழ்நாடென்று சொல்லுப அந்த நாட்டின்**

இடைபயில் மனத்தரெல்லாமின்ற மிழாய்ந்து கேள்வி
உடையவரென்ப கேட்டார்க்குத் தரமுரைத்தல் வேண்டும்

(2577)

சித்தமா சகல வந்தச் செந்தமிழியி னூறன்னை
அத்தனே யருளிச் செய்தி யென்றனன்

(2578)

என்னும் திருவிளையாடற் புராணப் பாக்கள் வழி பரஞ்சோதி
முனிவர் புலப்படுத்திக் காட்டுவார்.

தமிழ் நூலை நன்காராய்ந்து நூல் கேள்வியால் அறிவு
நிரம்பப் பெற்றவர்கள் எனத் தாம் கூறக் கேட்டதாசக அகத்தியர்
கூற்றே காணக் கிடப்பதால் அம்முனிவன் தென்னகம் வருவதற்கு
முன்னரே தென்றமிழ் தீதுதீர் தமிழ்நாட்டின் கண்
இருந்ததென்பதை இனிதறிய முடிகின்றது. தமிழக மாந்தர்கள்
நூல் கேள்வியால் அறிவு நிரம்பப் பெற்றவர்கள் என்பதனால்
அவர்கட்குத் தமிழ் அறிவுறுத்திய ஆசான்கள் இருந்தனர் என்பதும்
தமிழ்மொழியில் நூல்கள் பல நிறைந்திருந்தன என்பதும்
பெறப்பெறுகின்றது.

கடவுளரும் முனிவர்களும்

அயன், மால், சிவன் முதலோரும் தமிழ் பேசுவர். இந்திரன்,
குபேரன் முதலோரும், தாருகன், இரணியன் முதலோரும், அன்னர்,
அகத்தியர், மார்க்கண்டேயர். வான்மீகர், கவுதமர், சுகர், வசிட்டர்,

காசிபர் முதலிய முனிவர்களும், தமிழ் நூல் செய்தவராவர்.
சனகர், சனக்குமாரர் முதலோரும் தமிழ் நூலாராய்ந்தவர்.

வசிட்டர் காசிபர் தவத்தான யோகியர்

அகத்ய மாமுனி யிடைக் காடர் கீரனும்

வகுத்த பாவினிற் பொருட் கோலமாய் வருமுருகோனே

(திருப்புகழ்)

என்பதனால் அவ்வுண்மை தெளிந்து கொள்க என மாகறல்
கார்த்திகேய முதலியார் அவர்கள் குறிப்பிடுவதன் வழி
நன்கறியலாம்.

தமிழினிடத்துள்ள வேட்கை

சிவபெருமான் சுந்தரேசராகவும், உமாதேவி தடாதகைப்
பிராட்டியராகவும், முருகக் கடவுள் உக்கிரகுமாரராகவும்
அவதரித்ததற்குத் தேன் தமிழினிடத்துள்ள தணியா வேட்கையே
காரணமாகும் என்பதை,

தமர நீர் புவன முழுதொருங் கீன்றாள்

தடாதகா தேவி யென்றொரு பேர்

தரிக்க வந்ததுவுந் தனிமுதலொரு நீ

சவுந்தர மாறனா னதுவும்

குமரவேள் வழுதியுக் கிரனெனப் பேர்

கொண்டதுந் தண்டமிழ் மதுரம்

**கூட்டுணவெழுந்த வேட்கை யாலெனிலிக்
கொழிதமிழ்ப் பெருமை யாரறிவார்"**

(மதுரைக் கலம்பகம் -93)

என்னும் பாடல் வழி எழிற்றமிழ் உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டுவார்.

தமிழ்ச் சுவையே காரணம்

மதுரை மாநகர்க்குத் தெய்வங்கள் வந்ததும் தீஞ்சுவைக்
கனியுந் தண்டேனறையும் வடித்தெடுத்த சாரங்கனிந் தூற்றிருந்த
பசுந்தமிழின் சுவையினை அள்ளிப் பருகிடவே என்பதனை,

கடுக்கவின் பெறு கண்டனூந் தென்றிசை நோக்கி

அடுக்க வந்து வந்தாடு வானா டலினி னைப்பு

விடுக்க வாரா மென்கால் திருமுகத்திடை வீசி

மடுக்கவுந் தமிழ் திருச்செவி மாந்தவு மன்றோ

(காஞ்சிப்புராணம்)

என சிவஞான முனிவரும்.

அண்ணலார்

தென்பால் உகந்தாடுஞ் செய்தியெலாம் உன்னிடத்தில்

அன்பா வென்றப் பாலும் ஆரறியார்

எனத் தமிழ் விடு தூது ஆசிரியரும் எடுத்துக் கூறுவதின்றும்
அறியலாம்.

அடைமொழிகள் பலபெற்ற அன்னைத்தமிழ்

செந்தமிழின் சிறப்பு கருதியே பற்பல அடைமொழிகளால் சிறப்பளித்துள்ளனர் செந்தமிழ்ப் புலவர்கள். இனிமையும் நோமையும் தமிழ், பாலேய் பசுந்தமிழ், செந்தமிழ், ஒண்டமிழ். மூவுலகும் புகழ் முந்துதமிழ், தெரிமாண் தமிழ், தமிழெனும் தீஞ்சொல், தமிழ் தழுவிய சாயல், தேனிலே ஊறிய செந்தமிழ் என்றெல்லாம் பலவாறு அடையும் சிறப்பும் கொடுத்து ஏற்றமளித்துள்ளனர்.

செந்தமிழ் மொழியின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்ட குமரகுருபர சுவாமிகள் கையாண்ட தொடர்கள் பலவாம். இவ்வளவிற்கு வேறு வண்டமிழ்ப் புலவர்கள் செந்தமிழ்த் தேன்துளிகளைத் தங்கள் செய்யுட்களில் சிந்தியுள்ளார்களா என்பது ஐயப்பாட்டிற்குரியதாகும். இனி. குமரகுருபர சுவாமிகள் தம் பாடல்களில் பரவிக் கிடக்கும் பைந்தமிழ்த் தேன்துளிகளை நாமும் தும்பிகளாய் மாறிச் சுவைப்போம்.

அருந்தமிழ்	344
இசை முத்தமிழ்	163
கலைத்தமிழ்த் தீம்பாலமுதம்	706
கொத்து முத்தமிழ்	350
கொழித்தெடுத்துத் தெள்ளித் தெளிக்குந்தமிழ்	10

கொழிதமிழ்	196, 349, 385
கொழுத்த தமிழ்	620
சங்கத் தமிழ்	157, 174, 375, 377
செழுந்தமிழ்ச் செல்வம்	703
செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமுது	702
சொற்சுவை பழுத்த தொகைத் தமிழ்	584
தண்டமிழ்	196, 634
தருசுவை யமுதெழ மதுரம தொழுகு பசுந்தமிழ்	115
தலைச்சங்கம் பொங்கும் பண்முத்தமிழ்	149
தீஞ்சுவைக் கனியுந் தண்டேனறையும் வடித்தெடுத்த சாரங்களிந்	
தூற்றிருந்த பசுந்தமிழ்	393
துறைத்தமிழ்	88
தெள்ளுதமிழ்	448
தெளிதமிழ்	22, 196
தென்னந்தமிழ்	24
தேக்கமழ் மதுரமொழுகிய தமிழ்	4
பண்ணுலாம் வடிதமிழ்	15
புத்தமுதம் வழிந்தொழுகும் தீந்தமிழ்	105
பைந்தமிழ்	158, 472
மதிரித்து வட்டெழு முத்தமிழ்	5

முத்தமிழ்	176, 378, 435
முதுசெற்புலவர் தெளித்த பசுந்தமிழ்	32
முதுதமிழு ததி	53
மும்மைத்தமிழ்	69, 127, 140, 390, 394
வண்டமிழ்	212
வண்டமிழ்க் கடல்	191
விரைத்தேன் பில்குந் தேத்தமிழ்	699

முத்தமிழ்ப் பாகுபாடு

நற்றமிழ் மொழியினை இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என முக்கூறுகளாகப் பாகுபாடு செய்து முன்னோர்கள் முழுவளர்ச்சி பெறச் செய்ததும் தமிழ் மொழிக்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும். இப்பாகுபாடு இன்று நேற்று வந்ததன்று. ஒல்காப் பெரும் புகழ் தொல்காப்பியருக்கு முன்பிருந்தே இத்தொன்மை மொழியில் தொடர்ந்து வருகின்றது. தொல்காப்பியத்துள் உரை, இசை, நாடகம் என்னும் சொற்களைப் பலவிடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஆனால் முத்தமிழ் எனக் கூறிப் போந்தாரில்லை.

பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே

(பொருள் 391)

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்

பாவின் றெழுந்த கிளவியானும்

பொருளொடு புணராம் பொய்ம்மொழியானும்

பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானுமென்

றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப

(பொருள். 458)

இசைதிரிந்தி சைப்பினும் இயைபுமன் பொருளே

அசைந்திரிந்தியலா என்மனார் புலவர்

(பொருள் 195)

இசைத்தலுமுரிய வேறிடத்தான

(சொல் 59)

நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

(பொருள் 53)

இங்ஙனம் தொல்காப்பியத்திலே பல இடங்களில்
வந்துள்ளமையான் முத்தமிழ் எனும் அமைப்பு இருந்திருப்பது
தெரிய வருகின்றது.

முத்தமிழ்ப் பாகுபாட்டை,

இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழென

வகைப்பட சாற்றினர் மதியுணர்ந் தோரே

எனப் பிங்கலநிகண்டும்.

ஏழுலகும் புகழ்முத்து முத்தமிழ்

எனக் கம்பரும்,

சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தா

என ஒளவையாரும்.

திட்பமுனு முத்தமிழுஞ் செவ்விபெற வுளத்திற்

பெட்பினொடு கற்றறிந்த பேரிளம் பெண்

(தஞ்சைப் பெருவுடையாரூலா 281)

மன்னூர் முத்தமிழ்க் கோடிச்சுர நம்பர்மால் வரைமேல்

(கோடிச்சுரக்கோலை 241, 2)

நின்னாட் டியலிசை நாடகமாடுதி நீயெனக்கு

(கோடிச்சுரக்கோவை 175, 24)

எனக் கொட்டையூர் சிவக்கொழுத்து தேசிகர் கூற்றாலும்

முத்தமிழ்ப் பாகுபாடு இருந்து வருவது தெரியவருகின்றது.

புலவர்களின் புகழாரம்

தமிழின் சிறப்பை, இனிமையை இலக்கியங்களில் புலவர்

பெருமக்கள் புகழ்ந்துள்ளனர்.

இருந்தமிழே உன்னாலிருந்தேன் இமையோர்

விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்

தித்திக்கும் தெள்ளமுதாய்த் தெள்ளமுதின் மேலான

முத்திக்கனியே யென்முத்தமிழே - புத்திக்குள்

உண்ணப்படுந் தேனே யுன்னோடு வந்துரைக்கும்
விண்ணப்பமுண்டு விளம்பக் கேள்.

எனத் தமிழ்விடுதூதும்,

கண்ணுதற் பெருங்கடவுளும் கழகமொடு அமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்து ஆய்ந்த இப்பசுந்தமிழ்

எனத் திருவிளையாடற்புராணமும்,

சீர்கொண்ட தமிழினாலே திகழ்குறவஞ்சி கூற நன்னயத்
தமிழினாலே நவில்குறவஞ்சி கூற

(ஸ்ரீ சரபேந்திர பூபால குறவஞ்சி நாடகம் -காப்பு)

எனக் கொட்டையூர் ஸ்ரீசிவக்கொழுந்து தேசிகரும்,

செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே - இன்பத்

தேன்வந்து பாயுது காதினிலே

வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே - தந்து

வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு - நெஞ்சை அள்ளும்

சிலப்பதிகார மென்றோர் - மணி

யாரம் படைத்த தமிழ்நாடு

கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு - புகழ்க்

கம்பன்பிறந்த தமிழ்நாடு - நல்ல

பலவித மாயின சாத்திரங்கள் - மணம்

பாரெங்கும் வீசும் தமிழ்நாடு.

என முண்டாசுப் புலவன் பாரதியாரும்,

தேனினும் இனியநற் செந்தமிழ் மொழியே!

தென்னாடு விளங்குறத் திகழுந் தென்மொழியே!

ஊனினும் ஒளிர்வுறும் ஒண்டமிழ் மொழியே!

உணர்வினுக் குணர்வதாய் ஒளிர்ந்தமிழ் மொழியே!

வானினும் ஒங்கிய வண்டமிழ் மொழியே!

மாந்தருக் கிருகணாய் வயங்குநன் மொழியே!

தானியல் சிறப்புறுந் தனித்தமிழ் மொழியே!

தழைத்தினி தேங்குவாய் தண்டமிழ் மொழியே!

எனப் பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாய முதலியாரும்,

கனியிடை ஏறிய சுளையும் - முற்றல்

கழையிடை ஏறிய சாறும்

பனிமலர் ஏறிய தேனும் - காய்ச்சிப்

பாகிடை ஏறிய சுவையும்

நனிபசு பொழியும் பாலும் - தென்னை

நல்கிய குளிரிள நீரும்

இனியன என்பேன் எனினும் - தமிழை

என்னுயிர் என்பேன் கண்டீர்.

உயிரை உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே!

தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்! - அந்தத்

தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்

ஊரில் தமிழன் மார்பைத் தட்டிப்
பாரில் தமிழன் நானே என்னும்
சீரைத் தந்த தமிழே வாழ்க!
ஓரா உலகின் ஒளியே வாழ்க!

எனப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனும்,

தொன்மொழி தமிழை நன்கு
தொட்டகை மணக்கும் தம்பி!
சொன்னாலும் நாம ணக்கும்!
சொல்பவர் வாயி னிக்கும்!
மன்னர்தம் மடிவ ளர்ந்த
மாத்தமிழ்ப் பாலே! பாகே !
கன்னலே! கனியின் சாரே!
கற்கண்டே! அமுதே! தேனே!

(தமிழுணர்வு, பக். 32)

குயிலிசைக் கேளா விட்டால்
குழிசெவி யழிவ தில்லை!
மயில்நடம் காணா விட்டால்
மலர்விழி துடிப்ப தில்லை!
துயிலின்றித் துவண்ட போதும்
தளிருடல் தளர்வ தில்லை!

உயிர்தமிழ் நினைவே இன்றேல்

உலகிலே வாழ்வே இல்லை!

(பக்கம் 36)

மிடுக்கான தமிழே! நெஞ்சில்

மிதக்கின்றாய் நாளும் வாழ்வேன்!

(தமிழுணர்வு: பக்கம் 37)

கம்பரொடு வள்ளுவரும் காப்பியரும் நல்லிளங்கோ நம்தேவர்

உள்ளிட்ட நற்புலவோர் - அம்புவியில்

நற்றமிழின் நற்கடலை நன்றாய்க் கடைந்ததனால்

சொற்பஞ்சம் உண்டோ தமிழ்க்கு.

(தமிழுணர்வு, பக். 40)

எனக் கவிஞர் மு. கோவிந்தராசனும் ஏற்றிப் போற்றிப்

புகழ்ந்துள்ளதினின்றும் செந்தமிழின் சிறப்பினை - மாண்பினை

நன்கறியலாம்.

சொற் சிறப்பு

பிற மொழிகளைவிட - உலகத்து மொழிகளைவிட தமிழ்

மொழியில் சொல்வளம் உயர்ந்து காணப் பெறுகின்றது.

சொற்சிறப்பு தமிழுக்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும்.

பிறமொழிச் சொற்களோ உருவத்தை மட்டுமே காட்டக்

கூடியன. தமிழ்மொழிச் சொற்களோ உருவம் பருவம்

இரண்டையும் ஒருசேரக் காட்டும் தன்மையன.
எடுத்துக்காட்டாகப் **பெண்ணை** எடுத்துக் கொள்வோம்.
ஆங்கிலத்தில் **Woman** என்பர். வடமொழியில் **ஸ்திரீ**; இந்தியில்
லட்கி என்பர். இவை உருவத்தை மட்டுமே அம்மொழிகளில்
காட்டி நிற்கின்றன. அங்கெல்லாம் பருவத்தைக் காண
முடிவதில்லை. அங்ஙனம் காட்ட வேண்டுமாயின் **யங்** (Young)
ஒல்டு (Old) என்பதை உடன் சேர்க்க வேண்டும். பற்பல
நிலைகளைக் காட்ட அம்மொழிகளில் சொல்வளம் இல்லை.
ஆனால் அருமைத் தமிழ்மொழியின் சொற்சிறப்போ உருவம்,
பருவம் இரண்டினையும் காட்டும் சிறப்புடையன.

சொல்வளம்	உருவம்	பருவம்
பேதை	பெண்	5 வயதிற்கும் கீழ்
பெதும்பை	பெண்	10 வயதிற்கும் கீழ்
மங்கை	பெண்	16 வயதிற்கும் கீழ்
மடந்தை	பெண்	25 வயதிற்கும் கீழ்
அரிவை	பெண்	30 வயதிற்கும் கீழ்
தெரிவை	பெண்	35 வயதிற்கும் கீழ்
பேரிளம்பெண்	பெண்	45 வயதிற்கும் கீழ்
மூதாட்டி	பெண்	60 வயதிற்கும் கீழ்
கிழவி	பெண்	60 வயதிற்கும் மேல்

ஆடவரைக் குறிக்க ஆங்கிலத்தில் **Male, Lad** எனவும், வடமொழியில் **புருஷன்** எனவும், இந்தியில் **லட்கா** எனவும் சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றோம். அழகு தமிழ் மொழியில்,

பிள்ளை	ஆண்	குழந்தைப் பருவம்
சிறுவன்	ஆண்	விளையாட்டுப் பருவம்
பையன்	ஆண்	பள்ளிப் பருவம்
காளை	ஆண்	காதற் பருவம்
தலைவன்	ஆண்	குடும்பப் பருவம்
முதியோன்	ஆண்	தளர்ச்சிப் பருவம்
கிழவன்	ஆண்	இறுதிப் பருவம்

என அருமைப் பாகுபாடுகள் உள்ளன.

பூக்களைக் குறிக்க ஆங்கிலத்தில் **Flower** எனவும், வடமொழியில் **புஷ்பம்** எனவும், இந்தியில் **பூல்** எனவும் கூறுகின்றோம். பூவினும் மென்மை பால்வாய்ப் பசுந்தமிழ் மொழியிலோ,

அரும்பு	பூ	அரும்புப் பருவம்
மொட்டு	பூ	மொக்கு தோன்றும் பருவம்
முகை	பூ	முகிழ்க்கும் பருவம்
மலர்	பூ	மலரும் பருவம்
அலர்	பூ	மலர்ந்த பருவம்

வீ	பூ	வாடும் பருவம்
செம்மல்	பூ	வதங்கும் பருவம்

எனப் பல சொற்கள் உள்ளன.

தமிழைப் போல் பிறமொழிகளில் இவ்வாறில்லை.

அம்மொழிகளின் சொற் பஞ்சத்தையே இவை காட்டுகின்றன.

மேலும் தமிழில் ஓர் எழுத்தில் பொருள் உணர்த்தும்

சொற்களுக்கும் பஞ்சமே இல்லை.

ஆ	-	பசு
ஈ	-	ஈதல்
ஊ	-	இறைச்சி
ஏ	-	அம்பு
ஐ	-	அழகு
ஓ	-	மதகு நீர் தாங்கும் பலகை
கா	-	சோலை
கூ	-	நீலம், ஓர் எழுத்து
கை	-	மாந்தனின் உறுப்புக்களுள் ஒன்று
கோ	-	அரசன்
சா	-	சாதல்
சீ	-	இகழ்ச்சிக் குறிப்பு
சே	-	எருது

சோ	-	மதில்
தா	-	கொடு
தீ	-	நெருப்பு
து	-	உண்
தூ	-	தூய்மை, வலிமை, தசை
தே	-	இனிமை, சுவை
தை	-	ஒரு மாதம்
நா	-	நாக்கு
நீ	-	ஒருவரைச் சுட்டுவது
நே	-	அன்பு
நை	-	இகழ்ச்சிக் குறிப்பு
நோ	-	நோவு
பா	-	செய்யுள்
பூ	-	மலர்
பே	-	நூரை, அச்சம்
பை	-	பொருள் வைக்கும் உறை
போ	-	செல்லுதல்
மா	-	பெரிய
மீ	-	உயர்ச்சி
மூ	-	முதுமை

மே	-	மேல்
மை	-	கருமை, முகில்
மோ	-	முகர்தல்
வா	-	வருதல்
வீ	-	மலர்
வை	-	வைத்தல்
வெள	-	கவர்தல்
யா	-	கட்டுதல், ஒருவகை மரம், அகலம்

அரிய சொற்கள்

தமிழ் மொழி மேலும் பல அரிய சொற்களையும் தன்னகத்தே பெற்று விளங்குகின்றது.

அங்காடி (Market)

வலவன் (Pilot)

வானவூர்தி (Aeroplane)

உழைச்செல்வார் (Nurse)

காலதர் (Window)

கோட்டம் (Temple)

புறனடை (Exception)

மேலும் சங்ககால நூல்களில் கணக்கிலடங்காப் பைந்தமிழ்ச் சொற்கள் காணக் கிடக்கின்றன. தமிழ்மொழியிலே

வேறு எம்மொழிகளைக் காட்டிலும் தன்வினை - பிறவினைச் சொற்கள் நிறைந்துள்ளன. வேர்ச்சொற்களும் (Root) ஏராளம். வேர்ச்சொற்கள் நிறையப் பெற்றிருக்கும் ஒரு மொழியில் புத்தம் புதிய சொற்களைப் புனைந்து கொள்வதில் எத்தகைய தொல்லைகளும் இருந்திட இயலாது.

இத்தகைய வளமிக்க, தமிழ்மொழியின் சீரும் சிறப்பையும், பெயரையும் புகழையும் உணர்ந்த மேனாட்டார் பல்லாயிரக்கணக்கான கிலோ மீட்டர்கள் கடல் கடந்து வந்து, தமிழகத்தில் உறைந்து, தமிழைக் கற்று, நூல்களும் இயற்றித் தமிழ் மாணாக்கராகவே மறைந்த வரலாறும் உண்டு.

அறிஞர் காட்டுவெல், ஜி.யு. போப், டாக்டர் வின்ஸ்லோ, பெர்ஸிவல் ஐயர், வீரமாமுனிவர், கமில் சுவலபில், எமனோ, பர்ரோ போன்றோரின் இதயங்களில் குடிகொண்ட தமிழககு என்றுமே ஏற்றமும் நல்லதொரு சிறப்பும் உண்டு என்பதில் எள்ளளவும்' ஐயமின்று.

தமிழர்கள் தம் உயிரினும் மேலாகப் போற்றி வளர்த்த மங்காப் புகழ்படைத்த முத்தமிழ்த் தாயினைச் சங்கங்கள் நிறுவி அதன்வழி தமிழ் ஆய்ந்து தொன்மைமொழியின் மாண்பினை மன்பதை அறியச் செய்தனர். அவனிபுகழ் அன்னைத் தமிழ்

அந்நாளில் சங்கத்தில் வளர்ந்த சரிதையினை இனிதுற நாம் காண்போம்.

தமிழின் செம்மொழி தகுதி சிறப்புகள்

செம்மொழி (Classical language) என்பது ஒருமொழியின் இலக்கியப்பழமை அடிப்படையிலும் பிற பண்புத்தகுதிகளின் அடிப்படையிலும் செய்யப்படும் வகைப்பாடு ஆகும். செம்மொழியாக ஒருமொழியைத்தெரிவு செய்ய அதன் இலக்கியப் படைப்புகள் வளம் மிகுந்ததாகவும் பழமையானதாகவும், அதன் தோன்றல் ஏனைய மொழிகளில் சாராதிருத்தலும் வேண்டும்.

ஒரு மொழிக்கு செம்மொழி என்ற தகுதி அம்மொழியில் இடம் பெற்றிருக்கும் இலக்கியத் தரத்தின் அடிப்படையில்தான் முடிவு செய்யப்படுகிறது. இருப்பினும் செம்மொழி என்பதற்கு அம்மொழியில் இடம் பெற்றிருக்கும் முக்கியமான இரண்டு சிறப்புகள் தேவையாய் இருக்கிறது.

1. இலக்கியப் படைப்புகள்
2. கலைப் படைப்புகள்

இந்த இரு படைப்புகளைக் கொண்டே அந்த மொழி செம்மொழிகளாக அறிவிக்கப்படுகின்றன.

இலக்கியப் படைப்புகள்

ஒரு மொழியின் சிறப்பிற்கும் செம்மைக்கும் முதல் அடையாளமாகத் திகழ்வது அம்மொழியின் பழமை வாய்ந்த இலக்கியங்கள்தான். இந்த இலக்கியங்களில் இருக்கும் பழமையுடன் அதில் கருத்துச் செறிவுகளும் இருக்க வேண்டும். ஒரு மொழியின் சிறப்பு அந்த மொழியில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புகள் வழியாகத்தான் அறிய முடிகிறது.

கலைப் படைப்புகள்

ஒரு மொழியின் பழமைக்கு இலக்கியம் சான்றாக இருந்தது என்பதுடன் அந்த மொழி சார்ந்த பகுதிகளில் உருவாக்கப்பட்ட கலைப் படைப்புகள் அந்த மொழியின் பழமையை உணர்த்தும் அடுத்த சான்றாக இருக்க வேண்டும். கலைப் படைப்புகள் என்பது கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை போன்ற பழமை வாய்ந்த கலைச் சான்றுகளாக இருக்க வேண்டும்

உலகச் செம்மொழிகள்

இன்று உலகில் செம்மொழிகளாகக் கருதப்படும் மொழிகள் 8 ஆக இருக்கின்றன.

கிரேக்க மொழி, சமஸ்கிருதம், இலத்தீன், பாரசீக மொழி, அரபு மொழி, எபிரேயம், தமிழ், சீன மொழி.

தமிழின் செம்மொழித் தகுதிகள்

செம்மொழி என்ற நிலையில் ஒரு மொழி ஏற்கப்பட வேண்டுமானால் அதற்கென்று சில தகுதிப்பாடுகள் தேவைப்படுகின்றன. செம்மொழி என்று ஒரு மொழி அழைக்கப்பட வேண்டுமானால் அம்மொழி தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக அதற்கென ஒரு தனித்த பண்பாடு உடையதாக, அந்தப் பண்பாடு எதனோடும் தொடர்பற்றதாக, வளமையான இலக்கியச் செழுமை வாய்ந்ததாக இருக்கவேண்டும் என்று கருதுகிறார் ஜார்ஜ் ஹர்ட்.

இவ்வளவில் சிறப்பு பெற்ற உலகச் செம்மொழிகளாக கிரேக்கம், இலத்தீன், அரபி, சமஸ்கிருதம், சீனம் போன்ற பல மொழிகள் திகழ்ந்து வருகின்றன. இவற்றோடு தற்போது தமிழும் செம்மொழியாக ஏற்கப் பெற்றுள்ளது.

தமிழ் தொன்மையானதாக, தனித்த பண்பாடு உடையதாக, இலக்கிய வளம் மிக்கதாக இருப்பதோடு வாழும் மொழியாகவும் அது திகழ்ந்து வருகின்றது.

பெரும்பாலான செம்மொழிகள் வழக்கில் இருந்து நீங்கி விட்டன. மக்களிடம் அவை பேச்சு மொழியாகக் கூட இல்லை. குறிப்பாக சமஸ்கிருதம், பாலி, எனிப்து போன்றன இவ்வகைப்பட்டனவே ஆகும்.

ஆனால் தமிழின் தொன்மைச் சிறப்பு, மரபு பண்பாடு போன்றன மாறாமல், சிதறாமல் இன்னமும் காக்கப் பெற்று வருகின்றன. இதற்கு மிக முக்கிய காரணம் தமிழ் என்ற மொழியின் கட்டமைப்பு மட்டுமே ஆகும். தமிழ் என்பதை மன்னர்கள், புலவர்கள், மக்கள் வளர்த்தாலும் அவர்கள் மறைந்தபோதும் மறையாமல் தமிழ் காப்பற்றப்பட்டுக் கொண்டே வந்துள்ளது என்பது சிறப்பிற்கு உரியதாகும்.

பொதுவாக, செம்மொழிக்கு உரிய தகுதிகளாகப் பதினோரு கூறுகளை எடுத்துரைக்கலாம். 1. தொன்மை 2. தனித்தன்மை 3. பொதுமைப் பண்பு 4. நடுவு நிலைமை 5. தாய்மைப் பண்பு 6. பண்பாட்டுக் கலை அறிவு பட்டறிவு வெளிப்பாடு 7. பிற மொழித் தாக்கமில்லா தன்மை 8. இலக்கிய வளம் 9. உயர் சிந்தனை 10. கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை 11. மொழிக் கோட்பாடு. இப்பதினொன்றும் தமிழுக்கு உண்டு.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்தது என்று திருக்குறளுக்குக் காலம் வகுக்கப்பெற்றுள்ளது. இதன் காரணமாக தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்தது தமிழ் என்பது தெளிவு. செம்மொழித்தன்மைகள் பதினொன்றுக்கும் உரியதாகத் தமிழின் சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. இதன் காரணமாக தமிழின் செம்மொழித் தன்மை உடைய இலக்கியங்களாகச் சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன என்பது உறுதியாகின்றனது.

தமிழின் செம்மொழித் தன்மையை அறிந்து உணர்த்திய தமிழறிஞர்களுள் குறிக்கத்தக்கவர்கள் பரிதிமார் கலைஞர், பாவாணர், கால்டுவெல் போன்ற பலர் ஆவர். இவர்களின் செம்மொழிப் பற்றிய கருத்துக்கள் பல திறத்தன. இவர்கள் தரும் அனைத்து வரையறைகளும் தமிழுக்கு உள்ளன என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

பாவாணர் பதினாறு தன்மைகளால் தமிழ் செம்மொழித் தன்மை பெற்றுள்ளது என்று கருதுகின்றார்.

1.தொன்மை 2.முன்மை 3.எண்மை (எளிமை) 4.ஒண்மை (ஒளிமை) 5.இளமை 6.வளமை 7.தாய்மை 8.தூய்மை 9.செம்மை 10.மும்மை 11.இனிமை 12.தனிமை 13.பெருமை

14.திருமை 15.இயன்மை 16.வியன்மை என்ற பதினாறு தன்மையும் தமிழுக்கு இருப்பதாகப் பாவாணர் கருதுகின்றார். இதன் காரணமாகவும் தமிழ் செம்மொழித் தகுதியைப் பெற்றிருக்கிறது என்பது அறியத்தக்கதாகும்.

கால்டுவெல் தமிழின் தனித்தியங்கும் தன்மை பற்றிப் பேசுகின்றார். "திராவிடம் சமஸ்கிருதத்தில் இருந்துப் பிறந்தது என்ற கருத்து முந்திய தலைமுறையினராய் மொழிநூல் வல்லுநர்க்கு ஏற்புடைத்தாய் விளங்கினும் இக்காலை அறவே அடிப்படையற்றுப் போன கட்டுக்கதையாகி விட்டது" என்பது இவரின் கருத்தாகும்.

இவ்வகையில் பல அறிஞர்கள் தமிழின் செம்மொழித் தன்மையைத் தகுதியை உலகம் உணரும் அளவிற்கு எடுத்துரைத்துள்ளனர். தொடர்ந்த இந்தச் செயல்பாட்டின் வழியாகத் தமிழ் தற்போது செம்மொழித் தகுதியைப் பெற்று விளங்குகிறது.

தமிழின் செம்மொழித் தன்மையைத் தற்போது உலகிற்கு உணர்த்தியவர் உணர்த்தி வருபவர் கலிபோர்னியாவில் வாழும் பேராசிரியர் முனைவர் ஜார்ஜ் ஹார்ட் ஆவார். தமிழ் செம்மொழித் தகுதியைப்

பெற்றிருப்பதற்கான காரணங்களாக நான்கினை அவர் முன்னிறுத்துகிறார்.

தமிழ்மொழி பழமைச் சிறப்பு வாய்ந்தது. தமிழ் தனக்கான தனித்த இலக்கிய மரபினை உடையது. தமிழ் மொழியின் செவ்விலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் மற்ற செம்மொழிகளின் இலக்கியங்களுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கவை. இந்தியப் பண்பாடு மரபுகளின் தனித்துவம் உடையதாக தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. இந்த நான்கு கருத்துக்களை அவர் எடுத்துக் கூறியதோடு மட்டுமில்லாமல் அதற்கான சான்றுகளையும் எடுத்துக் கூறி தமிழின் செம்மொழித் தன்மையை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டினார்.

செவ்வியல் நூல்கள்

செவ்வியல் நூல்கள் என வரையறுக்கப்பட்டவை அனைத்தும் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தியவை. தனித்தன்மை கொண்டவை. 41 செவ்வியல் நூல்கள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

1. தொல்காப்பியம்

எட்டுத்தொகை

2. நற்றிணை
3. குறுந்தொகை
4. ஐங்குறுநூறு
5. பதிற்றுப்பத்து
6. பரிபாடல்
7. கலித்தொகை
8. அகநானூறு
9. புறநானூறு

பத்துப்பாட்டு

10. திருமுருகாற்றுப்படை
11. பொருநராற்றுப்படை
12. சிறுபாணாற்றுப்படை
13. பெரும்பாணாற்றுப்படை
14. முல்லைப்பாட்டு
15. மதுரைக்காஞ்சி
16. நெடுநல்வாடை
17. குறிஞ்சிப்பாட்டு
18. பட்டினப்பாலை
19. மலைபடுகடாம்

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு

- 20.நாலடியார்
- 21.நான்மணிக்கடிகை
- 22.இன்னா நாற்பது
- 23.இனியவை நாற்பது
- 24.கார் நாற்பது
- 25.களவழி நாற்பது
- 26.ஐந்திணை ஐம்பது
- 27.ஐந்திணை எழுபது
- 28.திணைமொழி ஐம்பது
- 29.திணைமாலை நூற்றைம்பது
- 30.பழமொழி
- 31.சிறுபஞ்சமூலம்
- 32.திருக்குறள்
- 33.திரிகடுகம்
- 34.ஆசாரக்கோவை
- 35.முதுமொழிக்காஞ்சி
- 36.ஏலாதி
- 37.கைந்நிலை

38.சிலப்பதிகாரம்

39.மணிமேகலை

40.முத்தொள்ளாயிரம்

41.இறையனார் களவியல்

இந்தியக் குடியரசு தலைவரின் ஆணைப்படி இந்தச் செம்மொழித் தகுதித் தமிழுக்குக் கிடைத்துள்ளது. பழமையான இலக்கிய மரபுகளை இன்னும் தொடர்ந்து உணர்த்தி வரும் உலக மொழிகள் ஒன்று தமிழ் என்பதால் அதற்கு இந்நேரத்தில் செம்மொழித் தகுதி வழங்கப்படுகிறது என்று இந்தியக் குடியரசு தலைவரின் அறிக்கை குறிப்பிடுகிறது.

தமிழ்ச் செம்மொழியின் பண்புகள்

தொன்மை

தமிழ் இலக்கண நூல்களில் மிகத் தொன்மையாக அமைந்திருப்பது தொல்காப்பியமாகும். ஏறத்தாழ 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்நூல் இயற்றப்பட்டது. வேதகால வேதங்களுக்கும், இலக்கியங்களுக்கும் முற்பட்டது. தமிழ் மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்ததோடு மனித வாழ்வுக்கும்

இலக்கணம் வகுத்த வாழ்வியல் நூல் என்ற சிறப்பினையும் இந்நூல் பெறுகிறது.

ஒரு மொழியில் இலக்கண நூல் இருக்கிறதெனில் அது தோன்றுவதற்கு ஆதாரமான இலக்கியங்கள் அம்மொழியில் இருந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே, தொல்காப்பியத்திற்குப் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழில் பலவகையான இலக்கியப் படைப்புகள் இருந்திருத்தல் வேண்டும். இலக்கிய வளம் மிக்க மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பிய பழமையிலிருந்து தமிழின் தொன்மையை உணரலாம்.

தனித்தன்மை

சங்க காலத் தமிழ்ப் புலவர்கள், ஒட்டுமொத்த மனித வாழ்வை அகம்-புறம் என இரண்டாகப் பிரித்து இலக்கியம் படைத்தனர். உள்ளம் சார்ந்த வாழ்வை அகவாழ்க்கை என்றும் வீரம் சார்ந்த போர், கொடை வாழ்க்கையைப் புற வாழ்க்கை என்றும் பிரித்தனர் காதல் வாழ்வாகிய அகவாழ்வையும் களவியல் கற்பியல் என்ற பாகுபடுத்திக் கண்ட தனித்தன்மை தமிழுக்கு உண்டு. தமிழரின் வாழ்வியல் நெறி, இலக்கியத்தில் மட்டுமல்லது சமுதாய அமைப்பு முறையிலும் தனித்துவம் உடையதாக விளங்குகிறது.

இவ்வுலகமானது நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று,ஆகாயம் ஐம்பூதங்களால் ஆனது என்பது அறிவியல் உலகம் கண்டறிந்த உண்மை. இதே அறிவியல் உண்மையை 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே புறநானூற்றுப் பாடல் தெரிவித்துள்ளது.

"மண் திணிந்த நிலனும்

நிலம் ஏந்திய விசும்பும்

விசும்பு தைவரு வளியும்

வளித் தலைஇய தீயும் தீ

முரணிய நீரும், என்றாங்கு

ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை போலப்"

(புறநானூறு, பா. 6 . 2)

இவ்வுலகம் ஐம்பூதங்களால் ஆனது என்று கூறுவதோடு எதிலிருந்து எது உருவானது என்ற நிலையையும் விளக்குகிறது. நிலமும், நிலத்திலிருந்து வானம், வானிலிருந்து காற்றும். காற்றிலிருந்து தீயும், தீயிலிருந்து நீரும் உருவாயின என்று உலக பரிணாம அறிவியலை உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு அறிவியல் நுட்பச் செய்திகளைப் பன்னெடுங்காலத்துக்கு முன்பே பதிவு செய்திருப்பது தமிழின் - தமிழ் இனத்தின் தனித்தன்மையாகும்.

பொதுமைப் பண்பு

சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களின் சிறப்பியல்புகளிள் ஒன்று தனிமனித வாழ்வியல் பிரச்சினைகளைக் கூடச் சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தில் அலசி ஆராய்வதாகும். அனைத்துத் தரபினரும் தங்களைச் சார்ந்த இலக்கியப் படைப்பாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கு ஏற்ப இலக்கியங்கள் அமைவதன் வழியாக அனைவரும் ஏற்கும் பொதுமைப் பண்புடைய படைப்புகளாக விளங்குகின்றன. இதற்குச் சிறந்ததொரு சான்றாகத் 'திருக்குறள்' எனும் அறநூலைக் கூறலாம். திருக்குறளுக்கு உலகப் பொதுமறை' எனும் பெயரும் உண்டு. நாடு. மொழி, இனம், சமயம் அனைத்தும் கடந்த நிலையில் மானுட இனத்தின் நலன்களை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு வள்ளுவரால் இந்நூல் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

நடுவுநிலைமை

சங்க இலக்கியப் படைப்புகள் சமயச் சார்பற்றவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், களப்பிரர் காலத்திலும், சங்கம் மருவிய காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் பல்வேறு சமயங்கள் தமிழகத்தில் புகுந்ததன் காரணமாகப் பல சமய இலக்கியங்கள் தமிழில் தோன்றின. எனினும் தமிழ் மொழியில் மிகப் பழமையான இலக்கியங்களாக விளங்குகின்ற சங்க இலக்கியங்கள் நடுவு நிலைமையோடு மக்களின் சமுதாய

வாழ்வைப் பறைசாற்றுவதன் மூலம் தமிழ் மொழியின் நடுவு நிலைமையை அறியமுடிகின்றது.

தாய்மைத் தன்மை

ஒரு மொழி செம்மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்றால் அது பல மொழிகளில் உருவாக்கத்திற்குத் தாயாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது செவ்வியல் வரையறைகளில் ஒரு அடிப்படைத் தகுதியாகும். தமிழில் இருந்து பல்வேறு மொழிகள் தோன்றியுள்ளன. தோடா, கோத்தா, பணியா, பெட்டக் குறும்ப, இருள மொழிகள் யாவும் மலைவாழ் மக்களால் பேசப்படுபவை. இவை, தமிழில் இருந்துதான் தோன்றின என்றாலும் தனி மொழிகள் போல் கருதப்படுகின்றன. மூலத் திராவிட தமிழில் இருந்து தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய தென்திராவிட மொழிகள் தோன்றியுள்ளன.

பண்பாடு, கலை, பட்டறிவு வெளிப்பாடு

சிறந்த மொழி இலக்கியம் என்பது காலக் கண்ணாடியாக விளங்கவேண்டும். அதாவது எழுதப்பட்ட காலம் எதுவோ அக்காலத்தின் போக்கை முழுமையாக உணர்த்துவதாக அமைய வேண்டும். சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அன்றைய சமுதாய நிலை எவ்வகைப் போக்குடையதாக அமைந்திருந்தது, மக்கள் மனம் எந்நிலையில் இருந்தது, கலையுணர்வு எவ்வகையில்

சிறப்புற்று அமைந்தது. பண்பாட்டு உணர்வுகள் எத்தகைய நிலையில் இருந்தன என்பதை உணரமுடிகிறது. எனவே, தமிழ்மொழி பண்பாடு கலை பட்டறிவு வெளிப்பாட்டிற்குச் சிறந்ததாக விளங்குவது புலனாகின்றது.

பிறமொழித் தாக்கமிலாத் தனித்தன்மை

ஒரு சமுதாய அமைப்பில் ஒரு மொழிபேசும் மக்களால் பிறமொழி பேசும் மக்களோடு கலந்து உறவாடுவது தவிர்க்க இயலாது. அக்கால கட்டங்களில் மொழிக்கடன் என்பது இயல்பாக அமைந்து விடுகிறது. தமிழானது மொழியைக் கடனாக வழங்குமேயன்றி கடன் வாங்குவது இல்லை. தற்காலத்தில் தமிழில் பிறமொழிக் கலப்பு காணப்படுகிறது. எனினும் தமிழால் தனித்து இயங்க இயலும். இதற்குக் காரணம் தமிழில் இடம் பெற்றுள்ள சொற்பெருக்கமேயாகும். வேறு எந்த மொழியிலும் காணமுடியாத அளவுக்கு வேர்ச்சொற் களஞ்சியமாகத் தமிழ் மொழி அமைந்திருக்கின்றது.

இலக்கிய வளம்

உலகத்து மொழிகளில் எந்த மொழியில் மிக அதிக எண்ணிக்கையில் இலக்கியப் படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டு உள்ளதோ, அந்த மொழி, செம்மொழியாகக் கருதப்படுவதற்கு, அதுவொரு அடிப்படைத் தகுதியாகக் கருதப்படும். சங்ககால

இலக்கியப் படைப்புகளின் செழுமையைப் பிறமொழி இலக்கியங்களோடு ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் ஆய்ந்தவர் கமில் சுவலபில் ஆவார். அவர் சங்க இலக்கியங்கள் 26,350 வரிகளில் அமைந்திருப்பதாகக் கணக்கிட்டுள்ளார். பொதுவாக இலக்கியப் படைப்புகள் அரசர் முதலான மேன்மக்களைப் பற்றிப் பேசும்போது சங்க இலக்கியங்கள் சாதாரண குடிமக்களின் சமுதாய வாழ்க்கைப் பற்றி எடுத்துரைத்துள்ளன. தொடர்ந்து இலக்கியப் படைப்புக்களை உருவாக்கி வரும் இயங்கியல் மொழியாகத் தமிழ் மொழி திகழ்கின்றது.

உயர்சிந்தனை

உயர்சிந்தனை என்பது தனிமனிதனை மட்டுமின்றி ஒட்டுமொத்த மனித சமுதாயத்தையே வழிநடத்துவதாக இருத்தல் வேண்டும். தமிழர்தம் வாழ்வில் வழிகாட்டும் ஒளி விளக்குகளாகச் சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. 'யாதும் ஊரே' யாவரும் கேளிர்!' 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்பன போன்ற வாழ்வியல் நெறிகள் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணலாகின்றன. 'ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்' என்பது போல இவை சில சான்றுகளாக அமைகின்றன.

தமிழ் செம்மொழி இலக்கியத்தின் பாடுபொருள்

சிறப்புகள்

இலக்கியப் பாடுபொருள் விழுமியங்களை அவ் இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்ட இலக்கியக் கொள்கைகள் அடிப்படையில் அறிவது எளிது. சங்க இலக்கியங்களை அகம், புறம் என்னும் அவைகளைப் பல துறைகளாகவும் பிரித்துப் பாடுவது என்னும் கோட்பாடு, உவமை, உருவகம், உள்ளுறை, இறைச்சி அமையப் பாடுவதிலும் சங்கப் புலவர்களுக்குத் தெளிவான கொள்கை இருந்தது. இவற்றை இலக்கியக் கொள்கைகள் எனலாம். தொல்காப்பியர் காலத்தில் கிரேக்க நாட்டில் வாழ்ந்த அரிஸ்டாட்டில் கூறும் இலக்கியக் கொள்கைகளைக் காண்போம்.

பிளாட்டோவின் சீடரான அரிஸ்டாட்டில் (Aristotle, 384-322 BC) கிரேக்க நாட்டுப் பேரறிஞர்களில் ஒருவராகவும், மிகப் பெரிய எழுத்தாளராகவும் முதல் திறனாய்வாளராகவும் கருதப்படுகிறார். அரிஸ்டாட்டில் ஆராய்ந்து எழுதாத துறையே இல்லை என்னும் அளவுக்கு அரசியல், வரலாறு, தர்க்கம் (Logic) கல்வி, நீதி, பௌதீகம், கவிதையியல் என்று பல தலைப்புக்களில் எழுதியுள்ளார். ஆசிரியராகவும் ஆராய்ச்சி அறிஞராகவும் இருந்தவர் அரிஸ்டாட்டில். அவரின் கவிதையியல் (Poetics)

இலக்கியக் கொள்கைகள் பலவற்றைக் கொண்ட சிறந்த நூலாகக் கருதப்படுகிறது.

கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்ட அரிஸ்டாட்டிலினுடைய கருத்துக்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்குத் திறனாய்வாளர்களின் உதவியைத்தான் நாட வேண்டியுள்ளது. திறனாய்வாளர்களுக்குள் அரிஸ்டாட்டில் கொள்கைகளைப் பற்றி மாறுபட்ட கருத்துக்கள் இருந்தாலும் பெரும்பாலோர் உடன்படுகிற சில முக்கியமான கொள்கைகளும் உண்டு. அவை; 1.கவிதை, 2.துன்பியல், 4.கதைப்பாடல் என்பனவாகும்.

இலக்கியங்கள் அனைத்தும் தொடக்க காலத்தில் கவிதையில் அமைந்திருந்தன. கிரேக்க இலக்கியங்களும் இதற்கு விதி விலக்கல்ல. அகவே, அரிஸ்டாட்டிலும் கவிதைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார். கவிதையின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றி ஆராய்ந்த அரிஸ்டாட்டில் அதை இரு வகையாகப் பகுக்கிறார்.

1. குறில் நெடிலான ஈரசைச் சீர் கொண்ட யாப்பு (lamb) அல்லது வசை மொழி (Invectives) என்பது ஒரு வகை.

2.கடவுள் மேல் பாடுகின்ற பக்திப் பாக்கள் (Hymus) அல்லது புகழரை எனப்படும் 'Panegyries' மற்றொரு வகை.

இவ்விருவகைக் கவிதைகளுள் ஈரசைச் சீர் யாப்பு, அல்லது வசை மொழி, அங்கதமாக வளர்ச்சியடைந்தது. பக்திப் பாடல் அல்லது புகழ் மொழி காப்பியமாக அல்லது வீரப்பாடலாக மலர்ந்தன. மேலும் வீரப்பாடல்களிலிருந்து துன்பியலும் அங்கதத்திலிருந்து இன்பியலும் வளர்ந்தன என்பது அரிஸ்ட்டாட்டில் கண்ட முடிவு.

கவிதையைப் பெருமைக்குரிய இலக்கிய வகையாகக் கருதுகிறார் அரிஸ்ட்டாட்டில். அவர் கொள்கையின்படி கவிதையும் ஏனைய கலைகளைப் 'போலச் செய்தல்' தான் என்றாலும் கவிதை என்பது ஒலிப்பொலியோ (Mimicry) புறத்தோற்றத்தை மட்டும் காட்டுவதோ அன்று. அது கற்பனையோடு போலச் செய்வதன் மூலம் ஏனைய கலை வகைகளைக் காட்டிலும் ஒரு மேலான உண்மையை உணர்த்துகிறது. கவிதையின் போலச் செய்தல் முறையானது லட்சியப்படுத்தும் செயற்பாங்காகும். இந்த விதத்தில் கவிதை இயற்கையைக் காட்டிலும் மேலான உண்மையையும் எதார்த்தத்தையும் கொண்டுள்ளது என்பார் அரிஸ்ட்டாட்டில்.

அரிஸ்ட்டாட்டிலின் குருவான பிளாட்டோ கவிஞர்களைப் பொய்யர்கள் என்கிறார். கவிதையைப் பொய்மையின் தாய் என்று குற்றஞ்சாட்டித் தம்முடைய லட்சியப் பொதுவுடைமை (ideal

Commonwealth) நாட்டிலிருந்து கவிஞர்களை நாடு கடத்தி விடுகிறார். கவிஞர்கள் எதார்த்த உணர்வு இல்லாதவர்கள், நிழலின் நிழலை அவர்கள் போலச் செய்கின்றனர். ஆகவே, கவிதை என்பது மூன்று அடுக்கு எதார்த்தத்திற்குப் புறம்பானது என்பது பிளாட்டோவின் கொள்கை. அவருக்கு மறுப்புக் கூறும் முறையில் அரிஸ்ட்டாட்டில் கவிதை உண்மையானது, வரலாற்றைக் காட்டிலும் மிக மேலானது, உண்மையான அகிலத்துவமுடையது என்றும் கவிதை தத்துவத்தைக் காட்டிலும் புரிந்து கொள்வதற்கு எளிதானது என்றும் கூறுகிறார்.

துன்பியல் - இன்பியல் பாடுபொருள்கள்

அரிஸ்ட்டாட்டில் துன்பியல் பற்றிக் கூறும் கொள்கைகள் அவருடைய படைப்பான கவிதை இயல் நூலில் (Poetics) இடம் பெறுகின்றன. கவிதையியல் நூல், கவிதைகளைப் பற்றிய விளக்கத்தோடு முடிகிறது.

துன்பியல் கவிதை வடிவங்களில் மிகவும் மேலானது என்பது அரிஸ்ட்டாட்டிலின் கொள்கை. துன்பியல் என்பது கருத்தாழம் மிக்கதும், நிறைவானதுமான ஒரு செயலை "போலச்செய்து காட்டுதல்" (Imitation) என்கிறார். போலச்செய்வதென்பது கதை கூறும் முறையிலன்று நடிப்பின் மூலம் காட்டுவது. அவ்வாறு நடித்துக் காட்டுவதில் நிகழ்ச்சிகளையும் சம்பவங்களையும்

அழகாக விளக்கிக் காட்டும் முறையிலும் மொழி நடையிலும் ஒரு பரிமாணத்தை அல்லது முழுமையான வடிவத்தைப் படைத்துக் காட்டல் வேண்டும் என்கிறார். அனுதாபம் மற்றும் மேடைகளில் நடித்துக் காட்டத் தகுதி வாய்ந்த உயர்ந்த உணர்ச்சிகளை "நாடகத் தூய்மையின்" (Catharsis) மூலமே வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பது அரிஸ்ட்டாட்டில் கூறும் துன்பியல் பற்றிய கொள்கையாகும். இனித் துன்பியல் நாடகத் தலைவன் பற்றிய அரிஸ்ட்டாட்டிலின் கொள்கையைக் காண்போம்.

துன்பியல் என்பது தலைவன் ஒருவன் நல்லொழுக்க விதி முறைகளையும் நீதியையும் நிலை நாட்டுவதற்குப் போராடுவதும், அப்போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்று அல்லது தோல்வியுற்று அவன் இறப்பதும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகளை விளக்கும் நாடகமாகும். இந்த நாடகத் தலைவன் தன்னேரில்லாதவனாகவும் பலராலும் பாராட்டப் பெறும் சிறப்பியல்புகளை உடையவனாகவும் இருக்கவேண்டும்.

அவன், நீதியை நிலை நாட்டுவதில் பணிந்து போகிறவனாக இல்லாமல் எதிர்த்துப் போராடி வீழ்ச்சி அடைவதன் மூலம் பலரின் அனுதாபத்தைப் பெறுகிறவனாகவும் இருக்க வேண்டும். நாடகத்தில் கதைத் தலைவன் பெரும் பங்கும், அவன் முடிவை

ஏற்றுக் கொள்ளும் முறையும் நாடகத்தின் துன்பியல் உச்ச நிலைக்குக் காரணமாக அமைகிறது.

கதைத் தலைவன் சாதாரண மனித இயல்புகளையும் குறைபாடுகளையும் உடையவனாக இருக்கவேண்டுமேயன்றி குறைபாடற்ற முழுநிறைவுப் பாத்திரமாக இருக்கக் கூடாது. கதைத் தலைவனின் மிகப் புனிதமான முயற்சிகளும், அரிய செயல்களும் அவனைக் குற்றம் புரிவதற்கும் துன்பத்திற்கும் ஆளாக்குகிறது. என்பதை மறைமுகமாக விளங்க வைக்க வேண்டும் என்பது - துன்பியல் பற்றிய அரிஸ்டாட்டில் கொள்கையாகும்.

- 1.மனித வாழ்க்கையில் நிகழும் செயல்களைப் பற்றியது.
- 2.அச்செயல்கள் பலருக்குப் பொதுவானதும் முழுமையானதும், கருத்தாழம் மிக்கதுமாக இருத்தல் வேண்டும்.
- 3.நாடகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் பொருந்துமாறு பலவகைக் கவிதை உத்திகளைக் கொண்ட வளமான மொழி நடையில் இயற்றப்படல் வேண்டும்.
- 4.கதை கூறும் முறையில் அமையாமல் நடித்துக் காட்டத் தக்க நாடக முறையில் அமைவது, அச்சம், இரக்கம் என்னும் மாட்சிகளைப் படைத்துக் காட்டி செம்மைப்படுத்துவது துன்பியல் என்பது அரிஸ்டாட்டிலின் கொள்கை.

கொடிய மரணம், சித்திரவதை போன்ற அழிவு அல்லது துன்ப நிகழ்ச்சி, நல்லவனின் வீழ்ச்சி இவைகளெல்லாம் துன்பியல் நாடகத்தின் சிறப்புக் கூறுகளாகும். இந்த அடிப்படையில் லைலா- மஜ்னூ, ரோமியோ - ஜூலியட், அம்பிகாபதி - அமராவதி போன்ற துன்பியல் நாடகங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும்.

அரிஸ்ட்டாட்டில் கூறும் இன்பியல் பற்றிக் காண்போம். இன்பியல் என்பது பிறரைத் துன்புறுத்தாத, அழிவு சம்பந்தமில்லாத, சில மனிதக் குறைபாடுகளையும், விகாரங்களையும் சாதாரண மனிதனிடத்தில் இருப்பதைக் காட்டிலும் மிகைப்படுத்திக் காட்டுவது. இன்பியலின் முக்கிய நோக்கம் குறைகளை நையாண்டி செய்வதன் மூலம் நகைச்சுவையூட்டுவதாகும்.

அரிஸ்ட்டாட்டில் லட்சியமான துன்பியல் கதைத் திட்டத்தின் இயல்பு, அமைப்பு, கூறுகள் ஆகியவற்றில் மிகுந்த கவனம் செலுத்துகிறார். அரிஸ்ட்டாட்டில் கொள்கையின்படி கதைத்திட்டம் என்பது சம்பவங்கள், நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றின் அமைப்பு ஆகும். கதைத்திட்டம் என்பது துன்பியலின் பொருள் நிறைந்த ஒன்று. "கதைத்திட்டம் என்பது முதன்மையான முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. துன்பியலுக்கு உயிர் போன்றது.

கதைத்திட்டம் இல்லாமல் துன்பியல் இல்லை" என்கிறார். அரிஸ்ட்டாட்டில். துன்பியல் உருவாக்கத்திற்கான ஆறு உறுப்புகளைக் கூறுகிறார். அவை; 1 கதைத்திட்டம். 2.பாத்திரங்கள், 3.சிந்தனை, 4.இனிமை, 5.சொற்றேர்வு, 6.காட்சி என்பனவாகும். இந்த ஆறு உறுப்புக்களுள் கதைத்திட்டத்திற்கே முதன்மை அளிக்கிறார்.

கிரேக்க மொழியில் 'poet' என்பதற்குப் படைப்பாளன் (maker) என்று பொருள். கவிஞன் ஒரு படைப்பாளன். அவன் படைப்பாளன் என்று பெயர் பெறுவது கவிதைகளைப் படைப்பதால் அன்று. கதைத்திட்டத்தைப் படைப்பதனால் தான் என்று கூறுவதிலிருந்து அரிஸ்ட்டாட்டில் கதைக்கும் கதைத்திட்டத்திற்கும் வேறுபாடு உண்டு என்கிறார்.

அவர் கொள்கையின்படி, கவிஞன் கதையைப் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுவதில்லை. அவன் ஒரு மரபுக் கதையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதை வைத்துக் கொண்டு தன் கதைத் திட்டத்தை உருவாக்கலாம். இந்த அடிப்படையில் வரலாறு, புராணம் வாய்மொழிக் கதை முதலியவற்றிலிருந்து கதையைத் தேர்ந்தெடுப்பது சிறந்தது. காரணம் அப்படிப்பட்ட கதைகள் பழக்கமானதும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதும் ஆகும். பாத்திரப் படைப்புக்கு உதவியாகவும் இருக்கும். கதைகளைத்

தேர்ந்தெடுத்து முறைப்படுத்துவது கவிஞனின் திறமையைப் பொறுத்தது.

அவ்வாறு தேர்ந்தெடுப்பதில் பொருத்தமான நிகழ்ச்சிகளையும் சந்தர்ப்பங்களையும் மனத்தில் கொண்டு தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சம்பவங்கள் கருத்தாழம் மிக்கவையாகவும் கனமான செய்திகளையும் கொண்டு அமைய வேண்டும். கருத்தாழமுள்ள செயலின் போலச் செய்தலான துன்பியல் பார்வையாளர்கள் மனத்தில் அவல உணர்வுகளையும் அனுதாப, அச்ச உணர்வுகளையும் எழுப்ப வேண்டுமானால் அதில் அற்பமான சம்பவங்களுக்கு இடமிருக்கக் கூடாது என்பது அரிஸ்ட்டாட்டிலின் துன்பியல் பற்றிய கொள்கையாகும்.

அரிஸ்ட்டாட்டில் கொள்கையின்படி துன்பியல் கதைத் திட்டம் தொடக்கம், இடைநிலை, முடிவு ஆகிய மூன்று கூறுகளும் கொண்டதாக அமைய வேண்டும். அதாவது முழுமையானதாக (Complete) இருக்க வேண்டும் என்கிறார். அது போதுமான அளவுக்கு நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும் என்கிறார். இதை அளவு எனப் பொருள்படும் 'Magnitude' என்பர். மேலும் கதைத் திட்டத்தின் வகைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

துன்பியலின் பாத்திரப்படைப்பு பற்றிய அரிஸ்ட்டாட்டிலின் கொள்கைக் கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது. அவர் கொள்கையின்படி

துன்பியல் என்பது உயர்ந்த அல்லது சிறந்த மனிதனைக் காட்டுவது. லட்சிய நோக்குடையது. இன்பியல் (comedy) என்பது இயல்பான மனிதனைக் கேலிக்குரியவனாக அல்லது தாழ்ந்தவனாகக் காட்டுவது ஆகும்.

துன்பியல் மனிதனை அவனுள் மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றல்களோடு காட்டுவது. துன்பியலில் இடம் பெறும் பாத்திரங்கள் நடைமுறை வாழ்க்கையில் காணக் கூடியவர்கள் அவர்களுள் சிறந்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களிடமுள்ள சிறப்பு அம்சங்களைக் காண்பவர் மனத்தில் பதியுமளவுக்குச் சிறப்பித்துக் காட்டப்படல் வேண்டும். இது எப்படிப்பட்டதென்றால், ஒரு பிச்சைக்காரரைப் பார்த்து வரையப்பட்ட படம் உண்மையான பிச்சைக்காரரை விடக் கவர்ச்சியாக இருப்பதைப் போன்றது. அதைப் போல் பாத்திரப் படைப்பும் எதார்த்தமான மனிதனைப் போன்றது என்றாலும் லட்சியப்படுத்தப்பட்ட எதார்த்தமாக அமைய வேண்டும் என்பது அரிஸ்ட்டாட்டிலின் கொள்கை.

இந்த அடிப்படையில் துன்பியலில் இடம் பெறும் பாத்திரங்கள் வாழ்க்கையில் காணப்படும் ஆண், பெண்களைப் போல இருந்தாலும் லட்சியப்படுத்தப்பட்ட எதார்த்த

மனிதர்களாக, நடை முறையில் உள்ளவர்களைவிட உயாந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார் அரிஸ்ட்டாட்டில். சுருக்கமாகச் சொன்னால் துன்பியல் பாத்திரங்கள் நல்லவர்களாக இருக்க வேண்டும். பழங்காலக் கிரேக்க நாட்டில் பெண்கள் தாழ்ந்தவர்களாகவும், அடிமைகள் பயனில்லாதவர்களாகவும் கருதப்பட்டனர். ஆனால், துன்பியலில் இடம் பெறும் பெண்கள் அடிமைகள் ஆகியோரிடமும் சில சிறப்புக்கள் உண்டு என்று காட்டல் வேண்டும். முழுக் கெட்டவன் இல்லாத காரணத்தால் முழுக் கெட்டவனைக் காட்டக் கூடாது என்பது துன்பியல் பாத்திரம் பற்றிய அரிஸ்ட்டாட்டில் கொள்கையாகும்.

மேலும், பாத்திரப்படைப்பில் பொருத்தம் (Appropriateness) இருக்க வேண்டும் என்கிறார். ஒரு பெண்ணுக்கு ஆண் இயல்புகளையோ அடிமைக்குப் பிரபுத்துவமோ பெருந்தன்மையோ இருப்பதாகக் காட்டுவது பொருத்தமற்றது. அவரவர்க்குரிய இயல்போடு காட்டப்பட வேண்டும் என்பது அரிஸ்ட்டாட்டில் கொள்கை

அரிஸ்ட்டாட்டிலின் இக்கொள்கை தொல்காப்பியர் மரபியலில் கூறும் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் இலக்கணத்தோடு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. சான்றாக, "ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர்மேன" என்பதைப் போன்றது.

துன்பியலை விளக்கும்போது அது இரக்க உணர்வினையும் அச்ச உணர்வினையும் தூண்ட வல்லதாக இருக்கவேண்டும் என்கிறார். அது கேதார்சிஸ் மூலம் அமைய வேண்டும் என்கிறார். "கேதார்சிஸ்" என்ற சொல்லின் பொருள் பற்றித் திறனாய்வாளர்கள் வெவ்வேறு விளக்கங்களைத் தருகின்றனர். அரிஸ்டாட்டிலும் அதற்குப் பொருள் சொல்லவில்லை. கதைத் திட்டத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கும் நிகழ்ச்சி வாழ்க்கையிலிருந்து லட்சியப்படுத்த வேண்டும்.

வாழ்க்கையிலிருந்து எடுக்கப்படுவதாயினும் அவை அற்பமான நிகழ்ச்சிகளாக இல்லாமல் கனமான பெரிய நிகழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும். அதையும் லட்சியப் படுத்தி நடிக்க வேண்டும். பாத்திரங்களை லட்சியப்படுத்துவதற்கு குறைகளைக் கழித்து, நிறைகளை மட்டும் பெரிதுபடுத்திக் காட்டல் வேண்டும். எதையும் மிகைப்படுத்திக் காட்டும் முறையை 'கேதார்சிஸ்' என்பர் சில திறனாய்வாளர்கள்.

ஹம்ஃபிரே ஹவுஸ் (Humphery House) என்பவர் "கேதார்சிஸ்" என்பது தூய்மைக் கொள்கை (Purification Theory) என்கிறார். அதாவது மக்கள் கற்றுக் கொள்ளும்படி நீதியைப் போதிப்பதாகத் துன்பியலின் கதையும், நிகழ்ச்சிகளும், பாத்திரப் படைப்பும் அமையவேண்டும் என்று கொள்கிறார்.

மேலும், அரிஸ்ட்டாட்டில் கற்பனை (Imagination), ஒருமைப்பாடு (Unity) போன்ற இலக்கியக் கூறுகளைப் பற்றிய தெளிவான கொள்கை உடையவராகக் காணப்படுகிறார். அவற்றை விரித்தெழுதுவது பெரிதாகும்.

அரிஸ்ட்டாட்டிலும் தொல்காப்பியரும் காலத்தால் ஓரளவு ஒத்தவர்கள். இடத்தால் நீண்ட தொலைவுக்கு அப்பாலிருப்பவர்கள் என்றாலும் இருவரும் உலக நாகரிகத்தின் முன்னோடிகளான இரு மாபெரும் நாகரிக இனத்தாரின் கலைப் படைப்புக்களுக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர்கள். அரிஸ்ட்டாட்டிலின் இலக்கியக் கொள்கை கவிதை, நாடகம், துன்பியல். இன்பியல் போன்ற இலக்கிய வகைகளுக்கும் அவை படைக்கும் பாங்கான கற்பனை, போலச்செய்தல், கதைத்திட்டம், பாத்திரப்படைப்பு, கதைபொதிபாடல் போன்ற பரந்துபட்ட இலக்கியப் பார்வைகளும் உடையது.

அரிஸ்ட்டாட்டில் துன்பியலில் பெண்களையும் அடிமைகளையும் மிக உயர்ந்தவர்களாகச் சித்திரிக்கப்படல் கூடாது என்கிறார். தொல்காப்பியரும் பெண்கள் நாணமுடையவர்களாகப் படைக்கப்படல் வேண்டும், அடிமைகளும் குற்றேவலாளர்களும் அகனைந்திணைக்கு உரியவர்களாகச் சித்திரிக்கப்படக் கூடாது என்கிறார்.

அடிமைகளுக்குப் பிரபுத்துவ இயல்புகள் இருப்பதாகவோ பெருந்தன்மை (Nohility) உள்ளதாகவோ படைக்கப்படக் கூடாது என்று அரிஸ்ட்டாட்டில் கூறுவது போலவே தொல்காப்பியரும் "நான்காம் நிலையிலுள்ள வேளாளரைப் பற்றிப் பாடுங்கால் அவர்களுக்குரிய தொழிலாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது உழுதொழில் தவிர பிற சிறப்புக்கள் கூறப்படக்கூடாது" என்று கூறியுள்ளதோடு ஒப்பிடத்தக்கது.

சுருங்கச் சொன்னால் இருவரும் தங்கள் மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் கண்ட முதல் திறனாய்வாளர்களாக இருப்பதால் பல இலக்கியக் கொள்கைகளை உருவாக்குகின்றனர். அரிஸ்ட்டாட்டில் அடிமைச் சமுதாய அமைப்பில் தோன்றிய இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் வகுக்கின்றார். தொல்காப்பியர் அடிமைச் சமுதாய அமைப்பு சிதைந்து கொண்டிருந்த நில உடைமைச் சமுதாயத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறார்.

டாக்டர் பொற்கோ அரிஸ்ட்டாட்டிலோ, தொல்காப்பியரோ வாழ்க்கைக்கு இலக்கணம் கூறவில்லை இலக்கியங்களுக்கே இலக்கணம் கூறுகின்றனர் என்கிறார். தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்தில் கூறும் பல கருத்துக்கள் இலக்கியம் பிரதிபலிக்கும் வாழ்க்கை முறையாகும்.

தொல்காப்பியரும் அரிஸ்ட்டாட்டிலும் சில வகைகளில் மாறுபட்ட கொள்கை உடையவர்கள் என்றாலும், இலக்கியம் மக்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தைப் போதிப்பதாக, லட்சிய நோக்கம் உடையதாக அமையவேண்டும் என்னும் பயன்பாட்டுக் கொள்கை உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

இதிகாசம்- காவியம்- காப்பியம்- கதைபொதிப்பாட்டு - பாடுபொருள்கள்

மேல்நாட்டுப் பழம்பெரும் காப்பியங்களைத் தொன்மைக் காப்பியம் எனலாம், தீரச் செயல்கள் செய்யவல்ல வீரர்களைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்ட நீண்ட கதை பொதி பாடல்கள் காப்பியங்கள் (Epics) எனப்படும். ஹோமர் எழுதிய இலியட், ஒடிசி, வெர்ஜில் எழுதிய ஏன்சிட் போன்ற காப்பியங்களையும் நம்முடைய நாட்டில் தோன்றிய மகாபாரதம், இராமாயணம் சிலப்பதிகாரம் போன்றவற்றையும் தொன்மைக்காப்பியங்கள் எனலாம்.

தொன்மைக் காப்பியக் கொள்கைகளை வகுத்தளித்தவர் அரிஸ்டாட்டில் என்னும் கிரேக்கத் தத்துவ ஞானியாவார். அவரைப் பின்பற்றி அறிஞர்கள் கூறும் காப்பிய இலக்கியக் கொள்கைகள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

கதையமைப்பில் எளிமையும், தெளிவும் நிரம்பியிருத்தல், கிளைக்கதைகள் பலவற்றைக் கொண்டிருப்பினும் மூலக் கதையின் வளர்ச்சிக்கு விளக்கமாக அமைதல்.

கதைமாந்தர் : வீரம், கொடை, தியாகம் முதலிய பண்புகள் காரணமாக மக்களால் மதிக்கப்பெற்றுத் தலைவர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்ற இனக்குழுத் தலைவர்களின் இயல்புகளைக் கொண்டவர்களாயிருப்பர்.

உள்ளடக்கம் : உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தவரை தொன்று தொட்டுப் புற உலகத்தைப் பற்றியும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும் வாழ்க்கையைப் பற்றியும், தாங்களே கற்பித்துக் கொண்ட நம்பிக்கைகளின் தொகுப்பாக அமைவது எனலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட வீரம், கொடை, தியாகம் முதலிய நற்பண்புகளை உடைய தலைவனையும், தொல் பழங்கால மக்கள் பாடலான நாட்டுப்பாடற் கூறுகளையும் நம்பிக்கைகளையும் இயற்கை முதலியவற்றைப் பற்றிய கற்பனைக் கொள்கைகளும் நிறைந்த காப்பியங்களை நம்பிக்கைக்குரிய இலக்கணங்களை உடைய காப்பியங்கள் (Authentic Epics) என்பர். இவற்றை இயற்கைக் காப்பியங்கள் என்றும் சொல்லலாம். மகாபாரதம், ஹோமரின் இலியட், ஒடிசி,

இராமாயணம் போன்றவை இக்கூறுகளைக் கொண்டுள்ளதால் அவற்றை நம்பகமான காப்பியங்கள் எனலாம்.

பன்னூறு ஆண்டுகளாகப் பாமர மக்களின் வாய்மொழிப் பாடலாக வழங்கி வந்த நாட்டுப் பாடல்கள் பிற்காலத்தில் கி.மு.5 ஆம் நூற்றாண்டு கற்றறிந்த சான்றோர்களால் திருத்தமுற அமைக்கப்பட்ட எழுத்து வடிவமே இன்றைய சங்க இலக்கியங்களாகும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இக்கொள்கையின்படி சங்க காலம் என்று நாம் கருதுகின்ற காலத்திற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகத் தோன்றிய நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், சங்கப் பாக்களுக்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் மூலமானவை என்பது உறுதியாகிறது.

இதன் அடிப்படையில் தொல்காப்பியர் கூறும் இலக்கிய வடிவம் உள்ளடக்கம், படைப்பாளன், இலக்கியத்தின் பயன், யாருக்காகப் படைக்கப்படுவது, உத்தி, அணி ஆகிய கொள்கைகளை அறிந்து கொள்ளுதல் தமிழிலக்கியக் கொள்கையின் அடிப்படையை அறிந்து கொள்வதற்கு உதவுவதாகும்.

இலக்கியம் என்ற சொல் தொல்காப்பியத்தில் எங்கும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால் நூல், சூத்திரம், செய்யுள், என்ற மூன்று சொற்களும் பல இடங்களில் ஆளப்படுகின்றன.

இதன் அடிப்படையில் நோக்கினால் சங்க காலத்தில் இன்று நாம் கருதுவது போன்ற இலக்கிய வகை வழக்கத்தில் இல்லையோ என்ற எண்ணத் தோன்றுகிறது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் சூத்திரம் என்பது இலக்கணத்தைச் சொல்லும் பாட்டு அல்லது நூற்பாவாகிய தனிச் செய்யுளையே குறிப்பதாகும். நூல் என்பதும் இலக்கணத்தைக் கூறும் தனிச் சூத்திரத்தைக் குறிப்பதே ஆகும். செய்யுள் என்பது அகநானூறு புறநானூறு பரிபாடல் போன்ற நூல்களில் காணப்படும் தனிப்பாக்களைக் குறிப்பதாகும்.

பழங்காலத்தில் உலக இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் செய்யுள் வடிவிலேயே அமைந்திருந்தன என்பது முன்பே சுட்டப்பட்டதாகும். அதுபோலவே பழங்காலத் தமிழ் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் செய்யுள் வடிவிலேயே அமைந்திருந்ததனால் தொல்காப்பியரும் செய்யுள் வடிவத்தில் அமைந்த இலக்கியத்துக்கே இலக்கணம் கூறிச் செல்கிறார். செய்யுளுக்கு இன்றியமையாத உறுப்புக்கள் 34 என்று கருதுகிறார். அதில் மாத்திரை முதல் அளவியல் ஈறாகச் சொல்லப்படும் 11 உறுப்புகளும் யாப்புப் பற்றியவையாகும். திணை முதல் வண்ணம் வரை கூறப்படும் பதினைந்து உறுப்புகளும் பெரும்பாலும் செய்யுளில் கூறப்படும் பொருள் பற்றியவையே. அவற்றோடு அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல்,

விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்பன உருவமும் உள்ளடக்கமும் உத்தியும் பற்றிய எட்டு உறுப்புக்களையும் கூட்டிச் செய்யுளுறுப்பு 34 என்பர்.

இதைக் கூர்ந்து நோக்கினால் பொருள், வடிவம் என்னும் வேறுபாடின்றி இரண்டின் கூட்டாகக் கவிதை பிறக்கிறது என்னும் அவயவிக் கொள்கை (Organic theory) உடையவர் தொல்காப்பியர் என்பது பெறப்படுகிறது. மயக்கமில்லாத, புகழ் பொருந்திய இயல்புகளை எடுத்துக் கூறுவது 'இயன்மொழி வாழ்த்துத் துறை'யாகும்.

புறப்பொருள் திணை ஏழனுள் ஒன்று வாகை. அது பேறு, வெற்றி என்று பொருள்படும். அது கெடுதல் இல்லாத கோட்பாட்டினை உடைய தத்தமக்குரிய இயல்பை வெவ்வேறாக மிகுதிப்படுத்திக் கூறுவதாகும். அதாவது மற்றவர்களைக் காட்டிலும் ஒருவர் பெற்றிருக்கிற சிறப்பைப் பற்றி எடுத்துரைப்பதாகும். அரசன் பெற்றுள்ள சிறப்புக்கள் ஐந்து என்கிறார் தொல்காப்பியர். அந்த ஐந்தாவன ஓதுதல், வேள்வி செய்தல், ஈதல், படைவழங்கல், குடி ஒம்புதல் என்பர் உரையாசிரியர் இளம்பூரணர்.

கல்வி கற்றலால் ஏற்படுகின்ற வெற்றி ஒன்று. வேள்வி செய்வதாகிய வெற்றி அரசன் பெறுகிற இரண்டாவது

சிறப்பாகும். பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பல வேள்விகள் செய்தான் என்பது மனங்கொளத்தக்கது. கொடைத் தன்மையில் சிறந்த அரசர்கள் பலரைச் சங்கப்பாக்களில் காணமுடியும். மிகுந்த படையைப் பெறுவதாகிய நாலாவது சிறப்பைப் பல மன்னர்களும் பெற்றிருந்தனர். குடிமக்களைக் காப்பாற்றிய அரசன் புகழ்ப்படுகிறான். இங்கு தொல்காப்பியர் வாகை என்று சொல்வது போர்க்களத்தில் பெறுகின்ற வெற்றியை மட்டும் குறிப்பிடுவதில்லை என்பதும் பொதுவாக அரசன் பெறுகின்ற சிறப்புகளைக் குறிப்பிடுவது என்பதும் அறியத்தக்கது.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் பாடல்களில் அகப்பாக்கள் பெரும்பாலும் நாடகப் போக்கில் அமைந்தவை எனலாம். பெரும்பாலான பாடல்கள் குழு முறை வாழ்க்கைச் சிந்தனைகளையே பிரதிபலிக்கின்றன. புலவர்கள் கற்பனையாகச் சில பாத்திரங்களைப் படைத்து அவர்களின் உணர்ச்சிகளை அவர்கள் வாயிலாகவே வெளிப்படச் செய்கிறார்கள். இதையே நன்றாகச் சொன்னால் அவற்றில் புலவர்களின் கூற்றுக்கள் இல்லை. அவர்களால் படைக்கப் பெற்ற பாத்திரங்களின் கூற்றுக்களே இடம் பெறுகின்றன. கலித்தொகைப் பாக்களில் அமைந்த நாடகப்போக்கு மிகச்சிறந்த

எடுத்துக்காட்டு எனலாம். கலித்தொகைப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ஓரங்க நாடகம் போல் அமைந்திருப்பது அறியத்தக்கது. ஒவ்வொரு பாடலும் தலைவி, தோழி, செவிலி போன்ற பல பாத்திரங்கள் உரையாடிக் கொள்வது போல் அமைந்துள்ளது. இதை நாடகப் பாடல் (Dramatic Poetry) என்று சொல்லலாம்.

இது போன்ற நாடகப் பாக்களை, நாடகத் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் (Dramatic lyric) நாடகக் கதைப்பாடல் (Dramatic Story), நாடகத் தனி மொழிப்பாடல் (Dramatic Monologue) என மூன்று வகையாகப் பிரிக்கிறார் வின்செஸ்டர். கதை மாந்தர்கள் பேசுவதைப் போன்ற பாணியில் அமையும் நாடகப் பாக்கள் இன்றும் எழுகின்றன.

'நாடகத் தனி மொழி' என்பது மேற்குறிப்பிட்ட நாடகப் பாடல்களிலிருந்து சிறிது வேறுபடுவது. நாடகப்பாக்களில் பாத்திரங்கள் உரையாடுவது போல் கருத்துக்கள் அமையும். நாடகத் தனி மொழிப்பாடலில் ஒரு பாத்திரம் தன் உணர்ச்சிகளையோ எண்ணங்களையோ தனியே கூறிக் கொள்வதாக அமையும். நெஞ்சொடு கிளத்தல் என்னும் துறையில் அமைந்த பாக்கள் இதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

"நீங்கின் தெறுஉங் குறுகுங்கால் தண்ணென்னுந்

தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள்"

(குறள் -1104)

தலைவியிடம் உள்ள இந்த இயல்புகளை எண்ணிப் பார்த்த தலைவன் தானே கூறிக் கொள்வதாக அமைகின்றது. இக்குறளை நாடகத் தனிமொழிப்பாடல் எனலாம்.

பாடல்கள் அக நிலைப்பாடல் (Subjective Poetry), புறநிலைப்பாடல் (objective Poetry) என்று இருவகையாகப் பிரிக்கப்படும். புறநிலைப் பாடல்களின் அடிப்படை இயல்பு, கவிஞனுடைய எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் பற்றியதாய் இல்லாமல் சமுதாயத்தின் கோபம் துன்ப துயரங்கள், காதல், வீரம், போர் போன்ற உணர்ச்சிகளையும் செயல்களையும் பற்றியதாய் அமையும். அகநிலைப்பாடல்களில் கவிஞன் சமுதாய உணர்வுகளைத் தன் உணர்ச்சியுடன் கூட்டித் தருகிறான்.

புறநிலைப்பாடல்களில் கவிஞன் தன் சொந்த விருப்பங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் சமுதாய உணர்ச்சிகளுடன் கரைத்துக் கொண்டு, தன் ஆளுமையை மறைத்துக் கொண்டு சமுதாய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிறான். அப்படிப்பட்ட (Narrative) Poetry புறநிலைப் பாடல்களைக் கதைப்பாடல். நாடகப்பாடல் (Dramatic Poetry) என இருவகையாகப் பிரிக்கிறார் ஹட்சன்.

அகப்பொருளும் புறப்பொருளும் விரவிய சங்கப்பாக்கள் பல்வேறு காலங்களில் உருவானவை. நாட்டுப் பாடல்களாகப்

பிறந்து பாணர்களாலும் விறலியர்களாலும் பாராட்டிப் பாடி வளர்க்கப் பெற்ற பைந்தமிழ் பனுவல்கள் பல. அகப்பாக்கள் மிகப் பெரும்பாலும் காதல் உறவுகள் பற்றியும், உணர்வுகள் பற்றியும் அமைவதால் அவற்றின் இலக்கியக் கொள்கை இன்பியல் (Heddonism) எனலாம். அதாவது சுகபோகங்களை அனுபவிப்பதே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டவையாகும்.

வீரயுகப் பாக்களான நம் புறப்பொருள் பாக்கள் போர். வீர செயல்கள், பகிர்ந்துண்டு பல்லுயிரோம்பும் கொடைச் சிறப்பு போன்றவற்றைப் பாடுவதால் அவற்றின் இலக்கியக் கொள்கையை வீரம் எனலாம். இந்த அடிப்படையிலேயே சங்கப் பாக்களின் இலக்கியக் கொள்கை காதலும் வீரமும் எனலாம்.

கதை கூறும் பாக்களில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது 'பாலட்'(Ballad) எனப்படும். கதை பொதிபாடல் என்பது ஒரு தனி நிகழ்ச்சியைப் பற்றிய கதைத் திட்டத்துடன் ஓசை நயத்துடன் கதை கூறும் போக்கில் அமைந்த இசைப்பாடல், இலக்கிய வகைகளுள் மிகப் பழமையானது

வாய்மொழியாகப் பாடப்பட்டு வந்ததால் பாடியவர்களின் கற்பனைகளையும் பெற்று வளர்ந்தது. இது பொதுமக்களின் சுவைக்கேற்ப அமைந்த வருணனை முறையில் அமைவது.

இதன் நுவல் பொருள் வாழ்க்கையின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளான வீரதீரச் செயல்கள், காதல், வெறுப்பு, அன்பு, இரக்கம், குடும்ப வாழ்க்கைப் பிரச்சினை போன்றவையாகும். இயற்கை இறந்த ஆற்றல்களில் அல்லது மீ இயற்கைச் செயல்களில் அவர்கள் கொண்ட நம்பிக்கைகளும் ஒரு கணிசமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. இதில் இடம் பெறும் காதல், அன்பு, இரக்கம், வீரம், அக்கால மக்களுக்குச் சுவையூட்டி மகிழ்விப்பன. இதனுடைய அமைப்பும் நடையும் நேரடியானதும் விறுவிறுப்பானதும் விரைந்து கதை சொல்லும் இயல்புகளோடும் சிறுபிள்ளைத்தனமான முதிர்ச்சியடையாததும் ஆகும். அதே நேரத்தில் ஆற்றல் வாய்ந்ததுமாகும் என்பர் ஹட்சன்.

அல்லி அரசாணி கதை, மதன காமராசன் கதை,விக்கிர மாதித்தன் கதை, நல்லதங்காள் கதை, இராசா தேசிங்குகதை. கட்டபொம்முகதை, அண்ணன்மார் சுவாமிகதை, காஞ்சாகிபுகதை போன்றவைகள் பிற்காலத்திய நில உடைமைச் சமுதாயச் சிந்தனைகளைப் பிரதிபலிக்கின்ற கதைபொதி பாடல்களாகும்.

இவ்வகைக் கதை பொதி பாடல்களிலிருந்தே புராணங்களும் உலக மகா காப்பியங்களும் வளர்ந்தன என்பது அறியத்தக்கது.

தெய்வ வணக்கப் பாடல்களும், இயற்கையைத் தம் வசப்படுத்த மந்திரங்களும், இனக்குழுக்களின் மக்களிடையில் வாய்மொழியாக வழங்கி வந்தன. தொடக்கக் காலத்தில் சமுதாய உணர்வுகளைப் பிரதிபலித்த கதைகள் காலப்போக்கில் குழுத் தலைவர்களைப் பற்றிய கதைகளாக வளர்ந்தன. பிற்காலத்தில் குழுக்களில் வேலைப் பிரிவினைகள் ஏற்பட்டுச் செல்வங் காரணமாக மக்களுக்கிடையில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் தோன்றின.

இந்த நிலையில், "குலங்கள் ஒன்று சேரும் பொழுது வென்றடக்கப்பட்டு அரசர்களோடு இணையும் பொழுதும் பழங்காலம் பற்றிய புராணங்கள் தோன்றின. தெய்வங்களைப் பற்றியும் வம்சங்களைப் பற்றியும் பல கதைகளைக் குழுத் தலைவர்களுக்காகவும், அரசர்களுக்காகவும் பௌராணிகர்கள் படைத்தார்கள்" என்று புராணங்கள் தோன்றிய வரலாற்றுநிலையை விளக்குகிறார் பேராசிரியர் நா. வானமாமலை.

காப்பியம் என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. கவி என்னும் வடமொழிச் சொல் கவிதையையும் கவிஞனையும் குறிக்கும். கவியால் செய்யப்படுவது காவியம். காவியம் தமிழில் காப்பியமாயிற்று. வடமொழியில் காவியம், மகாகாவியம் என்று இரு சொற்கள்

உள்ளன. தமிழில் பெருங்காப்பியம், சிறு காப்பியம் என்பர். பெருங்காப்பியம் என்று நம்மால் அழைக்கப்படும் மகாபாரதமும், இராமாயணமும் வடமொழியில் இதிகாசங்கள் எனப்படும். காப்பியம் என்ற சொல் முதன்முதலாக இடம் பெறுவது மணிமேகலையில் தான். அடுத்துப் பெருங்கதை, சிந்தாமணி ஆகிய நூல்களில் இச்சொல் இடம் பெறுகிறது. அடியார்க்கு நல்லார் இதைத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்பர்.

காப்பியங்கள் வளர்ச்சிக் காப்பியம் (Epic of growth) என்றும், கலைக்காப்பியம் (Epic of Art) என்றும் இருவகைப்படும். நாட்டில் வழங்கி வரும் கதைகளையும், கதை பொதிபாடல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்வது வளர்ச்சிக் காப்பியம் எனப்படும். இராமாயணம், மகாபாரதம், சிலம்பு, மேகலை போன்றவை இவ்வகையுள் அடங்கும். புலவன் ஒருவன் முற்றிலும் தன் கற்பனையாற்றலால் படைக்கும் கதைப் போக்கில் அமைந்த இலக்கியமே கலைக் காப்பியம் எனப்படும். சிந்தாமணி, பெருங்கதை போன்றவற்றை இதற்குச் சான்றுகளாகக் கூறலாம்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கினுள் ஒன்று குறையினும் அது பெருங்காப்பியம் ஆகாது காப்பியமாகும்.

"அறமுதல் நான்கினும் குறைபாடு உடையது

காப்பியம் என்று கருதப்படுமே" (தண்டியலங்காரம் - 10)

சிலம்பும் மேகலையும் தமிழ்க் காப்பியங்களுள் காலத்தால் முந்தியவை. இவற்றை இரட்டைக் காப்பியம் என்றும் வழங்குவர். சிலப்பதிகாரம் சமண முனிவராகிய இளங்கோவடிகளால் இயற்றப்பெற்றது. மணிமேகலை பௌத்த சமயத்தவரான சாத்தனாரால் எழுதப்பட்டது. அரசாட்சியில் தவறு செய்தவர்களை அறக்கடவுள் தண்டிக்கும் என்பதும், பத்தினிப் பெண்ணைச் சான்றோரும் போற்றுவர் என்பதும், ஊழ்வினை தவறாமல் தண்டனை கொடுக்கும் என்பதும் சிலம்பின் அடிக்கருத்துக் கொள்கைகள் (Theme). அரசன் குடி தழுலிக் கோலோச்ச வேண்டும். இல்லையென்றால் அவனுக்கும் தண்டனை உண்டு என்ற குரலைச் சிலப்பதிகாரத்தில் முதன் முதலாகக் கேட்க முடிகிறது. ஊழ்வினை சங்ககாலம் முதல் பேசப்பட்டு வந்தது என்றாலும், நீதி நூல்களில் அது மிகுதியாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. சிலம்பு, மேகலைக் காப்பியங்களில் அது கதை வடிவத்தில், நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

சிலம்பும் மேகலையும் வெவ்வேறு மதத்தைச் சார்ந்தவர்களால் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் கற்புடைமையைப் போற்றுவதிலும் ஊழ்வினையை வலியுறுத்துவதிலும் இயற்கை

இறந்த நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறுவதிலும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன.

இரண்டு காப்பியங்களிலும் கற்புடை மகளிராகச் சிறப்பிக்கப்படுபவர் கண்ணகி, ஆதிரை ஆகிய இருவரும் வணிகர் குலப் பெண்கள் என்பது ஓர் ஒப்புமை ஆகும். நிலமானிய கலாச்சாரத்திற்கும், வணிகக் கலாச்சாரத்திற்கும் இடையில் ஏற்பட்ட மோதலைச் சிலம்பில் நன்கு காண முடிகிறது என்றாலும் கதைபொதி பாடல்களைப் போல் நம் பழங்காப்பியங்கள் சமுதாய நல நாட்டத்தின் அடிப்படையில் ஆளுவோரைத் திருத்துவதாகவும் நல்லொழுக்க விதிமுறைகளை வலியுறுத்துவதாகவும் அமைந்திருப்பது அறியத்தக்கது. எனவே, காப்பியங்கள் சமுதாய உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு எனலாம். இவ்வாறு சொல்லுவதால் அவைகள் பொது மக்களின் இலக்கியமாக இருந்தன என்று கொள்ள முடியாது. அவைகள் சாராம்சத்தில் பெருங்குடி மக்களான நிலவுடைமையாளர்களின் பொழுது போக்குக்காக அமைந்தவை.

'Epas' என்னும் கிரேக்கச் சொல்லின் பொருள் 'சொல்' என்பதாகும். பின்னர் பேச்சு, அல்லது கதை, ஒரு பாட்டு, வீரப்பாட்டு (A Heroic Poem) என்று அதன் பொருள் விரிவடைந்தது. எனவே அவை வீரர்களைப் பற்றியும், அவர்களின் தீரச்

செயல்களைப் பற்றியும் பாடப் பெற்ற எளிய கதைகளிலிருந்து வளர்ந்திருக்க முடியும் என்பது அறிஞர்களின் முடிவு. காவியங்களில் ஹோமரால் கிரேக்க மொழியில் இயற்றப் பெற்ற இலியட்டும் (Iliad), ஒடிசியும் (Odyssey) பழமை வாய்ந்த காப்பியங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. காவிய இலக்கியத்தின் பெருமை உணர்ந்தவர்கள் அவற்றை மனிதனுடைய ஆன்ம இயக்கத்தின் மாபெரும் செயல் என்பர்.

காவியம் என்பது மனித நாகரிக வளர்ச்சியில் தோன்றியது ஆகும். மேலும், அளப்பரும் ஆற்றல் வாய்ந்த தனி மனிதனை மையமாகக் கொண்டு அவனுடைய வெற்றிகளையும், மக்கட் பிரச்சினைகளையும் பற்றிய நீண்ட கதைப்பாடல் என்றும் கூறலாம். பாட்டு வடிவிலமைந்த இலக்கியங்களில் முதலில் தோன்றியது காவியமாகவே இருக்க முடியும் என்பர் வின்செஸ்டர்.

காவியத்திற்கு உணர்ச்சியோடு புறவுலக நிகழ்ச்சிகளைக் காணும் பார்வை இன்றியமையாதது. தன்னுணர்ச்சிப் பாக்கள் கவிஞனின் சொந்த அனுபவங்களையே முதன்மைப்படுத்துவன. ஆனால், காவியத்திற்குத் தன்னையும் கடந்து புறவுலக நிகழ்ச்சிகளைக் காணும் விரிந்த பார்வை தேவைப்படுகிறது.

இத்தகைய மனநிலை மனிதனுக்குத் தொடக்கத்திலேயே வளர்ந்திருத்தல் அரிது.

காப்பியம் இயற்றுபவனின் தன்னுணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல் ஓர் இனத்தின் உணர்வுப் பிரதிபலிப்பாகவோ, ஒரு காலத்தின் பிரதிபலிப்பாகவோ அமைகிறது. நாட்டில் வழங்கும் கதைகள், பழங்காலம் முதல் வழங்கி வரும் நாட்டுப் பாடல்கள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பாகவும், வளர்ச்சியாகவும் மலர்வது. எனவே, காவியம் தனி ஒரு ஆசிரியரின் உணர்ச்சிப் புலப்பாட்டுப் பாடலாக அமையாமல் பலர் கருத்துக்களின் தொகுப்பாக அமைகிறது என்கிறார் ஹட்சன்.

வடமொழிக் காப்பியங்கள்

வடமொழிக் காப்பியங்களில் காலத்தால் முந்தியவை மகாபாரதமும், இராமாயணமுமாகும். இவை இதிகாசங்கள் எனப்படும். இவற்றுள் மகாபாரதத்தை வியாசரும் இராமாயணத்தை வால்மீகியும் இயற்றினர். இவை இரண்டும் வெகுகாலமாக மக்களிடையே வழங்கி வந்த இந்திய மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாக அமைந்துவிட்ட இலக்கியச் செல்வங்களாகும்.

மகாபாரதம் உலக மகா இலக்கியங்களை எல்லாம் விட அளவில் பெரியது. நமது தேசத்தில் பூர்வகாலத்து வழங்கிய பல்வேறு அறிவுத் துறைகளும் இதில் காணப்படும். பாரத சமுதாயத்தாருடைய கனவுகளும், விருப்பங்களும், நோக்கங்களும், மனத்திற்கு உவகையூட்டும் கதைகளும் இதில் விளங்குகின்றன. இதனை ஒற்றுமையுள்ள ஓர் இதிகாசம் என்று கூறுவதெல்லாம் உபசாரந்தான். பல இதிகாசங்கள் ஒன்று சேர்ந்தமைந்த ஒரு பெரும் பேரிலக்கியம் என்றே இதனைக் கூறுதல் வேண்டும்' என்பார் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை.

பரத வமிசத்து அரசன் குரு என்பவனின் வழியில் வந்த கௌரவர்கள் குருக்ஷத்திரம் என்ற நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் கௌரவ அரச வம்சத்தாரிடையில் நிலஉடைமை காரணமாக ஏற்பட்ட குடும்ப விவகாரம் பெரிய போராக முடிகின்றது. இந்த யுத்தம் உண்மையில் நடந்திருக்க முடியும். இவற்றைப் பற்றிய நாட்டுப் பாடல்கள் வழங்கி வந்தன. இன்னாரென்று அறிய முடியாத யாரோ ஒரு கவிஞர் இந்த நாட்டுப் பாடல் செய்திகளைத் தொகுத்து ஒரு வீர சரிதமாக அமைத்தார். அவரை வியாசர் என்கிறோம். இச்சரித கதையே மகாபாரதத்தின் உட்கருவாக அமைந்தது.

காலம் செல்லச் செல்ல மேற்குறிப்பிட்ட குருகேத்திர நிகழ்ச்சிக்கு நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முந்திய வீரர்களைப் பற்றிய கதைகள் வாய்மொழிப் பாடல்கள் புராணக் கூறுகள் எல்லாம் கலந்து மகாபாரதமாக உருவாகிவிட்டது.

பாரதக் கதையைக் கூர்ந்து நோக்கினால் அது தோன்றிய காலத்தை நம்மால் கணித்து விட முடியும். பாரதக் கதை பதினெட்டு நாட்கள் நடந்த போரைப் பற்றியது. போர் ஏன் நடந்தது? சொத்துடைமை காரணமாக, அதாவது பாண்டவர்களின் சொத்துக்களை துரியோதனனும் அவன் தம்பிமார்களும் கவர்ந்து கொண்டனர். பெரிய குழு சிறிய குழுவான தம் பங்காளிகள் சொத்தைக் கவர்ந்து கொண்டது. இழந்த சொத்தைத் திரும்பப் பெறுவதற்குப் பாண்டவர் போர் செய்கின்றனர். ஆகவே, பாரதக் கதை சொத்துடைமை தோன்றிவிட்ட ஒரு சமுதாய அமைப்பில் தோன்றியது என்பது உண்மை. இந்திய மண்ணில், குருகேத்திரப் பகுதியில் சொத்துடைமை எப்பொழுது தோன்றியது என்பது மானிடவியலார் கணிக்க வேண்டிய ஒன்று.

பேராசிரியர் வானமாமலை கூறுவது போல், குருகேத்திர யுத்தத்திற்கு முன்பே வாய் மொழியாகத் தெய்வ வணக்கப் பாடல்களும், இயற்கையைத் தம் வசப்படுத்த மந்திரங்களும்

குழுக்களின் வரலாறுகளும் மக்களிடையே வழங்கி வந்தன. பின்னால் சமுதாயத்தில் சொத்துடைமை ஏற்பட்டு அதன் பயனாய் வேலைப் பிரிவினை உருவாகி, செல்வத்தால் மக்களுக்கிடையே வர்க்க ஏற்றத் தாழ்வுகள் தோன்றிய நிலையில் வீரர்களான தனி மனிதர்களின் செயல்களைப் பற்றியக் கதைகள் தோன்றின.

இந்த அடிப்படையில், போரில் வெற்றி பெற்ற பாண்டவர்களின் வீரத்தைப் பாராட்டும் கதைகள் தோன்றலாயின. மேலும், பல கதைகளும் அவற்றோடு சேர்ந்து கொண்டன. ஆகவே தான் பழங்கால வீரக் கதைகள், நீதிக் கதைகள், கடவுளர்களைப் பற்றியக் கற்பனைக் கதைகள், யுத்த வருணனைகள், புரோகிதர்களுக்குரிய செய்யுள்கள் தத்துவம் சட்டம் போன்ற பல செய்திகள் மகாபாரதத்தின் உள்ளடக்கமாக அமைந்தன.

பாரதத்தில் பதினெட்டுப் பருவங்கள் உள்ளன. அவை வருமாறு: 1.ஆதிபருவம், 2.சபாபருவம். 3.வனபருவம், 4.விராடபருவம். 5.உத்தியோகப்பருவம், 6.பீஷ்மபருவம், 7.துரோணபருவம், 8.கர்ணபருவம், 9.சல்லியபருவம், 10.சௌப்திகபருவம், 11.ஸ்திரீபருவம், 12.சாந்திபருவம், 13.அனுசாஸன பருவம், 14.அசுவமேதபருவம்,

15.ஆசிரமவாசிகபருவம்,

16.மௌஸலபருவம்,

17.மகாபிஸ்தானிகபருவம், 18.ஸ்வர்க்கா ரோஹணப் பருவம்.

மகாபாரதத்தின் பாதி அளவு பாரதக் கதை பற்றியது. மறுபாதி கதைகள், உபாக்கியானங்களும், நீதி வாக்கியங்களும் நிரம்பி உள்ளன என்பர் பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை.

மகாபாரதக் கதைகளும் புராதன வரலாறுகளும் வசன நடையில் சிலவும், வசனமும் செய்யுளும் கலந்த சம்பு நடையில் சிலவும் அமைந்துள்ளன. இப்போது அதில் ஒரு இலட்சம் சுலோகங்கள் உள்ளன என்பர். வியாசர் கூறியவை 20,000 சுலோகங்கள். இதைப் போன்ற பல செய்திகள் காலப் போக்கில் இடம் பெற்றவை.

மகாபாரதத்தின் உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி பற்றிய இலக்கியக் கொள்கைகள் அனைத்தும் அதற்கே உரியவை. காரணம் அதற்கு ஒப்பான நூல் உலகத்தில் இல்லை. அதன் கொள்கைகளைப் பிறநூல் கொள்கைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பேச முடியாது. குமரி முதல் இமயம் வரை வாழ்ந்த மக்களின் கற்பனை வளமெல்லாம் பெற்ற ஒரே நூல் பாரதம். ஆகையினால் அதனுடைய இலக்கியக் கொள்கைகளைச் சில விதிமுறைகளுக்குள் அடக்குவதென்பது இயலாத ஒன்று. இந்திய

மண்ணில் தோன்றிய எல்லா வகையான இலக்கியங்களும் ஒவ்வொரு வகையில் பாரதக் கருத்துக்களைத் தாங்கியுள்ளன.

பாரதத்தில் பழங்காலத்து முதிராத குழு முறைச் சமுதாய நாகரிகம் முதல் அரசின் தோற்றமான வீரயுக நாகரிகம் வரை காணமுடியும். இத்தன்மையான சிறப்பைக் கண்டு வியந்த பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை, இது "ஒரே ஆசிரியர் இயற்றியதுமன்று, இதனைத் தொகுத்தவர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியருமன்று. இவ்விதிகாசத்தைக் கவிதைக் காடு என்றுதான் சொல்லுதல் வேண்டும். சிறுசிறு செடிகளுக்கும் புதர்களுக்கும் இடையே தோன்றும் அழகிய புஷ்பங்கள் போல, அங்கங்கே கவிதை நயமும் காணப்படுகிறது. உருவமற்று மயங்கிக் கிடக்கும் கொடிப் பிணங்களுக்கிடையே என்றும் நிலவதற்கு இலக்கியச் சுவையும் மிகவும் ஆழ்ந்த ஞானக் கருத்துக்களும் மலர்ந்து திகழ்கின்றன" என்கிறார்.

இராமாயணம், பாரதத்தை நோக்க இலக்கியக் கொள்கையில் மாறுபட்டதாகத் தெரிகிறது. பாரதத்தைவிட அளவில் சிறியது, அமைப்பில் ஒழுங்கும் முறையும் உள்ளது. இராமாயணம் ஒரு தன்னேரில்லாத வீரத் தலைவனுடைய வரலாற்றைக் கூறும் காப்பியம், பாரதத்தைத் தொகுத்தவர் வேதங்களைத் தொகுத்த வேதவியாசர், ஒரு ரிஷி.

இராமாயணத்தைத் தொகுத்தவர் வான்மீகி முனிவர் என்ற கவிஞர். இவர் மக்களிடையே வழங்கிய ஒரு மாவீரனைப் பற்றிய செய்திகளை முறையாகத் தொகுத்த ஆதி கவியாவார். வான்மீகி ராமாயணம் 'ஆதிகாவியம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. காரணம் பாரதத்திற்கு முந்தியது என்ற பொருளில் அன்று. காவிய நெறிகளைப் பின்பற்றிப் பாடியவர்களில் இவரே முற்பட்டவர் என்ற காரணத்தால் அவரை ஆதிகவி என்றும், அவரால் செய்யப்பட்ட காவியத்தை ஆதிகாவியம் என்றும் அழைப்பர்.

பிற்காலக் காவியக் கவிஞர்களுக்கெல்லாம் வரிச்சட்டமாய் வான்மீகியின் படைப்பு அமைந்தது. இராமாயணம் காவிய அமைப்பு முறையில் செய்யுளின் பொருளைக் காட்டிலும் உருவத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பது ஒன்று. உவமை, உருவகம் முதலிய அலங்காரங்களுடன் செய்யுள் அமைந்திருப்பது இதன் மற்றொரு சிறப்பாகும். இச்சிறப்புக்களோடு தோன்றிய காவியங்களில் இராமாயணம் முதலாவதாகையால் அது ஆதிகாவியம் எனப்பட்டது.

அதில் ஏழுகாண்டங்கள் உள்ளன. முதலும், ஏழும் ஆகிய காண்டங்கள் பிற்காலத்தில் சேர்க்கப் பெற்றவை என்பது அறிஞர்களின் முடிவு. அவ்விரு காண்டங்களில் சில முரண்பாடான செய்திகளும், மொழி. செய்யுள் நடையில்

வேறுபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. மேலும். பால காண்டமான முதல் காண்டத்திலும், உத்தர காண்டத்திலும் இராமன் திருமாலின் அவதாரம் என்ற செய்திகள் உள்ளன. இடையில் காணப்படும் இக்கருத்துக்கள் இடைச் செருகலாகும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிவு. ஆதிகாவியத்தில் இராமன் ஒரு மாவீரனாகவே பேசப்படுகிறான்.

இராமாயணத்தின் மூலக்கதையும் ஏனைய காப்பியங்களைப் போல, மக்களின் வாய்மொழிக் கதைகளிலிருந்து உருவான ஒன்றுதான். குசன், லவன் என்பவர்களைப் போன்ற பாணர்கள் இக்கதையைப் பாடியதாகவும் அதைக் கேட்டுப் பிறர் பாடியதாகவும் ஒரு காலத்தில் அதைக் கேட்ட வால்மீகி என்னும் கவிஞன் ஒரு காவியமாகச் செப்பமுற அமைத்திருக்கலாம் என்றும் கருதுகின்றனர்.

இராமாயணத்தின் பாவிசத்தை "அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும்" என்று சுருக்கிச் சொன்னாலும் மாற்றான் மனைவியைக் கவர்வது பாவம், ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, நன்மை வாழும் தீமை அழியும் என்பன இதன் பிற அடிக்கருத்துக்கள் எனலாம்.

சமூக வரலாற்று அடிப்படையில் பார்த்தால், ஆரியர்கள் தெய்வீகத் தன்மை படைத்தவர்கள். அவர்களின் அதிகாரத்தை எதிர்த்த மண்ணின் மைந்தர்கள், அடிமைகள், அசுரர்கள், அரக்கர்கள், இராட்சதர்கள் என்று வருணிக்கப்பட்டு காலந்தோறும் சில அவதார புருஷர்கள் தோன்றி அவர்களை அழித்ததாகப் பல கதைகள் தோன்றின. இராமாயணமும் அப்படிப்பட்ட ஒன்று.

இராமாயணம் வலியுறுத்தும் கருத்துக்களைக் கூர்ந்து நோக்கினால் ஒருத்திக்கு ஐந்து கணவர் என்ற குழுமுறைச் சமுதாய நாகரிகத்திலிருந்து வளர்ச்சி அடைந்து ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்னும் நாகரிக காலமான நில உடைமைக் கலாச்சாரத்தைப் பிரதிபலிப்பது என்பது விளங்கும். அதாவது பாரதத்திற்கு வெகுகாலம் பிந்தியது என்றாகிறது.

இராமாயணக் கதை இந்திய மக்கள் பெரும்பாலோரிடம் செல்வாக்குப் பெற்ற கதை. இந்திய மொழிகள் பலவற்றில் வால்மீகியைத் தழுவி எழுந்த இராமாயணங்கள் பல. தமிழில் தோன்றிய கம்பராமாயணம் வால்மீகியைத் தழுவியது என்றாலும் பல்வேறு கோணங்களில் ஒரு மகா காவியமாகவே விளங்குகிறது.

சுருங்கச் சொன்னால் தண்டியலங்காரம் கூறுவது போல் காப்பிய இலக்கணம் அனைத்தும் அமைந்த முதல் காப்பியம் வால்மீகி ராமாயணம். அதன் தலைவன் செயற்கரும் செயல்களைச் செய்த தன்னேரில்லாத தலைவன், அறத்தின் நாயகன், யாராலும் வெல்லப்பட முடியாதவன், ஆண்டவனின் அவதாரம். தலைவனைப் போலவே காப்பியத் தலைவி சீதையும் தன்னேரில்லாத் தனிப் பண்புகள் நிறைந்த கற்பின் கொழுந்து, பொற்பின் செல்வியாவாள்.

மக்கள் பாடலாக அல்லது வாய்மொழிப் பாடலாக இருந்து வந்த பழங்கதையை வால்மீகி கதையாக்கியுள்ளார். இது ஆதிகாவியம் எனப்பட்டாலும் பாரதக் கதைகளின் செல்வாக்கு இராமாயணத்தில் உண்டு என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிவு.

தண்டியலங்காரமும் தமிழ்க் காப்பியங்களும்

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருளைப் பயக்கும் காப்பியத்தில் இடம் பெறும் வருணனை எத்தகையது எனக் காண்போம். கதைப் போக்கில் அமைந்த இலக்கியங்களில் சிறப்பாகக் காப்பியங்களில் வருணனை இடம் பெறுதல் இயல்பு. காப்பிய இலக்கணம் கூறும் தண்டியலங்காரமும் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

"மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்

இருசுடர்த் தோற்றம் என்றினையன புனைந்து

நன்மணம் புணர்தல் புனல்விளை யாடல்"

(தண்டியலங்காரம் -08)

போன்ற வருணனைகள் இடம் பெறல் வேண்டும் என்பர் தண்டியார். இந்த வருணனைத் தமிழ்க் காப்பியங்களில் இடம் பெறுவதைக் காண்போம்.

சிலப்பதிகாரத்தில் செங்குட்டுவன் தன் தேவியோடு மலைவளங் காணச் செல்கிறான். அங்கு மலையின் வளங்களும், அங்குக் கிடைக்கும் பொருள்களும் வருணிக்கப்படுகின்றன. செங்குட்டுவன் நீலமலைக்கு வந்தபோது கண்ணகி புட்பக விமானத்தில் மேலுலகம் சென்ற செய்தியைக் குறவர்கள் அவனுக்குத் தெரிவிக்கின்றனர். செங்குட்டுவனும் கண்ணகிக்குக் கோயில்கட்ட வேண்டிய கல்லை இமயத்திலிருந்து கொண்டு வரத் திட்டமிட்டான்.

மணிமேகலையில் மலைவளம் ஏதும் பேசப்படவில்லை. பெருங்கதை 'குறிஞ்சி நிலங்கடந்து' என்ற பகுதியில் மலை வருணனை இடம் பெறுகிறது.

தமிழ் முதற் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தில் கடலாடு காதையிலும் பிற இடங்களிலும் கடல் பற்றிய வருணனை

மிகுதியாக உண்டு. கடல்துறைப் பட்டினமான பூம்புகார் மிகச் சிறப்பாக வருணிக்கப்படுகிறது. மணிமேகலையில் கடலால் சூழப்பட்ட மணிபல்லவத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது கடல் வருணனை இடம் பெறுகிறது. கம்பராமாயணத்தில் கடல் வருணனை படலத்தில் கடல் மிக அழகாக வருணிக்கப்படுகிறது.

சிலப்பதிகாரம் நாடுகாண்காதை என்னும் பகுதி உழவர் பெருமக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையை அழகுற விளக்குகிறது. மேலும், அங்கு உள்ள வயலும், சோலையும், தோப்பும், துறவும் பற்றிய வருணனைகள் இடம் பெறுகின்றன.

சிந்தாமணியும் கம்பராமாயணமும் நாட்டு வருணனையை நூலின் தொடக்கத்திலேயே விரிவாக வருணிக்கின்றன. கம்பராமாயணத்தில் இடம் பெறும் மருத நில வருணனை மிகச் சிறந்த கற்பனை நயம் மிக்கது. சிந்தாமணி ஏமாங்கத நாடு, நாட்டுவளம், மழை வளம், பயிர் வளம் முதலியவற்றைச் சிறப்பாக வருணிக்கிறது. மணிமேகலையில் நாட்டுவளம் இடம் பெறவில்லை.

சிலம்பு, மணிமேகலை, சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் ஆகிய காப்பியங்களில் நகர வருணனை மிகுதியாகவே இடம் பெறுகிறது. சிலப்பதிகாரம் புகார், மதுரை, வஞ்சி ஆகிய சோழ பாண்டிய, சேரர் தலைநகர்களை மிக அழகாக வருணிக்கிறது.

இந்நகரங்களில் நடைபெற்ற தொழில்கள், செல்வச் சிறப்பு, மாடமாளிகைகள் மிகச் சிறப்பாக வருணிக்கப்படுகின்றன. மணிமேகலையில் புகார், மதுரை, வஞ்சி, காஞ்சி ஆகிய நகரங்கள் வருணிக்கப்படுகின்றன. கம்பராமாயணத்தில் நாடும் நகரமும் தனித்தனிப்படலங்களில் வருணிக்கப்படுகின்றன.

மேலும் அயோத்தி, மிதிலை, இலங்கை போன்ற நகர்கள் மிகச் சிறந்த முறையில் வருணிக்கப்படுகின்றன. சிந்தாமணியில் ஏமாங்கதநாடு, நாட்டுவளம், மழைவளம் ஊர்களின் சிறப்புக்கள் நாமகள் இலம்பகத்தில் 48 பாக்களில் வருணிக்கப்படுகின்றன. அடுத்து, தலைநகர் இராசமாபுரம், புடைநகர், இடைநகர், அகழ், மதில், அகநகர், பரத்தையர்தெரு. ஆவண வீதிகள், அரசர் வீதி போன்ற நகரச் சிறப்புக்கள் 68 பாக்களில் வருணிக்கப்படுகின்றன.

காப்பியங்களில் பருவம் சிறப்பாக வருணிக்கப்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் இளவேனிற் காலம் கற்பனை நயத்தோடு வருணிக்கப்படுகிறது. வேனிற்காதையில் இடம் பெறும் பருவ வருணனைக் கற்று இன்புறத்தக்கது. கம்பராமாயணத்தில் இடத்திற்கேற்ப பருவங்கள் வருணிக்கப்படுகின்றன. மணிமேகலையில் பருவ வருணனை இடம் பெறவில்லை.

காப்பிய வருணனைகளில் தவறாமல் இடம் பெறுவது திங்களும், ஞாயிறும் எனலாம், 'மகாபாரதம், இராமாயணம் ஆகியவற்றில் சந்திரனும், சூரியனும் பல்வேறு கோணங்களில் வருணிக்கப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரம் திங்களைப் போற்றுவதில் தொடங்குகிறது. கண்ணகியிடம் காய்கதிர்ச் செல்வனான கதிரவன் அசரீரியாகக் கோவலன் கள்வன் அல்லன் என்றும் கூறுகிறான். பின்னர் கண்ணகி பார்ப்பார், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர், போன்றோர் ஒழித்துத் தீத் திறத்தார் பக்கமே சேர்க என்றபோது மதுரையை எரித்து மாபெரும் பத்தினி சபதத்தை முடிக்கிறான் கதிரவன்.

சங்க அகப்பாக்களில் சிறப்பாகப் பேசப்பட்ட செய்தி ஐந்திணைப் பகுதியாகும். தமிழ்க் காப்பியங்களிலும் இந்த ஐந்திணைப் பொருள்கள் தக்கவாறு இடம் பெறுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் ஐந்திணைச் செய்திகள் மிகவும் அழகிய முறையில் இடம் பெற்றுள்ளன. அடியார்க்கு நல்லார் தம் பதிக உரையில் சிலப்பதிகாரத்தில் அமைந்து கிடக்கும் ஐந்திணைக்கும் முதல், கரு, உரி என்ற மூன்று பொருள்களையும் மிகவும் சிறப்பாக நூலிலிருந்தே எடுத்துக் காட்டுகிறார். முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்று சொல்லிப் பின் பாலையையும் சொல்கிறார். பாலைக்கு ஒழுக்கம் கூறிய தொல்காப்பியர் நிலம்

கூறவில்லை என்பதை நாம் அறிவோம். தொல்காப்பியர் கூறாத பாலை நிலத்தின் இயல்பை.

**"முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து
நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்
பாலைஎன் பதோர் படிவங் கொள்ளும்"**

(சிலப்பதிகாரம் காடுகாண் காதை - 64-66)

என்கிறார் இளங்கோவடிகள். மேலும், காடுகாண் காதை, வேட்டுவவரி முதலியவற்றில் பாலை வருணிக்கப்படுகிறது. நாடுகாண் காதையில் மருதமும், கடலாடு காதையில் நெய்தலும், ஆய்ச்சியர் குரவையில் முல்லையும், குன்றக்குரவையில் குறிஞ்சியும் வருணிக்கப்படுகின்றன.

பெருங்கதை பொருள் செறிந்த நீண்ட கதையாதலால், எவ்விதக் குறையுமின்றி ஐந்திணைச் சிறப்பும் பல இடங்களில் பேசப்படுகின்றது என்பார் மு.அருணாச்சலம் தொடக்கத்தில் பத்திராபதி என்ற யானை உதயணனையும் வாசவதத்தையையும் சுமந்து கொண்டு செல்வதைச் சொல்லும் போது மருதம், முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை என்ற நிலங்களை விரிவாகத் தனித்தனிக் காதைகளில் உரைக்கின்றார். நெய்தல் சொல்லப்படவில்லை.

காப்பியத் தலைமக்களைப் பற்றிப் பார்ப்பதற்கு முன்னர் நம் முன்னோர்கள் இலக்கியத்தில் இடம் பெறும் மாந்தர் (Character) பற்றி என்ன கொள்கை உடையவராய் இருந்தனர் என்பதை இலக்கிய இலக்கண நூல்களின் துணைக் கொண்டு அறிந்து கொள்வது பயனுடையதாகும். சங்கப் பாக்கள் அகம், புறம் என்று பிரித்துப் பேசப்படுகின்றன. அவற்றில் அகத்திணைப் பாக்களில் சில மாந்தர்கள் காணப்படுகின்றனர். அவர்களுள் தலைவன், பாங்கன், பாகன் போன்றோர் ஆண்பாற் பாத்திரங்கள். தலைவி, தோழி, செவிலித்தாய், நற்றாய், பரத்தை போன்றோர் பெண்பாற் பாத்திரங்கள். இவர்களைப் பற்றித் தொல்காப்பியம்,

"மக்கள் நுதலிய அகனைந் திணையும்

சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப் பெறா அர்"

(தொல்காப்பியம் - 1000)

என்று கூறுகின்றது.

ஐந்திணை பற்றி வரும் காதற் பாக்களில் இடம் பெறும் பாத்திரங்கள் அவர் இயற்பெயரால் சுட்டப்படக் கூடாது என்பது இதன் பொருள். அவர்களை 'நாடன்', 'பொருப்பன்' முதலிய பெயர்களாலும் குறிக்கலாம். இது தமிழ் இலக்கிய மரபு. வடமொழியிலுள்ள ருதுஸம்ஹாரத்திலும், மேக தூதத்திலும் காளிதாசர் பாத்திரங்களை இயற்பெயரால் குறிக்கவில்லை.

ஷேக்ஸ்பியரின் 'சானட்ஸ்' (Sonets) என்னும் காதற் பாடல்களிலும் பாத்திரங்களின் இயற்பெயர் சுட்டப்படவில்லை. இயற்பெயர் இடம்பெறாத பாடல்களில் தான் தனிப்பட்ட காதற்சுவை தோன்றமுடியும். இந்த அடிப்படையில் தொல்காப்பியர் விதி செய்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது என்பார் பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை. இது ஒரு மரபு. இம்மரபோடு வேறு இரண்டு மரபுகளையும் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

"பெருமையும் உரனும் ஆடூஉ மேன"

(தொல்காப்பியம், களவு 7)

"அச்சமும் நாணும் மடனு முந்துறுத்த

நிச்சமும் பெண்பார்க்கு உரிய என்ப"

(தொல்காப்பியம், களவு-8)

இதன்படி, பாடல்களில் இடம் பெறும் ஆண்பாற் பாத்திரங்கள் பெருமை, அறிவு, வலிமை உடையவராகப் படைக்கப்படல் வேண்டும். பெண்பாற் பாத்திரங்கள் அச்சம், நாணம், மடம் ஆகிய பண்புகள் உள்ளவர்களாகப் படைக்கப்படல் வேண்டும். ஆண்கள் உயர்ந்தவர்களாகவும், பெண்கள் தாழ்ந்தவர்களாகவும் கருதப்பட்டது உடைமைச் சமுதாயச் சிந்தனையாகும். உலகம் முழுதும் இக்கொள்கை இருந்து வந்தது. அரிஸ்டாட்டில் தம் துன்பியலில் இவ்வாறு கூறுவது நினைவு கொள்ளதக்கது.

காப்பியப் பாத்திரங்கள்

புறப்பாடல்களில் பாத்திரங்கள் இயற்பெயரால் அழைக்கப் படுகின்றன. இப்பாடல்களிலும் கரிகாலன், நெடுஞ்செழியன் போன்றவர்களின் கொடைச் சிறப்பு, வீரம் முதலிய சில பண்பு நலன்கள் மட்டுமே காட்டப்படுகின்றன. அவர் கூறுவது மகாபாரதம், இராமாயணம் போன்ற வடமொழிக் கதைகளையா அல்லது தமிழில் இருந்த பழங்கதைகளையா என்பது தெரியவில்லை. எதுவாயினும் தொன்மத்தின் பாத்திர இயல்பு பற்றி அவர் கூறாதது ஆய்வுக்குரியது.

அடுத்து கதை மாந்தர்களைப் பற்றிப் பேசுகின்ற ஒரே பழைய இலக்கணம் தண்டியலங்காரமாகும். அதுவும் வடமொழி இலக்கணங்களைப் பற்றியே சில செய்திகளைச் சொல்கிறது. வடமொழி இலக்கணங்களுள் மிகவும் பழமையானதும் மிகச் சாதாரணமாகக் கருதப்பட்டதுமான, ஆசார்ய தண்டி இயற்றிய "காவியதர்சம்" காவியத்தின் இலக்கணத்தை வகுக்குமிடத்தில் காவிய நாயகன் பற்றியும் சொல்கிறது. "தன்னிகரில்லாத் தலைவனை உடைத்தாய்" என்னும் தண்டி கூறும் செய்தி காவியதர்ச சூத்திரத்தின் மொழி பெயர்ப்பே என்பர் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை.

தன்னிகரில்லாத் தலைவன் என்பது வடமொழி. கிரேக்க மொழி இலக்கியங்கள் கூறுகின்ற உலகப் பொதுவான செய்தியெனலாம். அக்கொள்கையை நடப்பியலுக்குப் புறம்பான, வெறும் மரபு என்றுதான் சொல்ல முடியும்.

தண்டியலங்காரம் பிற்காலத்தைச் சார்ந்ததாயினும் அது கூறுகின்ற தன்னேரில்லாத் தலைவன் பற்றிய கொள்கை எந்த அளவுக்குத் தமிழ்க் காப்பியங்களுக்குப் பொருந்தி வருகிறது என்பதைக் காண்போம்.

சிலப்பதிகாரக் கதைத் தலைவன் கோவலன் தண்டி இலக்கணங்களுக்குக் கட்டுப்படாதவன். கண்ணகியைத் தன்னிகரில்லாத் தலைவி என்று சொல்லலாம். அவள் தன்னிகரில்லாத் தலைவியாக இருப்பதால் தான் மனித இயல்புகளைக் கடந்த தெய்வீகத்தன்மை பொருந்தியவளாய்க் காணப்படுகிறாள். என்றாலும் கண்ணகி நடைமுறையில் காணப்பட முடியாத வெறுங்கற்பனைப் படைப்பு அன்று. கதைத் தலைவன் கோவலன் கதையில் அதிகமான இடத்தைப் பெறாவிட்டாலும் ஓரளவுக்கு நடைமுறைப் பாத்திரம் எனலாம். சிலப்பதிகாரம் தோன்றிய காலத்தில் பிரபுக்களுக்கும் வணிகர்குடிப் பெருமக்களுக்கும் பரத்தமை என்பது அன்றாடப் பொழுது போக்குகளில் ஒன்று.

குடும்பத் தலைவன் பரத்தையர்களோடு தொடர்பு கொண்டதன் காரணமாகக் கதறிக் கண்ணீர் வடித்த தலைவியர் சங்க அகப் பாடல்களில் ஏராளம். சங்க காலத்தில் பெருவழக்காக இருந்த ஆண்களின் பரத்தன்மை இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்ககாலம் வரை நீடித்திருந்தது. கோவலன் இதற்கு விதிவிலக்கானவன் அல்லன். அந்த வகையில் அவன் பொருளிழந்து மனம் போனவாறு பேசுவதும் மாதவியைப் பழித்துப் பேசுவதும் நடைமுறைக்கு ஏற்றதே என்றாலும் கோவலனின் பாத்திரப் படைப்பு நிறைவான ஒன்று என்று சொல்ல முடியாது.

கோவலனைப் போல் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனும் ஓரளவுக்கு நடைமுறைப் பாத்திரம் எனலாம் என்றாலும் தான் நீதி தவறியது அறிந்தவுடன், 'பொன்செய் கொல்லன் தன்சொல் கேட்ட யானோ அரசன் யானே கள்வன்' எனக் கூறி உயிர்விட்டதாகக் கூறுவது அவன் பாத்திரப்படைப்பை லட்சியமாக்குகிறது.

சீவகசிந்தாமணியின் தலைமைப் பாத்திரமான சீவகன் தன்னேரில்லாத் தலைவனாகத் திகழ்கிறான். அவன் காமக் கலையில் சிறந்தவனாக விளங்கிப் பல பெண்களை மணந்து சிற்றின்பத்தில் திளைக்கிறான். பல போர்களில் வெற்றி பெறுகின்றான். பல கலைகளில் வல்லவனாகத் திகழ்கிறான்.

தேவதைகளும் இவனுக்கு உதவி செய்கின்றன. அடுத்து மணிமேகலையில் கதாநாயகன் சிறப்புறவில்லை. செயற்கரிய செயல்களைச் செய்யவல்ல தன்னேரில்லாத் தலைவியாக அமுதசுரபி ஏந்திய மணிமேகலை விளங்குகிறாள்.

சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் பெண்களைச் சிறப்பிக்க எழுந்தனவாகையால் காப்பியத்தின் மையமாகவும், தலைமைப் பாத்திரமாகவும், லட்சியப் பெண்கள் படைக்கப் பட்டுள்ளனர்.

பெருங்கதையிலும் கதைத் தலைவனான உதயணன் பெருவீரனாயிருந்தாலும் வாசவதத்தையின் சிறப்புகளே விஞ்சியிருக்கின்றன.

மணிமேகலை, பெருங்காதைகளில் இடம் பெறும் தலைமைப் பாத்திரங்கள் ஈ.எம்.ஃபாஸ்டர் கூறுவது போல, தட்டைப் பாத்திரங்களே. இத்தட்டைப் பாத்திரங்கள் நடைமுறை வாழ்க்கைப் பிரதிபலிப்பாக இல்லாமல் வெறுங் கற்பனைப் பாத்திரங்களாக உள்ளன. இதிகாசங்களிலும் இப்படிப்பட்ட பாத்திரங்களைக் காணமுடியும். அவர்களின் காதல் அற்புதக் காதல் (Romantic love), உத்தமமான லட்சியக் காதலாக இருக்கும். தலைவி தலைவனைத் தெய்வமாக வழிபடுவான். தலைவியைப்

பத்தினித் தெய்வமென்று தலைவனே புகழ்வான். தலைவன், வீரம், ஈகை முதலிய நற்பண்புகள் மிக்கவனாக இருப்பான்.

ஆனால், காவிய மாந்தராயினும் இதிகாச மாந்தராயினும் எல்லோரும் ஒருவரைப் போலவே இருப்பர். இவர்களின் பெயர்களில் தான் வேறுபாடு. "எனவே ஒருவர்க்குரிய சரிதையைப் பிறிதொருவருக்கு ஏற்றிக் கூறினாலும் பொருத்தமாகவே இருக்கும்" என்பர் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை என்றாலும் கண்ணகியும், மாதவியும் புராணக் கற்பனை மிகுந்த பாத்திரங்களாயினும் தட்டைப்பாத்திரம் என்று கூறமுடியாது.

பாத்திரப் படைப்பில் எல்லா இயல்புகளும் நிறைந்த பல பாத்திரங்களை உருவாக்கிய பெருமை கம்பனுக்கு உண்டு. கம்பனுடைய இராமனும், சீதையும் வார்ப்படங்கள் தான். இருப்பினும் காப்பியத் தலைமை மாந்தர் என்னும் அளவில் பார்த்தால் இராமன் சீவகனைப் போல் காப்பியத் தலைமைப் பாத்திரங்களுக்கேற்ற பண்புகள் அனைத்தும் நிறைந்தவன். பெண்பாற் பாத்திரங்களில் மணிமேகலை, சீதை ஆகியோரை காப்பியப் பண்புகள் நிறைந்தவர் எனலாம். கண்ணகி காப்பியப் பண்புகள் நிறைந்த போர்க்குணம் நிறைந்த குடும்பப் பெண்.

காப்பியத் தலை மக்கள் நடைமுறை வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாக இல்லாமல் சில கொள்கையின் அடையாளமாகப் படைக்கப்படுவர். இது காப்பிய இலக்கியத்தில் தலைமை மாந்தர் பற்றிய கொள்கை எனலாம்.

இன்பமும் - வீழ்ச்சியும்

'உடலை வளமாகவும் வனப்பாகவும் பேணிக் காப்பது அவர்தம் முதன்மைக் குறிக்கோள். வஞ்சனை இல்லாப் பொருள் சேர்ப்பது அதனை அடுத்தது. இளமையும் நட்பும் இணையும் செழிப்பு இறுதியானது' என வாழ்விலக்கிய நோக்கை மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். ஒருபுடை ஒப்புமை கருதிச் சொன்னால் கிரேக்கர்களும் இன்பமும், பொருளும், அறமும் நாடியவர்தாம் எனலாம். இன்பம் என்றால் எத்தகைய இன்பம் என்பதில் தான் வள்ளுவருக்கும் கிரேக்கர் களுக்கும் கருத்தில் வேறுபாடு காணப்படுகிறது. 'காதலித்ததை அடைவது இன்பம்" (To attain what one loves) என்பது அவர் சித்தாந்தம்.

இந்நிலை நமக்கு வியப்பை அளிக்கிறது -உண்டல் இன்பம் என்றால் உண்டு கொண்டே குடித்தல் என்றால் அதற்கு வரையறை இன்றிக் குடித்தல், புலனின்பம் துய்த்தல் என்றால் அதற்கு ஆண், பெண் வேறுபாடு இன்றி மகிழ்தல் எனக் கருதிய கிரேக்கர்களின் வாழ்வு வள்ளுவரால் எற்றுக்

கொள்ளப்படுவில்லை.

பண்பாடு

குலையுமாறு

மேற்கொள்ளப்படும் புலனுகர்வு வேட்கையினால் இனமே அழிந்து போகும் என்பதை.

'பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலக அதுவின்றேல்

மண்புக்கு மாய்வது மன்'

(குறள் -996)

எனத் தம் குறளில் உலகிற்கே எச்சரிக்கை விடுத்தார். பழந்தமிழ்ச் சமுதாயம் வள்ளுவர் விடுத்த சிந்தனைக் கருத்துக்களுக்குச் செவி மடுத்திருத்தல் வேண்டும். இல்லையெனில், இன்பத்தில் எளியராய் இருந்த சங்ககாலத்து மக்கள் கிரேக்க இனம் போல் மண்புக்கு மாய்ந்திருப்பர்.

கிரேக்க உரோம எழுத்தாளர்கள் தம்முடைய ஒழுக்கத் தத்துவங்களைப் பெரும்பாலும் பரந்து விரிந்த உரை நடை நூல்களாகவே எழுதினர். செனெக்கா, மார்க்குஸ் அறேலியஸ் போன்ற தத்துவ ஞானிகள் தம் நூல்களில் பல இடங்களில் காலத்தை வறிதே கழிக்காமல் அறத்திலும் மெய்யுணர்விலும் ஈடுபடுதல் சால நன்று என்பர். ஏனென்றால் வாழ்க்கை நிலையமையுடைத்து என்று அறவுரை பகர்வர். வள்ளுவர் இது குறித்துத் தம் கருத்தைப் பலபட விரித்துச் சொல்லாமல் ஒரே அடியில் அதே கருத்தை,

"வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் அஃதொருவன்

வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல்"

(குறள் - 38)

என்றும்,

"அன்றறிவாம் என்னாது அறம் செய்க மற்றது

பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை"

(குறள் - 36)

என்றும் கூறுவர்.

மனித பிறப்பின் உயர்வும் - தாழ்வும்

மனித இனத்தின் உயர்வும் தாழ்வும் மனிதப் பிறப்பினாலும் உருவினாலும் அமைவன அல்ல. உடல் வளத்தால் உயர்வினைக் குறிக்கும் கொள்கையும், குறைப் பிறவிகள் வாழத்தக்கன அல்ல என்ற கருத்தும் வள்ளுவரால் முற்றிலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

"பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான்"

(குறள் - 972)

என்பர். வடிவின் சிறுமை நோக்கி எள்ளாமை வேண்டும் என்பதை,

"உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டுமுரள் பெருந்தேர்க்கு

கச்சாணி அன்னா ருடைத்து"

(குறள் - 667)

என உருவு நோக்கி மதித்தலைச் சிறுமை என வள்ளுவர் சீறுவர்.

கை,கால் ஊனமோ உடல் ஊனமோ உடையார்

வாழத்தக்கவர் அல்லர் என்ற கருத்தை அறவே வள்ளுவர்

வெறுக்கிறார். அவர் குறைப் பிறவிகளையும் உடல் ஊனமுற்றோரையும் குறையுடையவர் அல்லர் என்கிறார். முழுப் பிறவிகளாயிருந்து முயற்சி அற்றவரே குறைப்பிறவிகள் பழியுடையோர் - என்பதை,

"பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று அறிவறிந்து

ஆள்வினை யின்மை பழி"

(குறள் -618)

என்று உலகச் சமுதாயச் சிந்தனைக்கு உரம் ஊட்டுவர்.

ஒழுக்கமும் - பண்பும்

பிளாட்டோவிற்கும் அரிஸ்டாட்டிற்கும் அன்று அவர்கள் நாட்டில் அமைத்த நகர அரசுகளே உலகமாய் இருந்தது. கிரேக்கர்களே பண்புடையவர்கள். ஏனையோர் பண்பற்றவர்கள் என்பதும் இவர்களுடைய கொள்கையாய் இருந்தது. சான்றாக அரசின் தலைநகர் கடலிலிருந்து ஐந்து கல் அப்பால் ஒதுங்கியிருக்க வேண்டும் என்பது அரிஸ்டாட்டில் கருத்து - காரணம் துறைமுகத்திற்கு வரும்போது வேற்று நாட்டார்தம் தொடர்பால் குடிமக்கள் கெட்டுப்போய் விடுவர் என்ற அச்சமாகும். வள்ளுவரோ உலகின் எந்தத் திசையிலும் அமையும் அரசினை எண்ணுகிறார். கல்வியை அத்தகைய உயர் அரசினுக்கு வழிசொல்லும் பாதையாகக் காட்டுகின்றார்.

"யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்

சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு"

(குறள் - 397)

என்பர் வள்ளுவர். மொழியாலும், பண்பாட்டாலும், இடத்தாலும், பழக்கத்தாலும், வழக்கத்தாலும், ஒழுக்கத்தாலும் வேறுபடும் உலக மக்களை இணைப்பதே கல்விச் சிந்தனையாய்க் கருதினார்.

அரசிற்கு ஏற்ற சூழல் சூழலுக்கு ஏற்ற ஒழுக்கம். ஒழுக்கத்திற்கு ஏற்ப வாழ்வு என Relative Ethics எனப்படும் ஒப்பீட்டு ஒழுக்க முறையை அரிஸ்டாட்டில் ஆதரிக்கிறார். வள்ளுவர் ஒப்பீட்டு முறையை ஆதரிக்கவில்லை. சங்க காலத்து நிலவழி வாழ்க்கை அமைந்தது உண்மைதான் என்றாலும் ஒழுக்கம் என்னவோ ஒன்றாய் இருந்தது. சான்றோரும் அவர் தாம் எழுதிய நூல்களும் ஒழுகலாற்றிற்கு அடிப்படையாய் அமைந்தன. அவற்றை ஆராயாது மேற்கொள்ளுதல் பொருந்தாது என்பதனை,

"எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு"

(குறள் - 423)

என்று குறிப்பின் வழிச் சுட்டுவர் வள்ளுவர்.

பிளாட்டோ அறிவும் அறமும் ஒரு பொருட் சொற்கள் என்று எண்ணுகிறார். அரசியலைப் பொறுத்தவரை வள்ளுவருக்கும் உலகில் அறநூல் படைத்த ஏனைய அறிஞர்களுக்கும்

பெரியதொரு வேறுபாடு உண்டு. வள்ளுவர் நிலன் ஆள்பவனின் கடமைகளைச் சொன்னார். நிலன் ஆள்பவருக்கு உறுதுணையாய் அமையும் அமைச்சர்களின் கடமைகளைச் சொன்னார். குடிமக்களின் கடமைகளைச் சொன்னார். இல்வாழ்வானுக்கு இது காண் அறம் எனக் கடமையைச் சுட்டினார். நிலன் ஆள்பவனுக்கு உரிமை இது எனக் கூறவில்லை. அமைச்சர் இது இதனை உடைமையாக்கலாம் என்று விதிக்கவில்லை. குடிமக்களுக்கு என்ன என்ன உரிமைகள் உண்டு என்று காட்டவில்லை. இது குறித்து தவத்திரு தனிநாயக அடிகள் குறிப்பிடும்போது வள்ளுவர் இயங்க அரசிற்கு (Dynamic State) வழி வகுத்ததாகக் கூறுவர்.

கிரேக்க ஞானியும் - வள்ளுவரின் சான்றோனும்

'சான்றோன்' எனப்படுபவன் கிரேக்க நாட்டில் உண்டு. Agathos என்று அழைக்கப்படுபவன் வீரன். பண்பாட்டின் காப்பாளன். வள்ளுவன் காட்டிடும் சான்றோனும் வீரனே. உரோமானிய ஸ்டாயிக்வாதிகள் காட்டும் சான்றோனுக்கும் தமிழ்ச் சான்றோனுக்கும் பல ஒற்றுமைகள் உண்டு. இருவரும் புறங்கூறார், பயனில சொல்லார். வெகுளார், நிலையாமை உணர்வார், உயிர் துறக்க அஞ்சார், மானம், பெருமை, சான்றாண்மை, பண்புடைமையைச் சால நிரம்பப் பெற்றவர்.

ஒரே ஒரு வேறுபாடுதான் தமிழ்ச் சான்றோனுக்கும் உரோமானிய ஞானிக்கும் உண்டு. உரோமை ஞானி நாட்டு வாழ்க்கையிலும் வீட்டு வாழ்க்கையிலும் ஈடுபாடு கொள்ளாதவன். கிரேக்க ஞானி துறவி போல் தனியே வாழ்கிறான். வள்ளுவர் காட்டும் தமிழ்ச் சான்றோனோ தனி மனிதனல்ல. சான்றாண்மைப் பண்புடையவன்.

"ஊழி பெயரினும் தாம் பெயரார் சான்றாண்மைக்

காழி எனப்படு வார்"

(குறள் - 989)

சால்பு எனும் கடலுக்குக் கரை போன்று விளங்கும் யாரும் சான்றோராகலாம், வள்ளுவர் காட்டும் சான்றோர்க்கு துறவு தேவையில்லை. இல்லறத்திலிருந்து துறவின் தன்மையைக் கடைப்பிடிக்க முடியும் என்னும் வேறுபாடு வள்ளுவரிடம் மட்டுமே உண்டு.

'ஒன்றே குலம்' என்ற மனப்பான்மை மேல் நாட்டு உலகச் சிந்தனை வரலாற்றில் முதன் முதல் ஸ்டாயிக்வாதிகளால் போற்றப்படுகிறது.

மார்க்ஸ் ஔரேலியஸ் இது குறித்துக் கூறும்போது 'நான் பகுத்தறிவும் கூட்டுறவும் உடையவன். நான் அன்டோலைனஸ் என்பதால் உரோமுக்கு உரியவன். நான் மனிதன் என்பதால் உலகிற்கு உரியவன்' என்றார்.

சங்கத்துச் சான்றோர் கவிதைகளில் தம் ஊர் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்து உலகிற்குச் சிந்தனைக் கருத்துக்களைக் கூறினர். ஆனால் வள்ளுவரோ மன்னுயிர்களைக் கண்டு ஞாலத்துக்கும் அறிவுறுத்துகின்றார். 'உலகம்' என்ற சொல்லையும் 'ஞாலம்' மற்றும் 'வையம்' மன்னுயிர் போன்ற சொற்கள் உலகை நோக்கி உரைக்கப்பட்டவை. வள்ளுவரின் உலகளாவிய சிந்தனையினை நெஞ்சத்திலிருத்திய டாக்டர்.ஜி.யூ.போப் அவர்கள் திருவள்ளுவரை 'மக்கள் அனைவரின் புலவர்' என்றும் 'உலகப் புலவர்' என்றும் போற்றுவதைக் காணலாம்.

'புலால் மறுத்தல்' மூலம் வள்ளுவர் புலால் உண்ணாமை நோன்பிற்கு உலக மக்களை அழைத்தவர். ஸ்டாயிக்வாதிகள் உயிரைக் காத்தனரே அன்றிப் புலால் உண்ணுதலைக் கைவிடவில்லை. வள்ளுவரோ,

"அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை" (குறள் - 321)

என்றும்,

"தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறிது

இன்னுயிர் நீக்கும் வினை" (குறள் - 327)

என்றும் மார்க்ஸ் அரேலியஸ்சிற்கும் செனக்காவிர்கம் புலப்படாத புலால் உண்ணாமைப் பண்புகளைப் புலப்படுத்துகிறார்.

விர்ஜில் உழவனும் - வள்ளுவரின் உழவனும்

விர்ஜில் (Virgil) என்ற உரோமானிய கவிச் சக்கரவர்த்தி வேளாண்மைத் தொழிலைப் பற்றி எழுதிய நூலுக்கு ஜார்ஜிக்ஸ் என்று பெயர். இதனை 'உழவுத் தொழில்' என்பர். விர்ஜிலின் கருத்தும் வள்ளுவர் கருத்தும் உழவைப் பொருத்த மட்டில் வியக்கத்தக்க அளவில் ஒற்றுமை உடையன. ஓரிரு சான்றுகளைக் காண்போம்.

'நிலத்தினை நன்றாய் உழுது காற்றாட விட்டுப் பின்னர் எருவிடுதல் நன்று' என்பர் விர்ஜில், வள்ளுவரும் இக் கருத்தைக் குறளில் ஏற்கின்றார்.

"தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்தெருவும்

வேண்டாத சாலப் படும்"

(குறள் -1037)

விர்ஜில் நிலத்தினை உழுவதோடு எரு விடுதல் அவசியம் என்பர். வள்ளுவர் இக்கருத்தினை 'ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்டபின் நீரினும் நன்றதன் காப்பு' என்பர்.

மேலை நாட்டு அறநூல்களுக்கும் திருக்குறளுக்கும் ஏராளமான ஒற்றுமைகள் உண்டென்றாலும், வேறுபடும் கருத்துக்களில் கருத்து முற்றிலும் மாறுபடக் காண்கின்றோம்.

தம்மபதமும் – வள்ளுவரும்

இந்திய நாட்டு அறநூல்களில் தம்மபதம் காலத்தால் முந்தியது திருவள்ளுவர் கண்டிப்பாகப் புத்த தருமத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும். தம்ம பதம் அறம், வீடு எனும் இரு அடிப்படையில் தான் தன் கொள்கைகளை வகுக்க, அறம், பொருள், இன்பம் என்று மூன்று உறுதிப் பொருள்களின் அடிப்படையில் குறள் வழி காட்டும். புத்தருடைய ஒழுக்கவியல் பெரிதும் துறவிகளுக்கென்றே வகுக்கப்பட்ட ஒழுக்க இயல் ஆகும். வள்ளுவர் துறவிகளை மதித்தார். ஆயின் இல்லறத்தைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார். வள்ளுவரின் நூல் இல்லறத்தின் சாசனமாக விளங்க, புத்தரின் நூல் துறவறத்தின் ஆசனமாக விளங்குகிறது.

விதி, ஊழ், வினைப்பயன் ஆகியவற்றில் தம்ம பதமும் திருக்குறளும் பல இடங்களில் கருத்தொற்றுமை உடையன. தம்மபதம் 'தீவினை செய்தவன் இங்கும் வருந்துகிறான் இறந்த மறுபிறப்பிலும் வருந்துகிறான். இரண்டு உலகங்களிலும் வருந்துகிறான். அவன் தன் தீவினைப் பயன் கண்டு வருந்திக் கலங்குகிறான்' என்கின்றது. தம்மபதம் கூறும் இதே கருத்தை வள்ளுவர்,

"தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை

தீயினும் அஞ்சப் படும்"

(குறள் - 202)

எனத் தீ சுட்ட இடத்தை மட்டுமே அழிக்கும். தீயவை இம்மை மறுமை எனும் இருமையும் தாக்குவதால் தீயினும் அஞ்சப்படும் என்பர்.

தம்ம பதத்திற்கும் திருக்குறளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு பெரிது. ஏனெனில் இவ்வேறுபாடு புத்தருக்கும் வள்ளுவருக்கும் உள்ள கொள்கை வேறுபாடாகும்.

புத்தர் துறவி, அரசை வெறுத்தவர். தன் மனைவியை விட்டு நீங்கியவர். எனவே, தம்ம பதம் இல்லறத்தைப் பற்றிப் பேசவே இல்லை. அரசு போகத்தை விட்டு நீங்கிய புத்தர் தம் நூலில் அரசியல் பற்றி எழுதவே இல்லை. உலக மக்களை உலகியல் இன்ப சிந்தனையை விடுத்து நல்வழிச் சிந்தனையை நாட மக்களிடம் நேரடியாகச் சென்று போதனைகள் புரிந்தவர் புத்தர்.

சமயப் பிரச்சாரம் குறளில் இல்லை. சுருங்கச் சொன்னால் குறளுக்குச் சமயம் என்று ஒன்று இல்லை. தம்மபதத்தில் தக்கார் எனக் கொள்ளப்படுபவர் துறவிகள். ஏனையோர் தகவிலர் என்பதாம். குறளுக்கோ உலக வாழ்வோடு இவ்வாழ்க்கையில் இணைந்தவனே தக்கவன். அவன் துறவிகளுக்கும். உறுதுணையாய் இருப்பவன். இங்ஙனம் உலகச் சிந்தனையில் இவ்விரு அறநூல்களும் தம்மில் தாம் வேறுபடுகின்றன.

மாதிரி வினாக்கள்

1. தமிழ் மொழியின் சிறப்பு குறித்து விளக்குக.
2. செம்மொழி இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் குறித்து விவரி.
3. தமிழின் தொன்மை – விளக்குக.
4. செம்மொழியின் பண்புகள் யாவை?
5. தமிழ் செம்மொழி என்பதை நிறுவுக.

அலகு - 5

செம்மொழித் தமிழ் இலக்கியங்கள்

கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் இயற்றப்பெற்ற நாற்பத்தொரு நூல்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாக ஏற்கப்பெற்றுள்ளன.

1. தொல்காப்பியம்
2. நற்றிணை
3. குறுந்தொகை
4. ஐங்குறுநூறு
5. பதிற்றுப்பத்து
6. பரிபாடல்
7. கலித்தொகை
8. அகநானூறு
9. புறநானூறு
10. திருமுருகாற்றுப்படை
11. பொருநராற்றுப்படை
12. சிறுபாணாற்றுப்படை
13. பெரும்பாணாற்றுப்படை
14. முல்லைப்பாட்டு
15. மதுரைக் காஞ்சி

16. நெடுநல்வாடை
17. குறிஞ்சிப்பாட்டு
18. பட்டினப்பாலை
19. மலைபடுகடாம்
20. நாலடியார்
21. நான்மணிக்கடிகை
22. இன்னாநாற்பது
23. இனியவை நாற்பது
24. கார்நாற்பது
25. களவழி நாற்பது
26. ஐந்திணை ஐம்பது
27. ஐந்திணை எழுபது
28. திணைமொழி ஐம்பது
29. திணைமாலை நூற்றைம்பது
30. பழமொழி
31. சிறுபஞ்சமூலம்
32. திருக்குறள்
33. திரிகடுகம்
34. ஆசாரக்கோவை
35. முதுமொழிக் காஞ்சி

36. ஏலாதி

37. கைந்நிலை

38. சிலப்பதிகாரம்

39. மணிமேகலை

40. முத்தொள்ளாயிரம்

41. இறையனார் களவியல்

இவையாவும் செவ்வியல் பண்புகள் பெற்றனவாக ஏற்கப்பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், இறையனார் களவியல் எனும் இரண்டும் செவ்வியல் தகுதிகளைப் பெற்றுள்ள இலக்கண நூல்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியம் உலகில் தோன்றியுள்ள மிகப் பழையமையான இலக்கண நூல்கள் இரண்டனுள் ஒன்றாகும். இந்நூல் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கும் முந்தையது. மற்றொன்று சமஸ்கிருத மொழியிலுள்ள அஷ்டாத்யாவி ஆகும். தொல்காப்பியம் ஒரு முழுமையான இலக்கண நூலாகும். மொழியின் கட்டமைப்பாகிய எழுத்தொலி, சொல், தொடர் என்பன மட்டுமே அஷ்டாத்யாயீ முதலிய இலக்கண நூல்களில் விவரிக்கப்படுகின்றன. இவை மொழியின் புற அமைப்புக்

கூறுகளாகும். ஆனால் தொல்காப்பியம் மொழியின் அக அமைப்பாகிய பொருளுக்கும் (கருத்திற்கும்) இலக்கணம் கூறுகிறது. மேலும், இந்நூல் தமிழுக்கு மட்டுமே உரியதாகிய அக, புற இலக்கியக் கொள்கைகளையும் விவரிக்கிறது.

தொல்காப்பியக் கருத்துக்கள் தொன்மையான தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய மரபுகளைப் பின்பற்றியனவாகும். தொல்காப்பியனார் ஆங்காங்கே வெளிப்படையாகச் சுட்டிச் செல்கிறார். இந்நூலின் இலக்கணக் கருத்துக்கள் பிற்காலத்தில் தோன்றிய நன்னூல், இலக்கண விளக்கம் முதலான நூல்களுக்கு விதைகளாக வினங்குகின்றன. சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தொல்காப்பியத்தில் விவரிக்கப்படுகிற விதிகளுக்குள் அடக்கப்பெற்ற வார்ப்புக்களாகக் காட்சி அளிக்கின்றன.

தொல்காப்பிய இலக்கணச் செய்திகள் இக்காலத்தைய மொழியியல் கருத்துக்களுக்கு முன்னோடிகளாகத் தோற்றமளிக்கின்றன. குறிப்பாக, தொல்காப்பியத்திலுள்ள பிறப்பியலை. மொழியியலாரின் ஒலிப்பியலுக்கான தொன்மைக்கால மாதிரி நூல் என்றும் கூறலாம்.

தொல்காப்பியனார் கருத்துக்களைச் சில சொற்களில் அடக்கிச் செறிவாக எளிய நடையில் விவரிக்கிறார்.

எழுத்தெனப் படுப

அகரமுதல் னகர இறுவாய் முப்பஃது என்ப,

மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்

என்பன போன்று நூற்பாக்கள் யாவும் எளிய பழகு தமிழ் இயற்சொற்களில் ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம் மொழி, இலக்கியக் கொள்கைகளை விவரிக்கிற நூலாக மட்டுமன்றி, பண்பாட்டு மரபுகளையும் பதிவு செய்து காப்பாற்றும் பெட்டகமாகத் திகழ்கிறது.

அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்

நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப,

உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று.

என்பன போன்ற நூற்பாக்கள் தொல்தமிழகத்தின் பண்பாட்டு வரலாற்றுக் குறிப்புக்களாகும்.

இறையனார் களவியல்

அகப்பொருள் பற்றிய இலக்கண நூல் இது. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் இறையனார் எனும் புலவரால் எழுதப்பெற்ற அறுபது நூற்பாக்கள் இதில் உள்ளன. இதற்குக் கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நக்கீரர் எனும் புலவர் கவிதைச் சுவை நிறைந்த விளக்க உரையினை வரைந்துள்ளார். அவ்வரையே

முத்தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தமைக்கான முழுமையான சான்றாகும்.

இறையனார் களவியல் தொல்காப்பியத்தில் விவரிக்கப் பெற்றுள்ள களவு, கற்பு எனும் காதல் ஒழுக்கக் கருத்துக்களை அடியொற்றி எழுதப்பெற்றுள்ளது.

தொல்காப்பியம் தலைவன் கூற்று, தலைவி கூற்று என அகத்திணை மாந்தர்களின் கூற்றுக்களின் அடிப்படையில் விரிவாக இலக்கணம் கூறுகிறது. ஆனால் இறையனார் அகப்பொருள் கருத்துக்களை மையப்படுத்தித் தொகுத்து விவரிக்கிறது.

ஓதல்காவல் பகைதணி வினையே

வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்

றாங்கவ் வாறே அவ்வயின் பிரிவே

என்பது கற்பொழுக்கத்தின்போது தலைவன் பிரிகிற சூழல்களைத் தொகுத்துத் தருகிறது. இத்தகைய விவரிப்பு முறையே பின்னாளில் எழுதப்பெற்ற நம்பியகப் பொருள் முதலிய அகப்பொருளிலக்கண நூல்களில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியங்கள்

திராவிட மொழிகள் பலவற்றைக் கண்டறிந்து, அவற்றைப் பயின்று, அவற்றிற்கு ஒப்பிலக்கணம் எழுதியவர் பேராயர்

இராபர்ட் கால்டுவெல்; திராவிட மொழியியலின் தந்தை எனும் சிறப்பிற்குரிய மொழியறிஞர். இவர், 'மிகத் தொன்மையான வளமை மிகுந்த, மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் அமைக்கப்பெற்ற மொழி (the oldest richest and most highly organised) ஐயத்திற்கு இடமின்றித் தமிழ் மட்டுமே' என்று புகழ்மாலை சூட்டுவதற்குக் காரணமானவை சங்க இலக்கியங்களே ஆகும்.

"சங்க இலக்கியங்கள் சமயம் சாராதவை, தலையாய செவ்விலக்கியங்கள், தன்னுணர்ச்சிப் பாக்களுக்கு அளவு கோலாகக் கருதப்படுகிற பிண்டரின் (Pinder) கவிதைகளினும் மேலானவை, பிற இந்திய மொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்களில் உள்ள செயற்கைத் தன்மை இவற்றில் இல்லை. இவை இயற்கைத் தன்மை நிறைந்தவை" என்று பியர் மெயில் (Pierre Meile) எனும் அறிஞர் கூறுகிறார்: கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஆர்.ஈ.ஆஷர், "சங்கப் பாடல்களைத் தரத்தில் விஞ்சியவை உலக இலக்கியத்தில் இல்லை (They are unsurpassed in world literature)" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க இலக்கியத்திலுள்ள 2358 பாடல்களும் பல்வேறு காலத்தில் தமிழகத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்த தொழில், இனம், சமயம், பொருளியல், வாழ்க்கைத் தகுதியால் வேறுபட்ட புலவர்களால் பாடப்பெற்றவை. இப்புலவர்கள் கி.பி.

2ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தைய காலங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆவர்.

செவ்விலக்கியப் பண்புகள் அனைத்தையும் ஒருசேர ஒருங்கே ஒழுங்காகப் பெற்ற இலக்கியம் சங்க இலக்கியங்களாகும். இவை தொன்மைக் காலத்திலிருந்து தமிழுக்கே உரிமை உடைய இலக்கிய மரபைப் பின்பற்றி எழுதப்பெற்றவை. குறிப்பிட்ட விதிகளை எல்லைகளாக நிறுத்தி அவற்றுக்குள்ளே - அவ்விதிகளை மீறாது கட்டுப்பாட்டுள் ஒழுங்காக அமைக்கப்பெற்ற பாடல்களைக் கொண்டவை. தொல்காப்பிய விதிகளும் சங்கப்பாடல்களும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று மாதிரியாகக் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பிய விதிகளை மாதிரியாகக் கொண்டு சங்கப்பாடல்கள் எழுதப்பெற்றனவா? சங்கப்பாடல்களைத் தரவுகளாக ஏற்றுக்கொண்டு தொல்காப்பிய விதிகள் அமைக்கப்பெற்றனவா? என வினாவும் அளவிற்கு இரண்டிற்குமிடையே நெருக்கம் காணப்படுகிறது.

திணைகளை அடித்தளமாகக் கொண்டு அக, புற ஒழுக்கங்களை நாடகமுறையில் விவரிக்கிற சங்கப் பாடல்கள் தமிழர்களுக்கு மட்டுமே உரிமையுடைய இலக்கிய மரபாகும். இது வேறு எந்த மொழியிடமிருந்தும் கடனாகப் பெறப்பட்டது இல்லை.

ஆனால் சங்கத் தமிழின் அக ஒழுக்கங்கள் சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு போன்ற மொழிப் பாடல்களில் தழுவப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, பக்திப் பாடல்களில் தமிழின் அக இலக்கிய மரபு நாயக-நாயகி பாவனையாக ஏற்கப்பெற்றுள்ளது. இவை பிற்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு விதைகளாகவும் காணப்படுகின்றன. பக்தி இலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், இக்காலக் கவிதைகள் என எல்லாக் காலத்தும் இதனைக் காண முடியும்.

யாக்கைக்கு

உயிர்இயைந் தன்ன நட்பின் அவ்வயிர்

வாழ்தல் அன்ன காதல்

சாதல் அன்ன பிரிவரி யோளே

எனும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையிலா மகாகவி பாரதியின்,

காதல் காதல் காதல்

காதல் போயின்

சாதல் சாதல் சாதல்

எனும் கவிதைக்கு விதையாக அமைந்துள்ளன.

சங்கப் பாடல்களில் எந்தவொரு சமயச் சார்பும் இடம்பெறவில்லை. அது உலகமாந்தர் அனைவரையும்

ஒருங்கிணைத்து, உயர்ந்த வாழ்க்கை வாழ்தற்கு
வழிகாட்டுகிறது.

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்,

நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும்

அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்,

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே

என்பன போன்ற விழுமிய அறக்கருத்துக்கள் பலவற்றால்
பொலிந்து சங்க இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன.

சங்கப் பாடல்கள் கருத்து ஆழமிக்க சில தூய தமிழ்ச்
சொற்களால் இனிய ஓசையுடன் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இவற்றில்
வெற்றுக் கற்பனையாகிய செயற்கைத்தனம் இல்லை.
இயற்கையாக, அன்றாட நடப்பியலைப் படம் பிடித்துக்
காட்டுவனவாக விவரிப்புக்கள் உள்ளன.

பாலை நிலத்தில் வெப்பமிகுதியால் மரங்கள் வாடி இலை
உதிர்ந்து நிழலற்றுக் காணப்படுகின்றன. இதனைப்
பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ எனும் கலித்தொகைப் புலவர்,

வறியவன் இளமைபோல் வாடிய சினையவாய்

சிறியவன் செல்வம்போல் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி

என்று பாடுகிறார். மனித வாழ்க்கையும் பண்புகளும் இயற்கை நிகழ்வோடு இணைத்து, கருத்தாழத்துடன் சொற்செறிவுடன் அமைக்கப்பெற்ற நடப்பியல் விவரிப்பை இதில் காணலாம்.

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே

காதல் மனித இனம் முழுமைக்கும் பொதுவான உலகளாவிய உணர்வாகும். இக்காதலில் இருவர் மனங்கள் பிரித்தறிதற்கு இயலாதவாறு பிணைதலைக் குறுந்தொகைப் புலவர் இத்துணைச் சிறப்பான உவமையின் வழிப் புலப்படுத்துகிறார். கருத்தாழம், சொற்செறிவு, எளிய சொல்லாட்சி எனச் சிறந்த செவ்விய கவிதையின் இலக்கணம் யாவும் செறிந்த பாடல் இது. இதைப் போன்ற கவிதைச் சுரங்கமாகச் சங்க இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றமையாலேயே, அவை உலக அரங்கில் ஒப்புயர்வற்றவனவாகப் போற்றப்படுகின்றன.

இரட்டைக் காப்பியங்கள்

சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் ஆகும். இவை இரண்டும் கோவலனின்

குடும்பத்தைச் சார்ந்த கண்ணகி, மணிமேகலை எனும் இரு புரட்சிப் பெண்மணிகளைப் பற்றி எழுதப்பெற்றவை. சிலப்பதிகாரத்தின் ஆசிரியர் சேர இளவரசர் இளங்கோவடிகள். மணிமேகலை ஆசிரியர் சீத்தலைச் சாத்தனார். இருபெரும் புலவர்களும் ஒரே காலத்தில் நட்புடன் வாழ்ந்தவர்கள் என்பது கூறப்படுகிறது.

சிலப்பதிகாரம்

சிலப்பதிகாரம் தமிழில் இந்நாளில் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள கவிதை வடிவிலான, கதை இலக்கியங்களான காப்பியங்களுள் காலத்தால் முந்தையது. படிக்குந்தோறும் படிக்குந்தோறும் புதிய சிந்தனைகளும் உட்பொருள்களும் எண்ணத்தில் வரவழைக்கிற இனிய முருகியல் வாய்ந்த செவ்விலக்கியம் இது.

சிலப்பதிகாரம் தமிழகத்தில் தமிழர்களிடையே இருந்த கண்ணகி, கோவலனை மையமாகக் கொண்ட தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் கருவாகக் கொண்ட இலக்கியமாகும். இதன் கருத்துக்களும் செய்யுள் வடிவமும் தமிழ் மொழிக்கு மட்டுமே தனி உரிமை உடைய சொத்தாகும். இவ்விலக்கியம் வேறு எந்த மொழியிலிருந்தும் கடனாகத் தழுவப்பெற்றதோ மொழிபெயர்க்கப்பெற்றதோ அன்று.

கிரேக்கம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம் என உலகமொழி களிலுள்ள இலக்கியங்களுள் தொடக்கக் காலத்தவை கடவுளர்களைப் பாடுவனவாகவோ மன்னர்களைப் பாடுவனவாகவோ காணப்படுகின்றன. ஆனால் முதன் முதலில் குடிமக்களுள் இருவரது வாழ்க்கையைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடப்பெற்ற குடிமக்கள் காப்பியம் சிலப்பதிகாரம் மட்டுமே. இதனாலேயே மூதறிஞர் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் இவ்விலக்கியத்தை உலகின் முதல் குடிமக்கள் காப்பியம் என்று கூறுகிறார்.

உலகம் முழுவதும் பெண்கள் ஆண்களுக்கு அடிமைப்பட்டு அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அப் பெண்களுள் ஒருத்தியான கண்ணகியைத் தனிப்பெருங்காப்பியத் தலைவியாகக் கொண்டு எழுதப்பெற்ற முதல் பெண்ணுரிமைக் காப்பியம் என்ற சிறப்பும் சிலப்பதிகாரத்திற்கே உண்டு.

சிலப்பதிகாரக் கருத்துக்கள் மனிதர்களின் வாழ்க்கையை நன்னெறியில் நல்லொழுக்கத்தில் நிலைப்படுத்துவனவாகும். "ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரும், ஒழுக்கமின்மை இழுக்கைத் தரும்" எனும் உயரிய கொள்கையே இந்த இலக்கியம்

உலகமாந்தர்கள் யாவருக்கும் தந்துள்ள செய்தியாகும். ஒழுக்க நடைமுறைகளுக்கு எல்லாம் மையமாக ஆணியேராக

இருக்கிற பாலியலை அடிப்படையாக இதில் காணலாம். ஒருவனை மட்டுமே தனது வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றவர்கள் தெய்வமாக மதிக்கப்பெறுவர்.

கண்ணகி மனிதர்களுள் தாழ்ந்தவர்கள் எனக் கருதப்பட்ட மகளிருள் ஒருத்தியாக இருந்தும், இந்தியப் பண்பாட்டுத் தடத்திலிருந்து வழுவாத இல்லத்தரசியாக வாழ்ந்தவள். கோவலன் ஒருவனை மட்டுமே கணவனாக மனத்திலும் புறத்திலும் வரித்துக் கொண்டு வாழ்ந்தவள். இத்தகைய உயரிய ஒழுக்கமே அவளைப் பல நாடுகளைச்சேர்ந்த மன்னர்களும் மக்களும் வழிபடுகிற தெய்வநிலைக்கு உயர்த்தியது. இத்தகைய வாழ்க்கையினையே வள்ளுவப் பெருந்தகையும்,

**வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.**

என்று பாடுகிறார். ஆனால் கோவலனோ சமூகத்திலுள்ள பலராலும் மதிக்கப்பெற்ற வாணிகக் குடும்பத்தினன். ஏழைகளுக்கும் அல்லற்பட்டோருக்கும் தானே முன்வந்து உதவி செய்யும் அறவுணர்வினன். ஆயினும் மாதவி என்னும் இரண்டாம் பெண் ஒருத்தியை விரும்பி அவளோடு வாழ்ந்தமையால் வீழ்ச்சியை அடைகிறான். இந்தியச் சமூகம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட

மனைவியரோடு வாழ்கிறவர்களை உயர்ந்த நிலையில் ஏற்றி வைத்துப் பாராட்டுதல் இல்லை.

சிலப்பதிகாரத்தின் இந்தப் பாடுபொருள் உலக மாந்தர்களுக்கு, குறிப்பாக அறிவியலால் நெருங்கியும் குழம்பியும் காணப்படும் இந்நாளைய சூழலில் மிக இன்றியமையாத அறவுரை அல்லது அறிவுரையாகும்.

சிலப்பதிகாரச் சொல்லாட்சி, கற்பனை, மொழி நடை யாவும் எளிமையும் இனிமையும் ததும்புகின்றவை. இதில் இயற்கை இறந்த கற்பனை இல்லை. இதில் விவரிக்கப்பெற்ற கதைகள் யாவும் இயற்கையானவை. சமூக நடைமுறையில் உள்ளவை.

மங்கள அணியின் பிறிதணி மகிழாள்

.....

பவள வாணுதல் திலகம் இழப்பத்

தவள வாணகை கோவலன் இழப்ப

மையிருங் கூந்தல் நெய்யணி மறப்பக்

கையறு நெஞ்சத்துக் கண்ணகி அன்றியும்

காதலர்ப் பிரிந்த மாதர் நோதக

ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தனர் ஒடுங்கி

கண்ணகி உள்ளிட்ட மகளிர் தம் காதலரைப் பிரிந்தமையால் எய்திய துயரத்தைப் பண்பாட்டுக் குறிப்புகளோடு இளங்கோ விவரிக்கிறார்.

சிலப்பதிகாரம் ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தின் கருத்துக்களைப் பிரச்சாரம் செய்கிற சமயக்காப்பியம் அன்று. இதில் சைவம், கௌமாரம் (முருக வழிபாடு), சௌரம் (சூரியவழிபாடு), வைணவம், சாக்தம் (சக்தி வழிபாடு) எனப் பல்வேறு தெய்வங்களை வழிபடுகிற செய்திகளும், சடங்குகளும் விவரிக்கப்பெற்றுள்ளன.

இவை யாவும் அந்நாளைய தமிழகத்தின் நடைமுறை வாழ்க்கையை விவரிக்கிற செய்திகளாகும். காப்பியத்தில் நடப்பியல் முழுமையாக இடம் பெற்றிருப்பதற்கு இவை போல்வன தேவைப்படுகின்றன. தவிர, கோவலனையும் கண்ணகியையும் மதுரைக்கு வழி நடத்திச் சென்று, மாதரியிடம் அவ்விருவரையும் அடைக்கலப் படுத்துகிற கவுந்தியடிகள் எனும் கதை மாந்தர் பற்றி இக்காப்பியத்தை ஒரு சமணக் காப்பியம் ஒன்று கூறுதல் தகாது.

சமணக் கொள்கைகளோ அச்சமயம் சார்ந்த மாகதி மொழிச் சொற்களோ இதில் இடம்பெறவில்லை என்பது குறிக்கத்தக்கது. இதில் காணப்படுகிற ஊழ்வினை எனும் கருத்து

கொல்லாமையின் மையப் பகுதியாகும். இக்கருத்து சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பெற்ற காலத்தில் சைவம், வைணவம் எனப் பல சமயங்களுக்கும் உரியதான ஒன்றாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தின் கதை ஏற்கனவே தமிழகத்தில் வாய்மொழியாகப் பேசப்பட்டும் கேட்கப்பட்டும் வந்தது என்பர். அவ்வகையிலும் இக்காப்பியம் தமிழ் மொழிக்கே உரிய சொந்தமான பாடுபொருளை உடையது எனலாம்.

சிலப்பதிகாரத்தின் காலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என வரையறுக்கப்பெற்றுள்ளது.

சிலப்பதிகாரம் அதன் பாடுபொருளால் நடையால், விவரிக்கிற போக்கினால் கற்போரின் - கேட்போரின் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொள்ளும் இனிய காப்பியமாகும். இச்சிறப்பே 'நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணியாரம்' என்று மகாகவி பாரதியைப் பாடிடத் தூண்டியுள்ளது.

மணிமேகலை

இரட்டைக் காப்பியத்தில் இரண்டாம் இலக்கியம் இது. இதன் கதை கோவலன் குடும்பத்தின் தொடர்ச்சியாகும். கோவலனுக்கு மாதவியிடம் பிறந்த ஒரே மகள் மணிமேகலை பற்றிய கதை. இக்காப்பியக் கதை முழுவதும் மணிமேகலையின் வாழ்க்கை, அவளது கருத்துக்களைச் சூழ்ந்தே பின்னப்பட்டுள்ளது. கி.பி.

இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பெற்ற இக்காப்பியம், பெளத்த சமயப் பிரச்சாரத்தை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது என்பது இதன்கண் காணப்படுகிற ஒரு குறையாகும்.

எனினும் இதில் கூறப்பெற்றுள்ள அறக்கருத்துக்கள் மனித சமூகத்தின் மேம்பாட்டிற்கு மிகவும் இன்றியமையாதனவாகும். இந்நாளில் அரசினராலும் சான்றோர்களாலும் மேற்கொள்ளப்படுகிற சீர்திருத்தப் பணிகள், சமூக மேம்பாட்டுப் பணிகள் பலவற்றுக்கு மணிமேகலை முன்னோடியாகக் காணப்படுகிறது.

மணிமேகலையில் பெண் கல்வியின் தேவை குறிப்பாக உணர்த்தப்படுகிறது. இக்கருத்து மணிமேகலை எனும் காப்பியத் தலைவியின் வாழ்க்கையின்வழி வெளியாகிறது. மணிமேகலை கல்வியின் சிறப்புக் காரணமாக இல்லத்தில் அடைபட்டு முடங்கிவிடாமல் தெருவிற்கு வந்து, ஊர்களைக் கடந்து சென்று, அறிஞர்கள் பலரிடம் பல்வேறு சமயக் கருத்துக்களையும் கற்றுத் தெளிகிறாள். சமூகப் பணிகள் பலவற்றில் ஈடுபடுகிறாள். இவ்வகையில் இக்காப்பியம் ஆணுக்குப் பெண் சமம் எனும் கொள்கையை நிலைநாட்டுகிறது.

மணிமேகலையில் சாதி ஒழிப்பு, பரத்தமை ஒழிப்பு, மது ஒழிப்பு, சிறைச்சாலை ஒழிப்பு போன்ற சீர்திருத்தச் செய்திகள்

வலியுறுத்தப்படுகின்றன. இனவேறுபாடின்றி முதியோர், ஊனமுற்றோர், வறியோர்க்கு ஆதரவு போன்ற சீர்திருத்தத் திட்டங்களுக்கு முன்மாதிரியாக மணிமேகலை திகழ்கிறாள்.

மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்களில்

காணார் கேளார் கால்முடம் ஆனோர்

பேணா மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்

படிவ நோன்பியர் பசினோய் உற்றோர்

மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்

பன்னூ றாயிரம் விலங்கின தொகுதியும்

என்று மாந்தர்களிடம் மட்டுமன்றி விலங்கு, பறவை போன்ற ஏனைய உயிரினங்களிடமும் அன்பு காட்டி, ஆதரவு நல்கவேண்டும் எனும் உலகளாவிய சீர்திருத்தக் குறிக்கோளை இக்காப்பியம் முதன்மையாகக் கொண்டு பறைசாற்றுகிறது. உலக உயிரினங்களின் பசிப்பிணியை எவ்வாற்றானும் நீக்கியே தீரவேண்டும் எனும் தண்டமிழாசான் சீத்தலைச் சாத்தனாரின் தணியாத வேட்கையே இவ்விலக்கியத்தில் அமுதசுரபியாக உருப்பெற்றுள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தை அடுத்துக் காலம், பொருண்மை, நடை, சொல்லாட்சி முதலிய தகுதிகளால் மணிமேகலை செவ்விலக்கியத் தகுதியைப் பெற்றுள்ளது.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்

பதினோர் அற (நீதி) நூல்கள், ஆறு அகநூல்கள், ஒரு போர் குறித்த புறநூல் எனப் பதினெட்டு நூல்களின் தொகுப்பே பதினெண்கீழ்க்கணக்கு ஆகும். இவை பல்வேறு காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களின் படைப்புக்களாகும். இவற்றில் கி.மு. காலத்தைச் சேர்ந்த திருக்குறளும் கி.பி. காலத்தது எனக் கருதப்படுகிற ஆசாரக்கோவையும் அடக்கம்.

தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை சேர்த்த நூல்களுள் தலையாயது திருக்குறள். இந்நூல் ஜி.யு. போப், வீரமாமுனிவர் போன்ற அயல்நாட்டு அறிஞர்கள் பலரின் போற்றுதலுக்கு உரியது. அயல்மொழிகளுள் பலவற்றில் இது மொழி பெயர்க்கப்பெற்றுள்ளது. இக்காலச் சான்றோர் மட்டுமன்றி முற்காலத்தவர்களும் இதன் சீர்மையைப் புகழ்ந்து பாராட்டி யுள்ளனர். சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் திருக்குறள் மேன்மையைத் திறனாய்ந்து பாடியது திருவள்ளுவமாலை ஆகியுள்ளது.

நாலடியார் திருக்குறளுக்கு அடுத்துப் பெருமைக்குரிய தமிழ் அறநூலாகும். 'நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி' எனும் பழமொழி நாலடியாரைத் திருக்குறளுக்கு இணையாகக் கருதி உருவானதாகும். இந்நூலும் அயல்நாட்டு மொழிகளில் பெயர்க்கப்பெற்றுள்ளது.

அறநூல்களுள் திருக்குறள், நாலடியார் இரண்டிலும் இன்பத்துப்பால் செய்திகள் பழைய அக இலக்கிய மரபை ஒட்டிக் களவு, கற்பு எனும் இல்லறக் காதல் ஒழுக்கங்களைப் பேசுகின்றன.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கின் அறநூற் செய்திகள் உயர்ந்த குறிக் கோளை மாந்தருக்குக் கற்பிப்பனவாகும். மாந்தரிடையே வேற்றுமை பாராட்டாது அன்பு, அருள், கொல்லாமை போன்ற இனிய ஒற்றுமையை உருவாக்குகிற பண்புகளை இவை வலியுறுத்துகின்றன. இக்கருத்துக்கள் யாவும் இனம், சமயம், நாடு என எவ்விதச் சார்பும் இல்லாதன. மாந்தர் யாவருக்கும் பொதுவான நல்வாழ்க்கை நெறிகளாகும்.

பிறப்பொக்கும் எவ்வுயிர்க்கும்.

அறத்தான் வருவதே இனபம்.

நன்றி மறப்பது நன்றன்று.

(திருக்குறள்)

செல்வம் சகடக்கால் போலவரும்.

உரனுடையாளன் பொறுக்கும் பொறையே பொறை.

கல்வி அழகே அழகு.

ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு.

(நாலடியார்)

யார் மாட்டும் பொல்லாங்கு உரையாமை நன்று.

யார்க்கும் அன்புடையர் ஆதல் இனிது.

ஆராய்ந்து அறிந்து உரைத்தல் ஆற்ற இனிது.

(இனியவை நாற்பது)

தீமை உடையார் அயல் இருத்தல் நற்கு இன்னா.

இன்னா கள்ள மனத்தார் தொடர்பு.

(இன்னா நாற்பது)

இவை போன்ற மனித இனத்தை உலகளாவிய அளவில் ஒருங்கிணைத்து மேம்படுத்துகிற விழுமிய கருத்துக்களை வலியுறுத்தற்காக இவ்வறநூல்கள் எழுதப்பெற்றுள்ளன.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கிலுள்ள பிறநூல்கள் யாவும் தொல்காப்பிய, சங்க இலக்கிய மரபுகளைப் பின்பற்றி அக, புற ஒழுக்கங்களை விவரிப்பனவாகும். இவை வெண்பா யாப்பில் எழுதப் பெற்றமையால், சொற்செறிவும் பொருளாழமும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றில் சங்க இலக்கியச் சாயலையும் தழுவலையும் ஆங்காங்கே காணமுடிகிறது.

சுனைவாய்ச் சீறுநீரை எய்தாது என்றெண்ணிப்

பிணைமான் இனிதுண்ண வேண்டிக் கலைமாதன்

கள்ளத்தின் ஊச்சும் சுரமென்பர் காதலர்

உள்ளம் படர்ந்த நெறி.

ஐந்திணை ஐம்பதிலுள்ள இப்பாடல் பாலைக் கலியின்

துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்

பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிறு

எனும் பாடலடிகளைத் தழுவியது.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பழைய இலக்கிய மரபு, சமயச்சார்பின்மை, உலகப் பொதுமை, எளிமை, செறிவு, பண்பாட்டுப் பதிவுகள் போன்ற சிறந்த இலக்கியத்திற்கான தகுதிகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

முத்தொள்ளாயிரம்

மூன்று தொள்ளாயிரம் ($3 \times 900 =$ முத்தொள்ளாயிரம்) எனும் பொருள்படும் இவ்விலக்கியம் பாடல்களின் எண்ணிக்கை அளவினால் பெயர்பெற்றுள்ளது. இது முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. நூற்று ஒன்பது பாடல்கள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன.

மூவேந்தர்களை மையமாக்கி அக, புறத் துறைகளில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. சேரனைப் பற்றியவை இருபத்து மூன்று, சோழனைப் பற்றியவை இருபத்தொன்பது, பாண்டியனைப் பற்றியவை ஐம்பத்தாறு, கடவுள் வாழ்த்து ஒன்று எனப் பாடல்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

வீரச்சுவையும் காதற்சுவையும் முத்தொள்ளாயிரப்
பாடல்களில் விளங்குகின்றன. மன்னர்கள் பற்றிய வரலாற்று,
பண்பாட்டுக் குறிப்புகள் சிலவும் ஆங்காங்கே விரவப்
பெற்றுள்ளன.

**அயிற்கதவம் பாய்ந்துழக்கி ஆற்றல்சால் மன்னர்
எயிற்கதவம் கோத்தெடுத்த கோட்டாற் - பனிக்கடலுள்
பாய்தோய்ந்த நாவாய்போல் தோன்றுமே எங்கோமான்
காய்சினவேல் கோதை களிறு.**

தாயர் அடைப்ப மகளிர் திறந்திடத்

தேயத் திரிந்த குடுமியவே - ஆய்மலர்

**வண்டுலாஅங் கண்ணி வயமான் தேர்க் கோதையைக்
கண்டுலாஅம் வீதிக் கதவு**

இவை போன்ற கற்பனைகள் கலிங்கத்துப் பரணி முதலிய
பிற்கால இலக்கியங்களுக்கு வழித்தடங்களாக அமைந்துள்ளன.

அள்ளற் பழனத் தரக்காம்பல் வாயவிழ

வெள்ளந்தீப் பட்ட தெனவெரீஇப் - புள்ளினம்தம்

கைச்சிறகால் பார்ப்பொடுக்கும் கவ்வை உடைத்தரோ

நச்சிலைவேல் கோக்கோதை நாடு.

மிகச்சிறந்த கற்பனை நிறைந்த இனிய இலக்கியம்
முத்தொள்ளாயிரம் என்பதற்கு இதுபோன்ற பாடல்கள்
சான்றுகளாகும்.

தமிழில் செவ்விலக்கியங்களாக ஏற்கப்பெற்றவை
காலத்தால் பழைமையானவை. உயர்ந்த குறிக்கோளை
எடுத்துரைப்பவை. ஒத்திசைவும் கண்ணியமும் உடைய
விவரிப்பும் பொருண்மையும் கொண்டவை. சார்பற்றவை.
ஒருகட்டுக் கோப்புக்குள் முந்தைய மரபைப் பின்பற்றி
எழுதப்பெற்றவை. கருத்து ஆழமும் செறிவான நடையும்
கொண்டவை. இவ்வாறு செவ்வியல் பண்புகள் பலவற்றையும்
கொண்டு கற்றோர்க்கு இன்பம் தருவனவாக உள்ளன.

செவ்விலக்கிய கூறுகள்

தமிழ் இனச்சார்பு, நாட்டுச்சார்பு முதலிய எல்லைகளைக்
கடந்து, மக்கள் வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்துகிற இனிய விழுமிய
கருத்துக்களை விவரிக்கிற சங்க இலக்கியம், திருக்குறள் போன்ற
செவ்விலக்கியங்கள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளது.
இவ்விலக்கியங்கள் உயர்ந்த முருகியல் செழுமை நிறைந்தவை.
முந்தைய, இன்றைய எனக் காலந்தோறும்
உருவாகிக்கொண்டிருக்கிற பண்பாடுகளுக்கும் மரபுகளுக்கும்

இலக்கியங்களுக்கும்

சிறந்த

வாயில்களாகவும்

பதிவேடுகளாகவும் விளங்குகின்றன.

மாதிரி வினாக்கள்

1. செம்மொழி இலக்கியங்களைப் பட்டியலிடுக.
2. இந்திய செவ்விலக்கியங்கள் குறித்து விவரி.
3. இறையனார் களவியல் உரையின் செவ்வியல் தன்மையை ஆய்க.
4. செவ்விலக்கிய கூறுகளை எழுதுக.
5. செம்மொழி தமிழின் சிறப்புகளைத் தொகுத்துரைக்க.